

Zabūr Pahlī Kitāb: 1-41

1

Do Rāheñ

¹ Mubāarak hai wuh jo na bedīnoñ ke mashware par chaltā, na gunāhgāroñ kī rāh par qadam rakhtā, aur na tānāzanoñ ke sāth baiṭhtā hai

² balki Rab kī sharīat se lutfandoz hotā aur din rāt usī par ḡhaur-o-ḡhauz kartā rahtā hai.

³ Wuh nahroñ ke kināre par lage daraḡht kī mānind hai. Waḡt par wuh phal lātā, aur us ke patte nahīñ murjhāte. Jo kuchh bhī kare us meñ wuh kāmyāb hai.

⁴ Bedīnoñ kā yih hāl nahīñ hotā. Wuh bhūse kī mānind haiñ jise hawā uḡā le jāṭī hai.

⁵ Is lie bedīn adālat meñ qāym nahīñ raheṅge, aur gunāhgār kā rāstbāzoñ kī majlis meñ maqām nahīñ hogā.

⁶ Kyoñki Rab rāstbāzoñ kī rāh kī pahrādārī kartā hai jabki bedīnoñ kī rāh tabāh ho jāegī.

2

Allāh kā Masīh

¹ Aḡwām kyoñ taish meñ ā gaī haiñ? Ummateñ kyoñ bekār sāzishēñ kar rahī haiñ?

² Duniyā ke bādshāh uṭh khare hue, hukmrān Rab aur us ke Masīh ke ḡhilāf jamā ho gae haiñ.

³ Wuh kahte haiñ, “Āo, ham un kī zanjīron ko toṛ kar āzād ho jāeñ, un ke rassoñ ko dūr tak phaiñk deñ.”

⁴ Lekin jo āsmān par taḳhtnashīn hai wuh hañstā hai, Rab un kā mazāq uṛātā hai.

⁵ Phir wuh ḡhusse se unheñ ḍāñṭā, apnā shadīd ḡhazab un par nāzil karke unheñ ḍarātā hai.

⁶ Wuh farmātā hai, “Main ne ḳhud apne Bādshāh ko apne muḡaddas pahār Siyyūn par muḡarrar kiyā hai!”

⁷ Āo, main Rab kā farmān sunāūn. Us ne mujh se kahā, “Tū merā Beṭā hai, āj main terā Bāp ban gayā hūñ.

⁸ Mujh se māñg to main tujhe mīrās meñ tamām aḡwām atā karūñga, duniyā kī intahā tak sab kuchh baḳhsh dūñgā.

⁹ Tū unheñ lohe ke shāhī asā se pāsh pāsh karegā, unheñ miṭṭī ke bartanoñ kī tarah chaknāchūr karegā.”

¹⁰ Chunāñche ai bādshāho, samajh se kām lo! Ai duniyā ke hukmrāno, tarbiyat qabūl karo!

¹¹ Ḳhauf karte hue Rab kī ḳhidmat karo, larazte hue ḳhushī manāo.

¹² Beṭe ko bosā do, aisā na ho ki wuh ḡhusse ho jāe aur tum rāste meñ hī halāk ho jāo. Kyoñki wuh ek dam taish meñ ā jātā hai. Mubārak haiñ wuh sab jo us meñ panāh lete haiñ.

3

Subah ko Madad ke lie Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Us waqt jab use apne beṭe Abīsalūm se bhāgnā parā.

Ai Rab, mere dushman kitne zyādā haiñ, kitne log mere ḳhilāf uṭh khare hue haiñ!

² Mere bāre meñ bahutere kah rahe haiñ, “Allāh ise chhuṭkārā nahīn degā.” (Silāh) *

³ Lekin tū ai Rab, chāroñ taraf merī hifāzat karne wālī ḍhāl hai. Tū merī izzat hai jo mere sar ko uṭhāe rakhtā hai.

⁴ Maiñ buland āwāz se Rab ko pukārtā hūñ, aur wuh apne muḳaddas pahār se merī suntā hai. (Silāh)

⁵ Maiñ ārām se leṭ kar so gayā, phir jāg uṭhā, kyonki Rab ḳhud mujhe sañbhāle rakhtā hai.

⁶ Un hazāroñ se maiñ nahīn ḍartā jo mujhe ghere rakhte haiñ.

⁷ Ai Rab, uṭh. Ai mere Ḳhudā, mujhe rihā kar! Kyonki tū ne mere tamām dushmanoñ ke muñh par thappaṭ mārā, tū ne bedīnoñ ke dāntoñ ko toṛ diyā hai.

⁸ Rab ke pās najāt hai. Terī barkat terī qaum par āe. (Silāh)

4

Shām ko Madad ke lie Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tārdār sāzoñ ke sāth gānā hai.

Ai merī rāstī ke Ḳhudā, merī sun jab maiñ tujhe pukārtā hūñ. Ai tū jo musibat meñ merī

* **3:2** Silāh ḡhālīban gāne bajāne ke bāre meñ koī hidāyat hai. Mufassirīn meñ is ke matlab ke bāre meñ ittafāq-e-rāy nahīn hotī.

maḵhlaṣī rahā hai mujh par mehrbānī karke merī iltijā sun!

² Ai ādamzādo, merī izzat kab tak ḵhāk meñ milāī jātī rahegī? Tum kab tak bātil chīzoñ se liṭṭe rahoge, kab tak jhūṭ kī talāsh meñ rahoge? (Silāh)

³ Jān lo ki Rab ne īmāndār ko apne lie alag kar rakhā hai. Rab merī sunegā jab maiñ use pukārūnga.

⁴ Ḡhusse meñ āte waqt gunāh mat karnā. Apne bistar par leṭ kar muāmale par soch-bichār karo, lekin dil meñ, ḵhāmoshī se. (Silāh)

⁵ Rāstī kī qurbāniyāñ pesh karo, aur Rab par bharosā rakho.

⁶ Bahutere shak kar rahe haiñ, “Kaun hamāre hālāt ṭhīk karegā?” Ai Rab, apne chehre kā nūr ham par chamkā!

⁷ Tū ne mere dil ko ḵhushī se bhar diyā hai, aisī ḵhushī se jo un ke pās bhī nahīñ hotī jin ke pās kasrat kā anāj aur angūr hai.

⁸ Maiñ ārām se leṭ kar so jātā hūñ, kyonki tū hī ai Rab mujhe hifāzat se basne detā hai.

5

Hifāzat ke lie Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Ise bānsrī ke sāth gānā hai.

Ai Rab, merī bāteñ sun, merī āhoñ par dhyān de!

² Ai mere Bādshāh, mere K̄hudā, madad ke lie merī chīkheñ sun, kyonki main tujh hī se duā kartā hūñ.

³ Ai Rab, subah ko tū merī āwāz suntā hai, subah ko main tujhe sab kuchh tartīb se pesh karke jawāb kā intazār karne lagtā hūñ.

⁴ Kyonki tū aisā K̄hudā nahīn hai jo bedīnī se k̄hush ho. Jo burā hai wuh tere huzūr nahīn t̄hahar saktā.

⁵ Maḡhrūr tere huzūr khare nahīn ho sakte, badkār se tū nafrat kartā hai.

⁶ Jhūṭ bolne wālon ko tū tabāh kartā, k̄hūñk̄hār aur dhokebāz se Rab ghin khātā hai.

⁷ Lekin mujh par tū ne baṛī mehrbānī kī hai, is lie main tere ghar meñ dāk̄hil ho saktā, main terā k̄hauf mān kar terī muqaddas sukūnatgāh ke sāmne sijdā kartā hūñ.

⁸ Ai Rab, apnī rāst rāh par merī rāhnumāi kar tāki mere dushman mujh par ḡhālib na aeñ. Apnī rāh ko mere āge hamwār kar.

⁹ Kyonki un ke muñh se ek bhī qābil-e-etamād bāt nahīn nikaltī. Un kā dil tabāhī se bharā rahtā, un kā galā khulī qabr hai, aur un kī zabān chiknī-chuprī bāteñ ugaltī rahtī hai.

¹⁰ Ai Rab, unheñ un ke ḡhalat kām kā ajr de. Un kī sāzishēñ un kī apnī tabāhī kā bāis baneñ. Unheñ un ke muta'addid gunāhoñ ke bāis nikāl kar muntashir kar de, kyonki wuh tujh se sarkash ho gae haiñ.

¹¹ Lekin jo tujh meñ panāh lete haiñ wuh sab ḡhush hoñ, wuh abad tak shādiyānā bajāeñ, kyoñki tū unheñ mahfūz rakhtā hai. Tere nām ko pyār karne wāle terā jashn manāeñ.

¹² Kyoñki tū ai Rab, rāstbāz ko barkat detā hai, tū apnī mehrbānī kī ḡhāl se us kī chāroñ taraf hifāzat kartā hai.

6

Musibat meñ Duā (Taubā kā Pahlā Zabūr)

¹ Dāūd kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Tārdār sāzoñ ke sāth gānā hai.

Ai Rab, ḡhusse meñ mujhe sazā na de, taish meñ mujhe tambīh na kar.

² Ai Rab, mujh par rahm kar, kyoñki mainñ niḡhāl hūñ. Ai Rab, mujhe shifā de, kyoñki mere āzā dahshatzadā haiñ.

³ Merī jān nihāyat ḡhaufzadā hai. Ai Rab, tū kab tak der karegā?

⁴ Ai Rab, wāpas ā kar merī jān ko bachā. Apnī shafqat kī ḡhātir mujhe chhuṭkāṛā de.

⁵ Kyoñki murdā tujhe yād nahīñ kartā. Pātāl meñ kaun terī satāish karegā?

⁶ Mainñ karāhte karāhte thak gayā hūñ. Pūrī rāt rone se bistar bhīḡ gayā hai, mere ānsuoñ se palang gal gayā hai.

⁷ ḡham ke māre merī āñkheñ sūj gāī haiñ, mere muḡhālifoñ ke hamloñ se wuh zāe hotī jā rahī haiñ.

⁸ Ai badkāro, mujh se dūr ho jāo, kyoñki Rab ne merī āh-o-bukā sunī hai.

⁹ Rab ne merī iltijāon ko sun liyā hai, merī duā Rab ko qabūl hai.

¹⁰ Mere tamām dushmanon kī ruswāi ho jāegī, aur wuh saḡht ghabrā jāēnge. Wuh muḡ kar achānak hī sharmindā ho jāēnge.

7

Insāf ke lie Duā

¹ Dāūd kā wuh mātami gīt jo us ne Kūsh Binyamīnī kī bāton par Rab kī tamjīd meñ gayā.

Ai Rab mere Ḳhudā, maiñ tujh meñ panāh letā hūñ. Mujhe un sab se bachā kar chhuṡkārā de jo merā tāqqub kar rahe haiñ,

² warnā wuh sherbabar kī tarah mujhe phāḡ kar ṡukṡe ṡukṡe kar deṅge, aur bachāne wālā koī nahīñ hogā.

³ Ai Rab mere Ḳhudā, agar mujh se yih kuchh sarzad huā aur mere hāth qusūrwar hoñ,

⁴ agar maiñ ne us se burā sulūk kiyā jis kā mere sāth jhagaṡā nahīñ thā yā apne dushman ko ḡhāhmaḡhāh lūṡ liyā ho

⁵ to phir merā dushman mere pīchhe paḡ kar mujhe pakaḡ le. Wuh merī jān ko miṡṡī meñ kuchal de, merī izzat ko ḡhāk meñ milāe. (Silāh)

⁶ Ai Rab, uṡh aur apnā ḡhazab dikhā! Mere dushmanon ke taish ke ḡhilāf khaṡā ho jā. Merī madad karne ke lie jāḡ uṡh. Tū ne ḡhud adālat kā hukm diyā hai.

⁷ Aḡwām tere irdgird jamā ho jāēñ jab tū un ke ūpar bulandiyon par taḡhtnashīn ho jāe.

⁸ Rab aqwām kī adālat kartā hai. Ai Rab, merī rāstbāzī aur begunāhī kā lihāz karke merā insāf kar.

⁹ Ai rāst Ḳhudā, jo dil kī gahrāiyōñ ko tah tak jāñch letā hai, bedīnoñ kī sharārateñ ḳhatm kar aur rāstbāz ko qāym rakh.

¹⁰ Allāh merī ḍhāl hai. Jo dil se sīdhī rāh par chalte haiñ unheñ wuh rihāi detā hai.

¹¹ Allāh ādil munsif hai, aisā Ḳhudā jo rozānā logoñ kī sarzanish kartā hai.

¹² Yaqīnan is waqt bhī dushman apnī talwār ko tez kar rahā, apnī kamān ko tān kar nishānā bāndh rahā hai.

¹³ Lekin jo mohlak hathiyār aur jalte hue tīr us ne taiyār kar rakhe haiñ un kī zad meñ wuh ḳhud hī ā jāegā.

¹⁴ Dekh, burāi kā bij us meñ ug āyā hai. Ab wuh sharārat se hāmīlā ho kar phirtā aur jhūṭ ke bachche janm detā hai.

¹⁵ Lekin jo garhā us ne dūsroñ ko phañsāne ke lie khod khod kar taiyār kiyā us meñ ḳhud gir parā hai.

¹⁶ Wuh ḳhud apnī sharārat kī zad meñ āegā, us kā zulm us ke apne sar par nāzil hogā.

¹⁷ Maiñ Rab kī satāish karūñgā, kyonki wuh rāst hai. Maiñ Rab T'ālā ke nām kī tārif meñ git gāūñgā.

8

Maḳhlūqāt kā Tāj

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Gittīt.

Ai Rab hamāre āqā, terā nām pūrī duniyā meñ kitnā shāndār hai! Tū ne āsmān par hī apnā jalāl zāhir kar diyā hai.

² Apne muḵhālifoñ ke jawāb meñ tū ne chhoṭe bachchoñ aur shīrḵhāroñ kī zabān ko taiyār kiyā hai tāki wuh terī quwwat se dushman aur kīnāparwar ko ḵhatm karen.

³ Jab main tere āsmān kā mulāhazā kartā hūñ jo terī ungliyoñ kā kām hai, chānd aur sitāroñ par ḡhaur kartā hūñ jin ko tū ne apnī apnī jagah par qāym kiyā

⁴ to insān kaun hai ki tū use yād kare yā ādamzād ki tū us kā ḵhayāl rakhe?

⁵ Tū ne use farishtoñ se kuchh hī kam banāyā,
* tū ne use jalāl aur izzat kā tāj pahnāyā.

⁶ Tū ne use apne hāthoñ ke kāmoñ par muqar-rar kiyā, sab kuchh us ke pānwoñ ke nīche kar diyā,

⁷ ḵhāh bheṛ-bakriyāñ hoñ ḵhāh gāy-bail, jan-glī jānwar,

⁸ parinde, machhliyāñ yā samundarī rāhoñ par chalne wāle bāqī tamām jānwar.

⁹ Ai Rab hamāre āqā, pūrī duniyā meñ terā nām kitnā shāndār hai!

* **8:5** Ek aur mumkinā tarjumā: Tū ne use thoṛī der ke lie farishtoñ se kam kar diyā (dekhie Ibrāniyoñ 2:7,9).

9

Allāh kī Quḍrat aur Insāf

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.
Tarz: Alāmūt-labbīn.

Ai Rab, main pūre dil se terī satāish karūnga, tere tamām mojizāt kā bayān karūnga.

² Main shādmān ho kar terī ḡhushī manāūngā. Ai Allāh T'ālā, main tere nām kī tamjīd meñ gīt gāūngā.

³ Jab mere dushman pīchhe haṭ jāeṅge to wuh ṭhokar khā kar tere huzūr tabāh ho jāeṅge.

⁴ Kyonki tū ne merā insāf kiyā hai, tū taḡht par baiṭh kar rāst munsif sābit huā hai.

⁵ Tū ne aḡwām ko malāmat karke bedīnoñ ko halāk kar diyā, un kā nām-o-nishān hameshā ke lie miṭā diyā hai.

⁶ Dushman tabāh ho gayā, abad tak malbe kā ḡher ban gayā hai. Tū ne shahroñ ko jaṛ se ukhāṛ diyā hai, aur un kī yād tak bāqī nahīn rahegī.

⁷ Lekin Rab hameshā tak taḡhtnashīn rahegā, aur us ne apne taḡht ko adālat karne ke lie khaṛā kiyā hai.

⁸ Wuh rāstī se duniyā kī adālat karegā, insāf se ummatoñ kā faislā karegā.

⁹ Rab mazlūmoñ kī panāhgāh hai, ek ḡilā jis meñ wuh musibat ke waḡt mahfūz rahte haiñ.

¹⁰ Ai Rab, jo terā nām jānte wuh tujh par bharosā rakhte haiñ. Kyonki jo tere tālib haiñ unheñ tū ne kabhī tark nahīn kiyā.

11 Rab kī tamjīd meñ gīt gāo jo Siyyūn Pahār par takhtnashīn hai, ummatoñ meñ wuh kuchh sunāo jo us ne kiyā hai.

12 Kyoñki jo maqtūloñ kā intaqām letā hai wuh musibatzaḍoñ kī chikheñ nazarandāz nahīn kartā.

13 Ai Rab, mujh par rahm kar! Merī us taklīf par ghaur kar jo nafrat karne wāle mujhe pahuñchā rahe haiñ. Mujhe maut ke darwāzoñ meñ se nikāl kar uṭhā le

14 tāki maiñ Siyyūn Beṭī ke darwāzoñ meñ terī satāish karke wuh kuchh sunāūn jo tū ne mere lie kiyā hai, tāki maiñ terī najāt kī k̄hushī manāūñ.

15 Aqwām us garhe meñ k̄hud gir gaī haiñ jo unhoñ ne dūsroñ ko pakaṛne ke lie khodā thā. Un ke apne pānw us jāl meñ phaṅs gae haiñ jo unhoñ ne dūsroñ ko phaṅsāne ke lie bichhā diyā thā.

16 Rab ne insāf karke apnā izhār kiyā to bedīn apne hāth ke phande meñ ulajh gayā. (Higgāyūn kā tarz. Silāh)

17 Bedīn Pātāl meñ utreñge, jo ummateñ Allāh ko bhūl gaī haiñ wuh sab wahāñ jāeñgī.

18 Kyoñki wuh zarūratmandoñ ko hameshā tak nahīn bhūlegā, musibatzaḍoñ kī ummīd abad tak jātī nahīn rahegī.

19 Ai Rab, uṭh kharā ho tāki insān ghālib na āe. Baḅsh de ki tere huzūr aqwām kī adālat kī jāe.

²⁰ Ai Rab, unheñ dahshatzadā kar tāki aqwām jān leñ ki insān hī haiñ. (Silāh)

10

Insāf ke lie Duā

¹ Ai Rab, tū itnā dūr kyoñ kharā hai? Musībat ke waqt tū apne āp ko poshīdā kyoñ rakhtā hai?

² Bedīn takabbur se musībatzadon ke pīchhe lag gae haiñ, aur ab bechāre un ke jālon meñ ulajhne lage haiñ.

³ Kyoñki bedīn apnī dilī ārzuon par shekhī mārta hai, aur nājāyaz nafā kamāne wālā lānat karke Rab ko haqīr jāntā hai.

⁴ Bedīn ghurūr se phul kar kahtā hai, “Allāh mujh se jawābtalabī nahīn karegā.” Us ke tamām khayālāt is bāt par mabnī haiñ ki kōi Ḳhudā nahīn hai.

⁵ Jo kuchh bhī kare us meñ wuh kāmyāb hai. Terī adālateñ use bulandiyon meñ kahīn dūr lagti haiñ jabki wuh apne tamām mukhālifon ke khilāf phunkartā hai.

⁶ Dil meñ wuh sochtā hai, “Maiñ kabhī nahīn ḍagmagāūngā, nasl-dar-nasl musībat ke panjon se bachā rahūngā.”

⁷ Us kā muñh lānaton, fareb aur zulm se bharā rahtā, us kī zabān nuqsān aur āfat pahuñchāne ke lie taiyār rahtī hai.

⁸ Wuh ābādiyon ke qarīb tāk meñ baiṭh kar chupke se begunāhoñ ko mār ḍāltā hai, us kī āñkheñ badqismaton kī ghāt meñ rahtī haiñ.

⁹ Jangal meñ baiṭhe sherbabar kī tarah tāk meñ rah kar wuh musībatzadā par hamlā karne

kā mauqā dhūndtā hai. Jab use pakaṛ le to use apne jāl meñ ghasiṭ kar le jātā hai.

¹⁰ Us ke shikār pāsh pāsh ho kar jhuk jāte haiñ, bechāre us kī zabardast tāqat kī zad meñ ā kar gir jāte haiñ.

¹¹ Tab wuh dil meñ kahtā hai, “Allāh bhūl gayā hai, us ne apnā chehrā chhupā liyā hai, use yih kabhī nazar nahīñ āegā.”

¹² Ai Rab, uṭh. Ai Allāh, apnā hāth uṭhā kar nāchāroñ kī madad kar aur unheñ na bhūl.

¹³ Bedīn Allāh kī tahqīr kyoñ kare, wuh dil meñ kyoñ kahe, “Allāh mujh se jawāb talab nahīñ karegā”?

¹⁴ Ai Allāh, haqīqat meñ tū yih sab kuchh dekhtā hai. Tū hamārī taklīf aur pareshānī par dhyān de kar munāsib jawāb degā. Nāchār apnā muāmalā tujh par chhoṛ detā hai, kyoñki tū yatīmoñ kā madadgār hai.

¹⁵ Sharīr aur bedīn ādmī kā bāzū toṛ de! Us se us kī sharāratoñ kī jawābtalabī kar tāki us kā pūrā asar miṭ jāe.

¹⁶ Rab abad tak Bādshāh hai. Us ke mulk se dīgar aqwām ghāyb ho gāī haiñ.

¹⁷ Ai Rab, tū ne nāchāroñ kī ārzū sun lī hai. Tū un ke diloñ ko mazbūt karegā aur un par dhyān de kar

¹⁸ yatīmoñ aur mazlūmoñ kā insāf karegā tāki āindā koī bhī insān mulk meñ dahshat na phailāe.

11

Rab par Bharosā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie.

Main ne Rab meñ panāh lī hai. To phir tum kis tarah mujh se kahte ho, “Chal, parinde kī tarah pharpharā kar pahāron meñ bhāg jā?”

² Kyonki dekho, bedīn kamān tān kar tīr ko tānt par lagā chuke haiñ. Ab wuh andhere meñ baiṭh kar is intazār meñ haiñ ki dil se sīdhī rāh par chalne wālon par chalāeñ.

³ Rāstbāz kyā kare? Unhoñ ne to buniyād ko hī tabāh kar diyā hai.

⁴ Lekin Rab apnī muḡaddas sukūnatgāh meñ hai, Rab kā taḡht āsmān par hai. Wahāñ se wuh deḡhtā hai, wahāñ se us kī ānkheñ ādamzādon ko parakhtī haiñ.

⁵ Rab rāstbāz ko parakhtā to hai, lekin bedīn aur zālīm se nafrat hī kartā hai.

⁶ Bedīnon par wuh jalte hue koele aur sholāzan gandhak barsā degā. Jhulasne wālī āndhī un kā hissā hogī.

⁷ Kyonki Rab rāst hai, aur use insāf pyārā hai. Sirf sīdhī rāh par chalne wāle us kā chehrā dekheñge.

12

Madad ke lie Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Shamīnīt.

Ai Rab, madad farmā! Kyonki īmāndār ḡhatm ho gae haiñ. Diyānatdār insānon meñ se miṭ gae haiñ.

² Āpas meñ sab jhūṭ bolte haiñ. Un kī zabān par chiknī-chupṛī bāteñ hotī haiñ jabki dil meñ kuchh aur hī hotā hai.

³ Rab tamām chiknī-chupṛī aur sheḡhībāz zabānoñ ko kāṭ ḡāle!

⁴ Wuh un sab ko miṭā de jo kahte haiñ, “Ham apnī lāyq zabān ke bāis tāqatwar haiñ. Hamāre hoñṭ hameñ sahārā dete haiñ to kaun hamārā mālik hogā? Koī nahīn!”

⁵ Lekin Rab farmātā hai, “Nāchāroñ par tumhāre zulm kī ḡhabar aur zarūratmandoñ kī karāhtī āwāzeñ mere sāmne āī haiñ. Ab maiñ uṭh kar unheñ un se chhuṭkārā dūngā jo un ke ḡhilāf phunkārte haiñ.”

⁶ Rab ke farmān pāk haiñ, wuh bhaṭṭī meñ sāt bār sāf kī gaī chāñdī kī mānind ḡhālis haiñ.

⁷ Ai Rab, tū hī unheñ mahfūz rakhegā, tū hī unheñ abad tak is nasl se bachāe rakhegā,

⁸ go bedīn āzādī se idhar-udhar phirte haiñ, aur insānoñ ke darmiyān kamīnāpan kā rāj hai.

13

Madad ke lie Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Rab, kab tak? Kyā tū mujhe abad tak bhūlā rahegā? Tū kab tak apnā chehrā mujh se chhupāe rakhegā?

² Merī jān kab tak pareshāniyoñ meñ muṭtalā rahe, merā dil kab tak roz baroz dukh uṭhātā rahe? Merā dushman kab tak mujh par ḡhālib rahegā?

³ Ai Rab mere Kḥudā, mujh par nazar ḍāl kar merī sun! Merī ānkhoñ ko raushan kar, warnā main maut kī nīnd so jāūngā.

⁴ Tab merā dushman kahegā, “Main us par ghālib ā gayā hūñ!” Aur mere muḥālif shādiyānā bajāenge ki main hil gayā hūñ.

⁵ Lekin main terī shafqat par bharosā rakhtā hūñ, merā dil terī najāt dekh kar ḥushī manāegā.

⁶ Main Rab kī tamjīd meñ gīt gāūngā, kyonki us ne mujh par ehsān kiyā hai.

14

Bedīn kī Hamāqat

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ahmaq dil meñ kahtā hai, “Allāh hai hī nahīn!” Aise log badchalan haiñ, un kī harkateñ qābil-e-ghin haiñ. Ek bhī nahīn hai jo achchhā kām kare.

² Rab ne āsmān se insān par nazar ḍālī tāki dekhe ki kyā koī samajhdār hai? Kyā koī Allāh kā tālib hai?

³ Afsos, sab sahīh rāh se bhaṭak gae. Sab ke sab bigar gae haiñ. Koī nahīn jo bhalāī kartā ho, ek bhī nahīn.

⁴ Kyā jo badī karke merī qaum ko roṭī kī tarah khā lete haiñ un meñ se ek ko bhī samajh nahīn ātī? Wuh to Rab ko pukārte hī nahīn.

⁵ Tab un par saḥt dahshat chhā gaī, kyonki Allāh rāstbāz kī nasl ke sāth hai.

⁶ Tum nāchār ke mansūboñ ko kḥāk meñ milānā chāhte ho, lekin Rab kḥud us kī panāhgāh hai.

⁷ Kāsh Koh-e-Siyyūn se Isrāil kī najāt nikle! Jab Rab apñi qaum ko bahāl karegā to Yāqūb kḥushī ke nāre lagāegā, Isrāil bāgh bāgh hogā.

15

Kaun Allāh ke Huzūr Qāym Rah Saktā Hai?

¹ Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, kaun tere kḥaime meñ ṭhahar saktā hai? Kis ko tere muqaddas pahar par rahne kī ijāzat hai?

² Wuh jis kā chāl-chalan begunāh hai, jo rāstbāz zindagī guzār kar dil se sach boltā hai.

³ Aisā shaḥs apñi zabān se kisī par tohmat nahīn lagātā. Na wuh apne paṛosī par ziyādātī kartā, na us kī be'izzatī kartā hai.

⁴ Wuh mardūd ko haqīr jāntā lekin kḥudātars kī izzat kartā hai. Jo wādā us ne qasam khā kar kiyā use pūrā kartā hai, kḥāh use kitnā hī nuqsān kyon na pahuñche.

⁵ Wuh sūd lie baḡhair udhār detā hai aur us kī rishwat qabūl nahīn kartā jo begunāh kā haq mārñā chāhtā hai. Aisā shaḥs kabhī dāñwāñdol nahīn hogā.

16

Etamād kī Duā

¹ Dāūd kā ek sunahrā zabūr.

Ai Allāh, mujhe mahfūz rakh, kyonki tujh meñ main panāh letā hūñ.

² Maiñ ne Rab se kahā, “Tū merā āqā hai, tū hī merī ḡhushhālī kā wāhid sarchashmā hai.”

³ Mulk meñ jo muḡaddasīn haiñ wuhī mere sūrme haiñ, unhīñ ko maiñ pasand kartā hūñ.

⁴ Lekin jo dīgar mābūdoñ ke pīchhe bhāge rahte haiñ un kī taklif barhtī jāegī. Na maiñ un kī ḡhūn kī ḡurbāniyoñ ko pesh karūñga, na un ke nāmoñ kā zikr tak karūñga.

⁵ Ai Rab, tū merī mīrās aur merā hissā hai. Merā nasib tere hāth meñ hai.

⁶ Jab ḡurā ḡālā gayā to mujhe ḡhushḡawār zamīn mīl gāī. Yaḡīnan merī mīrās mujhe bahut pasand hai.

⁷ Maiñ Rab kī satāish karūñga jis ne mujhe mashwarā diyā hai. Rāt ko bhī merā dil merī hidāyat kartā hai.

⁸ Rab har waḡt merī āñkhoñ ke sāmne rahtā hai. Wuh mere ḡahne hāth rahtā hai, is lie maiñ nahīñ ḡagmagāūñgā.

⁹ Is lie merā dil shādmān hai, merī jān ḡhushī ke nāre lagātī hai. Hāñ, merā badan pursukūn zindagī ḡuzāregā.

¹⁰ Kyoñki tū merī jān ko Pātāl meñ nahīñ chhoḡegā, aur na apne muḡaddas ko galne-sarñe kī naubat tak pahuñchne ḡegā.

¹¹ Tū mujhe zindagī kī rāh se āḡāh kartā hai. Tere huzūr se bharpūr ḡhushiyāñ, tere ḡahne hāth se abadī masarrateñ hāsīl hotī haiñ.

17

Begunāh Shaḡhs kī Duā

¹ Dāūd kī duā.

Ai Rab, insāf ke lie merī fariyād sun, merī āh-o-zārī par dhyān de. Merī duā par ghaur kar, kyoṅki wuh farebdeh hoṅṅon se nahīn nikaltī.

² Tere huzūr merā insāf kiyā jāe, terī ānkheṅ un bāṅon kā mushāhadā karenṅ jo sach haiṅ.

³ Tū ne mere dil ko jānch liyā, rāt ko merā muāynā kiyā hai. Tū ne mujhe bhaṭṭī meṅ ḍāl diyā tāki nāpāk chīzeṅ dūr kare, go aisī koī chīz nahīn milī. Kyoṅki maiṅ ne pūrā irādā kar liyā hai ki mere muṅh se burī bāt nahīn niklegī.

⁴ Jo kuchh bhī dūsre karte haiṅ maiṅ ne khud tere muṅh ke farmān ke tābe rah kar apne āp ko zālīmon kī rāhoṅ se dūr rakhā hai.

⁵ Maiṅ qadam baqadam terī rāhoṅ meṅ rahā, mere pānw kabhī na ḍagmagāe.

⁶ Ai Allāh, maiṅ tujhe pukārtā hūṅ, kyoṅki tū merī sunegā. Kān lagā kar merī duā ko sun.

⁷ Tū jo apne dahne hāth se unheṅ rihāi detā hai jo apne muḥhālifoṅ se tujh meṅ panāh lete haiṅ, mojizānā taur par apnī shafqat kā izhār kar.

⁸ Ānkh kī putlī kī tarah merī hifāzat kar, apne paron ke sāy meṅ mujhe chhupā le.

⁹ Un bedīnon se mujhe mahfūz rakh jo mujh par tabāhkun hamle kar rahe haiṅ, un dushmanon se jo mujhe gher kar mār ḍālne kī koshish kar rahe haiṅ.

¹⁰ Wuh sarkash ho gae haiṅ, un ke muṅh ghamand kī bāteṅ karte haiṅ.

¹¹ Jidhar bhī ham qadam uṭhāeṅ wahān wuh bhī pahuṅch jāte haiṅ. Ab unhoṅ ne hameṅ gher liyā hai, wuh ghūr ghūr kar hameṅ zamīn par paṭakhne kā mauqā ḍhūṅḍ rahe haiṅ.

¹² Wuh us sherbabar kī mānind haiñ jo shikār ko phārne ke lie taraptā hai, us jawān sher kī mānind jo tāk meñ baiṭhā hai.

¹³ Ai Rab, uṭh aur un kā sāmnā kar, unheñ zamīn par paṭaḅh de! Apnī talwār se merī jān ko bedīnoñ se bachā.

¹⁴ Ai Rab, apne hāth se mujhe in se chhuṭkārā de. Unheñ to is duniyā meñ apnā hissā mil chukā hai. Kyoñki tū ne un ke peṭ ko apne māl se bhar diyā, balki un ke beṭe bhī ser ho gae haiñ aur itnā bāqī hai ki wuh apnī aulād ke lie bhī kāfī kuchh chhoṛ jāenge.

¹⁵ Lekin maiñ ḳhud rāstbāz sābit ho kar tere chehre kā mushāhadā karūnga, maiñ jāg kar terī sūrat se ser ho jāūngā.

18

Dāūd kā Fatah kā Gīt

¹ Rab ke ḳhādīm Dāūd kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Dāūd ne Rab ke lie yih gīt gāyā jab Rab ne use tamām dushmanoñ aur Sāūl se bachāyā. Wuh bolā,

Ai Rab merī quwwat, maiñ tujhe pyār kartā hūñ.

² Rab merī chaṭān, merā qilā aur merā najātdahindā hai. Merā Ḳhudā merī chaṭān hai jis meñ maiñ panāh letā hūñ. Wuh merī ḡhāl, merī najāt kā pahār, merā buland hisār hai.

³ Maiñ Rab ko pukārtā hūñ, us kī tamjīd ho! Tab wuh mujhe dushmanoñ se chhuṭkārā detā hai.

4 Maut ke rassoñ ne mujhe gher liyā, halākat ke sailāb ne mere dil par dahshat tāri kī.

5 Pātāl ke rassoñ ne mujhe jakar liyā, maut ne mere rāste meñ apne phande ḍāl die.

6 Jab maiñ musibat meñ phañs gayā to maiñ ne Rab ko pukārā. Maiñ ne madad ke lie apne Ḳhudā se fariyād kī to us ne apnī sukūnatgāh se merī āwāz sunī, merī chikheñ us ke kān tak pahuñch gañ.

7 Tab zamīn laraz uṭhī aur thartharāne lagī, pahāroñ kī buniyādeñ Rab ke ḡhazab ke sāmne kānpne aur jhūlne lagīñ.

8 Us kī nāk se dhuāñ nikal āyā, us ke muñh se bhasm karne wāle shole aur dahakte koele bharak uṭhe.

9 Āsmān ko jhukā kar wuh nāzil huā. Jab utar āyā to us ke pānwoñ ke nīche andherā hī andherā thā.

10 Wuh karūbī farishte par sawār huā aur uṛ kar hawā ke paron par mandlāne lagā.

11 Us ne andhere ko apnī chhupne kī jagah banāyā, bārish ke kāle aur ghane bādāl ḡhaime kī tarah apne girdāgird lagāe.

12 Us ke huzūr kī tez raushnī se us ke bādāl ole aur sholāzan koele le kar nikal āe.

13 Rab āsmān se karakne lagā, Allāh T'ālā kī āwāz ḡñj uṭhī. Tab ole aur sholāzan koele barasne lage.

14 Us ne apne tīr chalāe to dushman titar-bitar ho gae. Us kī tez bijlī idhar-udhar girtī gaī to un meñ halchal mach gaī.

15 Ai Rab, tū ne dāntā to samundar kī wādiyān zāhir huīn, jab tū ḡhusse meñ garjā to tere dam ke jhoñkoñ se zamīn kī buniyādeñ nazar āīn.

16 Bulandiyon par se apnā hāth baḥhā kar us ne mujhe pakaḥ liyā, mujhe gahre pānī meñ se khīnch kar nikāl lāyā.

17 Us ne mujhe mere zabardast dushman se bachāyā, un se jo mujh se nafrat karte haiñ, jin par maiñ ḡhālib na ā sakā.

18 Jis din maiñ musībat meñ phañs gayā us din unhoñ ne mujh par hamlā kiyā, lekin Rab merā sahārā banā rahā.

19 Us ne mujhe tang jagah se nikāl kar chhuṭkārā diyā, kyoñki wuh mujh se ḡhush thā.

20 Rab mujhe merī rāstbāzī kā ajr detā hai. Mere hāth sāf haiñ, is lie wuh mujhe barkat detā hai.

21 Kyoñki maiñ Rab kī rāhoñ par chaltā rahā hūñ, maiñ badī karne se apne Ḳhudā se dūr nahīñ huā.

22 Us ke tamām ahkām mere sāmne rahe haiñ, maiñ ne us ke farmānoñ ko radd nahīñ kiyā.

23 Us ke sāmne hī maiñ be'ilzām rahā, gunāh karne se bāz rahā hūñ.

24 Is lie Rab ne mujhe merī rāstbāzī kā ajr diyā, kyoñki us kī āñkhoñ ke sāmne hī meñ pāk-sāf sābit huā.

25 Ai Allāh, jo wafādār hai us ke sāth terā sulūk wafādārī kā hai, jo be'ilzām hai us ke sāth terā sulūk be'ilzām hai.

26 Jo pāk hai us ke sāth terā sulūk pāk hai. Lekin jo kajrau hai us ke sāth terā sulūk bhī kajrawī kā hai.

27 Kyoñki tū pasthāloñ ko najāt detā aur maḡhrūr āñkhoñ ko past kartā hai.

28 Ai Rab, tū hī merā charāḡh jalātā, merā Ḳhudā hī mere andhere ko raushan kartā hai.

29 Kyoñki tere sāth main faujī daste par hamlā kar saktā, apne Ḳhudā ke sāth dīwār ko phalāḡh saktā hūñ.

30 Allāh kī rāh kāmīl hai, Rab kā farmān ḡhālīs hai. Jo bhī us meñ panāh le us kī wuh ḡhāl hai.

31 Kyoñki Rab ke siwā kaun Ḳhudā hai? Hamāre Ḳhudā ke siwā kaun chaṡān hai?

32 Allāh mujhe quwwat se kamarbastā kartā, wuh merī rāh ko kāmīl kar detā hai.

33 Wuh mere pāñwoñ ko hiran kī-sī phurtī atā kartā, mujhe mazbūtī se merī bulandiyoñ par khaṡā kartā hai.

34 Wuh mere hāthoñ ko jang karne kī tarbiyat detā hai. Ab mere bāzū pītal kī kamān ko bhī tān lete haiñ.

35 Ai Rab, tū ne mujhe apnī najāt kī ḡhāl baḡhsh dī hai. Tere dahne hāth ne mujhe ḡāym rakhā, terī narmī ne mujhe baṡā banā diyā hai.

36 Tū mere ḡadmoñ ke lie rāstā banā detā hai, is lie mere ṡaḡhne nahīñ ḡagmagāte.

37 Main ne apne dushmanoñ kā tāḡqub karke unheñ pakaṡ liyā, main bāz na āyā jab tak wuh ḡhatm na ho gae.

38 Maiñ ne unheñ yoñ pāsh pāsh kar diyā ki dubārā uṭh na sake balki gir kar mere pāñwoñ tale paṛe rahe.

39 Kyoñki tū ne mujhe jang karne ke lie quwwat se kamarbastā kar diyā, tū ne mere muḁhālifoñ ko mere sāmne jhukā diyā.

40 Tū ne mere dushmanoñ ko mere sāmne se bhagā diyā, aur maiñ ne nafrat karne wāloñ ko tabāh kar diyā.

41 Wuh madad ke lie chīḁhte-chillāte rahe, lekin bachāne wālā koī nahīñ thā. Wuh Rab ko pukārte rahe, lekin us ne jawāb na diyā.

42 Maiñ ne unheñ chūr chūr karke gard kī tarah hawā meñ uṛā diyā. Maiñ ne unheñ kachre kī tarah galī meñ phaiñk diyā.

43 Tū ne mujhe qaum ke jhagaṛoñ se bachā kar aqwām kā sardār banā diyā hai. Jis qaum se maiñ nāwāqif thā wuh merī ḁhidmat kartī hai.

44 Jyoñ hī maiñ bāt kartā hūñ to log merī sunte haiñ. Pardesī dabak kar merī ḁhushāmad karte haiñ.

45 Wuh himmat hār kar kāñpte hue apne qiloñ se nikal āte haiñ.

46 Rab zindā hai! Merī chaṭān kī tamjīd ho! Merī najāt ke ḁhudā kī tāzīm ho!

47 Wuhī ḁhudā hai jo merā intaqām letā, aqwām ko mere tābe kar detā

48 aur mujhe mere dushmanoñ se chhuṭkārā detā hai. Yaḁīnan tū mujhe mere muḁhālifoñ par sarfarāz kartā, mujhe zālimoñ se bachāe rakhtā hai.

⁴⁹ Ai Rab, is lie main aqwām meñ terī hamd-o-sanā karūnga, tere nām kī tārif meñ gīt gāūngā.

⁵⁰ Kyoñki Rab apne bādshāh ko baṛī najāt detā hai, wuh apne masah kie hue bādshāh Dāūd aur us kī aulād par hameshā tak mehrbān rahegā.

19

Maḵhlūqāt meñ Allāh kā Jalāl

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Āsmān Allāh ke jalāl kā elān karte haiñ, āsmānī gumbad us ke hāthoñ kā kām bayān kartā hai.

² Ek din dūsre ko ittalā detā, ek rāt dūsri ko ḵhabar pahuñchātī hai,

³ lekin zabān se nahīñ. Go un kī āwāz sunāi nahīñ detī,

⁴ to bhī un kī āwāz nikal kar pūrī duniyā meñ sunāi detī, un ke alfāz duniyā kī intahā tak pahuñch jāte haiñ. Wahāñ Allāh ne āftāb ke lie ḵhaimā lagāyā hai.

⁵ Jis tarah dūlhā apnī ḵhābgāh se nikaltā hai usī tarah sūraj nikal kar pahalwān kī tarah apnī daur daurne par ḵhushī manātā hai.

⁶ Āsmān ke ek sire se chaḥ kar us kā chakkar dūsre sire tak lagtā hai. Us kī taptī garmī se koī bhī chīz poshidā nahīñ rahtī.

⁷ Rab kī sharīat kāmīl hai, us se jān meñ jān ā jātī hai. Rab ke ahkām qābil-e-etamād haiñ, un se sādālah dānishmand ho jātā hai.

⁸ Rab kī hidāyāt bā-insāf haiñ, un se dil bāgh bāgh ho jātā hai. Rab ke ahkām pāk haiñ, un se āñkheñ chamak uṭhtī haiñ.

9 Rab kā k̄hauf pāk hai aur abad tak qāym rahegā. Rab ke farmān sachche aur sab ke sab rāst haiñ.

10 Wuh sone balki k̄hālis sone ke d̄her se zyādā marghūb haiñ. Wuh shahd balki chhatte ke t̄zā shahd se zyādā mīṭhe haiñ.

11 Un se tere k̄hādīm ko āgāh kiyā jātā hai, un par amal karne se baṛā ajr miltā hai.

12 Jo k̄hatāeñ beḳhabrī meñ sarzad huññ kaun unheñ jāntā hai? Mere poshīdā gunāhoñ ko muāf kar!

13 Apne k̄hādīm ko gustākhoñ se mahfūz rakh t̄ki wuh mujh par hukūmat na kareñ. Tab maiñ be'ilzām ho kar sangīn gunāh se pāk rahūngā.

14 Ai Rab, baḳhsh de ki mere muñh kī bāteñ aur mere dil kī soch-bichār tujhe pasand āe. Tū hī merī chaṭān aur merā chhuṛāne wālā hai.

20

Fatah ke lie Duā

1 Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Musībat ke din Rab terī sune, Yāqūb ke K̄hudā kā nām tujhe mahfūz rakhe.

2 Wuh maqdis se terī madad bheje, wuh Siyyūn se terā sahārā bane.

3 Wuh terī ḡhallā kī nazareñ yād kare, terī bhasm hone wālī qurbāniyāñ qabūl farmāe. (Silāh)

4 Wuh tere dil kī ārzū pūrī kare, tere tamām mansūboñ ko kāmyābī baḳhshe.

⁵ Tab ham terī najāt kī ḵhushī manāēnge, ham apne Ḵhudā ke nām meñ fatah kā jhandā gāreṅge. Rab terī tamām guzārisheñ pūrī kare.

⁶ Ab main ne jān liyā hai ki Rab apne masah kie hue bādshāh kī madad kartā hai. Wuh apne muqaddas āsmān se us kī sun kar apne dahne hāth kī qudrat se use chhuṭkārā degā.

⁷ Bāz apne rathoñ par, bāz apne ghoṛoñ par faḵhr karte haiñ, lekin ham Rab apne Ḵhudā ke nām par faḵhr kareṅge.

⁸ Hamāre dushman jhuk kar gir jāēnge, lekin ham uṭh kar mazbūtī se khare raheṅge.

⁹ Ai Rab, hamārī madad farmā! Bādshāh hamārī sune jab ham madad ke lie pukareñ.

21

Bādshāh ke lie Allāh kī Madad

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Rab, bādshāh terī quwwat dekh kar shādmān hai, wuh terī najāt kī kitnī baṛī ḵhushī manātā hai.

² Tū ne us kī dilī ḵhāhish pūrī kī aur inkār na kiyā jab us kī ārzū ne hoñṭoñ par alfāz kā rūp dhārā. (Silāh)

³ Kyonki tū achchhī achchhī barkateñ apne sāth le kar us se milne āyā, tū ne use ḵhālis sone kā tāj pahnāyā.

⁴ Us ne tujh se zindagī pāne kī ārzū kī to tū ne use umr kī darāzī baḵshī, mazīd itne din ki un kī intahā nahīn.

⁵ Terī najāt se use baṛī izzat hāsil huī, tū ne use shān-o-shaukat se ārāstā kiyā.

⁶ Kyoñki tū use abad tak barkat detā, use apne chehre ke huzūr lā kar nihāyat ḡhush kar detā hai.

⁷ Kyoñki bādshāh Rab par etamād kartā hai, Allāh T'ālā kī shafqat use ḡmagāne se bachāegī.

⁸ Tere dushman tere ḡabze meñ ā jāenge, jo tujh se nafrat karte haiñ unheñ terā dahnā hāth pakaṛ legā.

⁹ Jab tū un par zāhir hogā to wuh bhaṛaktī bhaṭṭī kī-sī musibat meñ phañs jāenge. Rab apne ḡhazab meñ unheñ haṛap kar legā, aur āg unheñ khā jāegī.

¹⁰ Tū un kī aulād ko rū-e-zamīn par se miṭā ḡalegā, insānoñ meñ un kā nām-o-nishān tak nahīñ rahegā.

¹¹ Go wuh tere ḡhilāf sāzishēñ karte haiñ to bhī un ke bure mansūbe nākām raheñge.

¹² Kyoñki tū unheñ bhagā kar un ke chehroñ ko apne tīroñ kā nishānā banā degā.

¹³ Ai Rab, uṭh aur apnī qudrat kā izhār kar tāki ham terī qudrat kī tamjīd meñ sāz bajā kar gīt gāeñ.

22

Rāstbāz kā Dukh

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Tulū-e-Subah kī Hirnī.

Ai mere Ḳhudā, ai mere Ḳhudā, tū ne mujhe kyoñ tark kar diyā hai? Maiñ chīḵh rahā hūñ, lekin merī najāt nazar nahīñ ātī.

² Ai mere Ḳhudā, din ko maiñ chillātā hūñ, lekin tū jawāb nahīñ detā. Rāt ko pukārtā hūñ, lekin ārām nahīñ pātā.

³ Lekin tū quddūs hai, tū jo Isrāīl kī madah-sarāī par taḵtnashīn hotā hai.

⁴ Tujh par hamāre bāpdādā ne bharosā rakhā, aur jab bharosā rakhā to tū ne unheñ rihāī dī.

⁵ Jab unhoñ ne madad ke lie tujhe pukārā to bachne kā rāstā khul gayā. Jab unhoñ ne tujh par etamād kiyā to sharmindā na hue.

⁶ Lekin maiñ kīṛā hūñ, mujhe insān nahīñ samjhā jātā. Log merī be'izzatī karte, mujhe haqīr jānte haiñ.

⁷ Sab mujhe dekh kar merā mazāq uṛāte haiñ. Wuh muñh banā kar taubā taubā karte aur kahte haiñ,

⁸ “Us ne apnā muāmalā Rab ke sapurd kiyā hai. Ab Rab hī use bachāe. Wuhī use chhuṭkārā de, kyoñki wuhī us se ḵhush hai.”

⁹ Yaqīnan tū mujhe māñ ke peṭ se nikāl lāyā. Maiñ abhī māñ kā dūdh pītā thā ki tū ne mere dil meñ bharosā paidā kiyā.

¹⁰ Jyoñ hī maiñ paidā huā mujhe tujh par chhoṛ diyā gayā. Māñ ke peṭ se hī tū merā Ḳhudā rahā hai.

11 Mujh se dūr na rah. Kyoṅki musībat ne merā dāman pakaṛ liyā hai, aur koī nahīn jo merī madad kare.

12 Muta'addid bailoṅ ne mujhe gher liyā, Basan ke tāqatwar sāṅḍ chāroṅ taraf jamā ho gae haiṅ.

13 Mere k̄hilāf unhoṅ ne apne muṅh khol die haiṅ, us dahārte hue sherbabar kī tarah jo shikār ko phārne ke josh meṅ ā gayā hai.

14 Mujhe pānī kī tarah zamīn par unḍelā gayā hai, merī tamām haḍḍiyāṅ alag alag ho gaī haiṅ, jism ke andar merā dil mom kī tarah pighal gayā hai.

15 Merī tāqat ṭhīkre kī tarah k̄hushk ho gaī, merī zabān tālū se chipak gaī hai. Hāṅ, tū ne mujhe maut kī k̄hāk meṅ liṭā diyā hai.

16 Kuttoṅ ne mujhe gher rakhā, sharīroṅ ke jatthe ne merā ihātā kiyā hai. Unhoṅ ne mere hāthoṅ aur pānwoṅ ko chhed ḍālā hai.

17 Maiṅ apnī haḍḍiyōṅ ko gin saktā hūṅ. Log ghūr ghūr kar merī musībat se k̄hush hote haiṅ.

18 Wuh āpas meṅ mere kapṛe bānṭ lete aur mere libās par qurā ḍalte haiṅ.

19 Lekin tū ai Rab, dūr na rah! Ai merī quwwat, merī madad karne ke lie jaldī kar!

20 Merī jān ko talwār se bachā, merī zindagī ko kutte ke panje se chhuṛā.

21 Sher ke muṅh se mujhe maḵhlasī de, janglī bailoṅ ke sīngoṅ se rihāī atā kar.

Ai Rab, tū ne merī sunī hai!

22 Maiñ apne bhāiyon ke sāmne tere nām kā elān karūnga, jamāt ke darmiyān terī madah-sarāī karūnga.

23 Tum jo Rab kā ḡhauf mānte ho, us kī tamjīd karo! Ai Yāqūb kī tamām aulād, us kā ehtirām karo! Ai Isrāīl ke tamām farzando, us se ḡhauf khāo!

24 Kyoñki na us ne musibat-zadā kā dukh haqīr jānā, na us kī taklīf se ghīn khāī. Us ne apnā muñh us se na chhupāyā balki us kī sunī jab wuh madad ke lie chīkhne-chillāne lagā.

25 Ai ḡhudā, baḡe ijtimā meñ maiñ terī satāish karūnga, ḡhudatarsoñ ke sāmne apnī mannat pūrī karūnga.

26 Nāchār jī bhar kar khāeñge, Rab ke tālib us kī hamd-o-sanā kareñge. Tumhāre dil abad tak zindā raheñ!

27 Log duniyā kī intahā tak Rab ko yād karke us kī taraf rujū kareñge. ḡhairaḡwām ke tamām ḡhāndān use sijdā kareñge.

28 Kyoñki Rab ko hī bādshāhī kā iḡhtiyār hāsil hai, wuhī aḡwām par hukūmat kartā hai.

29 Duniyā ke tamām baḡe log us ke huzūr khāeñge aur sijdā kareñge. ḡhāk meñ utarne wāle sab us ke sāmne jhuk jāeñge, wuh sab jo apnī zindagī ko ḡhud ḡāym nahīn rakh sakte.

30 Us ke farzand us kī ḡhidmat kareñge. Ek āne wālī nasl ko Rab ke bāre meñ sunāyā jāegā.

31 Hāñ, wuh ā kar us kī rāstī ek ḡaum ko sunāeñge jo abhī paidā nahīn huī, kyoñki us ne yih kuchh kiyā hai.

23

Achchhā Charwāhā

¹ Dāūd kā zabūr.

Rab merā charwāhā hai, mujhe kamī na hogī.

² Wuh mujhe shādāb charāgāhoñ meñ charātā aur pursukūn chashmoñ ke pās le jātā hai.

³ Wuh merī jān ko tādādam kartā aur apne nām kī khātir rāstī kī rāhoñ par merī qiyādat kartā hai.

⁴ Go main tārīktarīn wādī meñ se guzarūn main musībat se nahīn ḍarūnga, kyōñki tū mere sāth hai, terī lāṭhī aur terā asā mujhe tasallī dete haiñ.

⁵ Tū mere dushmanoñ ke rūbarū mere sāmne mez bichhā kar mere sar ko tel se tar-o-tāzā kartā hai. Merā pyālā terī barkat se chhalak uṭhtā hai.

⁶ Yaqīnan bhalāī aur shafqat umr-bhar mere sāth sāth raheñgī, aur main jīte-jī Rab ke ghar meñ sukūnat karūnga.

24

Bādshāh kā Istiqbāl

¹ Dāūd kā zabūr.

Zamīn aur jo kuchh us par hai Rab kā hai, duniyā aur us ke bāshinde usī ke haiñ. ² Kyōñki us ne zamīn kī buniyād samundaron par rakhī aur use dariyāoñ par qāym kiyā.

³ Kis ko Rab ke pahār par chaṛhnī kī ijāzat hai? Kaun us ke muqaddas maqām meñ kharā ho saktā hai?

4 Wuh jis ke hāth pāk aur dil sāf haiñ, jo na fareb kā irādā rakhtā, na qasam khā kar jhūṭ boltā hai.

5 Wuh Rab se barkat pāegā, use apnī najāt ke Ḳhudā se rāstī milegī.

6 Yih hogā un logoñ kā hāl jo Allāh kī marzī dariyāft karte, jo tere chehre ke tālib hote haiñ, ai Yāqūb ke Ḳhudā. (Silāh)

7 Ai phāṭako, khul jāo! Ai qadīm darwāzo, pūre taur par khul jāo tāki jalāl kā Bādshāh dāḳhil ho jāe.

8 Jalāl kā Bādshāh kaun hai? Rab jo qawī aur qādir hai, Rab jo jang meñ zorāwar hai.

9 Ai phāṭako, khul jāo! Ai qadīm darwāzo, pūre taur par khul jāo tāki jalāl kā Bādshāh dāḳhil ho jāe.

10 Jalāl kā Bādshāh kaun hai? Rabbul-afwāj, wuhī jalāl kā Bādshāh hai. (Silāh)

25

Muāfi aur Rāhnumāi ke lie Duā

1 Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, maiñ terā ārzūmand hūñ.

2 Ai mere Ḳhudā, tujh par maiñ bharosā rakhtā hūñ. Mujhe sharmindā na hone de ki mere dushman mujh par shādiyānā bajāeñ.

3 Kyoñki jo bhī tujh par ummīd rakhe wuh sharmindā nahīñ hogā jabki jo bilāwajah bewafā hote haiñ wuhī sharmindā ho jāeñge.

4 Ai Rab, apnī rāheñ mujhe dikhā, mujhe apne rāstoñ kī tālīm de.

5 Apnī sachchāī ke mutābiq merī rāhnumāī kar, mujhe tālīm de. Kyoṅki tū merī najāt kā Ḳhudā hai. Din-bhar main tere intazār meṅ rahtā hūn.

6 Ai Rab, apnā wuh rahm aur mehrbānī yād kar jo tū qadīm zamāne se kartā āyā hai.

7 Ai Rab, merī jawānī ke gunāhoṅ aur merī bewafā harkatoṅ ko yād na kar balki apnī bhalāī kī ḳhātir aur apnī shafqat ke mutābiq merā ḳhayāl rakh.

8 Rab bhalā aur ādil hai, is lie wuh gunāhgāroṅ ko sahīh rāh par chalne kī talqīn kartā hai.

9 Wuh farotanoṅ kī insāf kī rāh par rāhnumāī kartā, halīmoṅ ko apnī rāh kī tālīm detā hai.

10 Jo Rab ke ahd aur ahkām ke mutābiq zindagī guzāreṅ unheṅ Rab mehrbānī aur wafādārī kī rāhoṅ par le chaltā hai.

11 Ai Rab, merā qusūr sangīn hai, lekin apne nām kī ḳhātir use muāf kar.

12 Rab kā ḳhauf mānane wālā kahān hai? Rab ḳhud use us rāh kī tālīm degā jo use chunanā hai.

13 Tab wuh ḳhushhāl rahegā, aur us kī aulād mulk ko mīrās meṅ pāegī.

14 Jo Rab kā ḳhauf māneṅ unheṅ wuh apne hamrāz banā kar apne ahd kī tālīm detā hai.

15 Merī ānkheṅ Rab ko taktī rahtī haiṅ, kyoṅki wuhī mere pānwoṅ ko jāl se nikāl letā hai.

16 Merī taraf māyl ho jā, mujh par mehrbānī kar! Kyoṅki main tanhā aur musībatzadā hūn.

17 Mere dil kī pareshāniyān dūr kar, mujhe merī takālīf se rihāī de.

18 Merī musībat aur tangī par nazar ḍāl kar merī ḵhatāoñ ko muāf kar.

19 Dekh, mere dushman kitne zyādā haiñ, wuh kitnā zulm karke mujh se nafrat karte haiñ.

20 Merī jān ko mahfūz rakh, mujhe bachā! Mujhe sharmindā na hone de, kyoñki maiñ tujh meñ panāh letā hūñ.

21 Begunāhī aur diyānatdārī merī pahrādārī karen, kyoñki maiñ tere intazār meñ rahtā hūñ.

22 Ai Allāh, fidyā de kar Isrāīl ko us kī tamām takālīf se āzād kar!

26

Begunāh kā Iqrār aur Iltijā

1 Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, merā insāf kar, kyoñki merā chāl-chalan beqūsūr hai. Maiñ ne Rab par bharosā rakhā hai, aur maiñ ḍāñwāñḍol nahīn ho jāūngā.

2 Ai Rab, mujhe jāñch le, mujhe āzmā kar dil kī tah tak merā muāynā kar.

3 Kyoñki terī shafqat merī āñkhoñ ke sāmne rahī hai, maiñ terī sachchī rāh par chaltā rahā hūñ.

4 Na maiñ dhokebāzoñ kī majlis meñ baiṭhtā, na chālāk logoñ se rifāqat rakhtā hūñ.

5 Mujhe sharīroñ ke ijtimāoñ se nafrat hai, bedīnoñ ke sāth maiñ baiṭhtā bhī nahīn.

⁶ Ai Rab, main apne hāth dho kar apnī begunāhī kā izhār kartā hūn. Main terī qurbāngāh ke gird phir kar

⁷ buland āwāz se terī hamd-o-sanā kartā, tere tamām mojizāt kā elān kartā hūn.

⁸ Ai Rab, terī sukūnatgāh mujhe pyārī hai, jis jagah terā jalāl ṭhahartā hai wuh mujhe azīz hai.

⁹ Merī jān ko mujh se chhīn kar mujhe gunāhgāroñ meñ shāmil na kar! Merī zindagī ko miṭā kar mujhe ḳhūñḳhāroñ meñ shumār na kar,

¹⁰ aise logoñ meñ jin ke hāth sharmnāk harkatoñ se ālūdā haiñ, jo har waqt rishwat khāte haiñ.

¹¹ Kyonki main begunāh zindagī guzārtā hūn. Fidyā de kar mujhe chhuṭkārā de! Mujh par mehrbānī kar!

¹² Mere pānw hamwār zamīn par qāym ho gae haiñ, aur main ijtimāoñ meñ Rab kī satāish karūnga.

27

Allāh se Rifāqat

¹ Dāūd kā zabūr.

Rab merī raushnī aur merī najāt hai, main kis se ḍarūñ? Rab merī jān kī panāhgāh hai, main kis se dahshat khāūñ?

² Jab sharīr mujh par hamlā karen tāki mujhe haṛap kar leñ, jab mere muḳhālif aur dushman mujh par ṭuṭ pāreñ to wuh ṭhokar khā kar gir jāenge.

3 Go fauj mujhe gher le merā dil k̄hauf nahīn khāegā, go mere k̄hilāf jang chhiṛ jāe merā bharosā qāym rahegā.

4 Rab se merī ek guzārish hai, main ek hī bāt chāhtā hūn. Yih ki jīte-jī Rab ke ghar meñ rah kar us kī shafqat se lutfandoz ho sakūn, ki us kī sukūnatgāh meñ ṭhahar kar mahw-e-k̄hyāl rah sakūn.

5 Kyoñki musibat ke din wuh mujhe apnī sukūnatgāh meñ panāh degā, mujhe apne k̄haime meñ chhupā legā, mujhe uṭhā kar ūñchī chaṭān par rakhegā.

6 Ab main apne dushmanon par sarbuland hūngā, agarche unhoñ ne mujhe gher rakhā hai. Main us ke k̄haime meñ k̄hushī ke nāre lagā kar qurbāniyān pesh karūnga, sāz bajā kar Rab kī madahsarāi karūnga.

7 Ai Rab, merī āwāz sun jab main tujhe pukārūn, mujh par mehrbānī karke merī sun.

8 Merā dil tujhe yād dilātā hai ki tū ne k̄hud farmāyā, “Mere chehre ke tālib raho!” Ai Rab, main tere hī chehre kā tālib rahā hūn.

9 Apne chehre ko mujh se chhupāe na rakh, apne k̄hādīm ko ḡhusse se apne huzūr se na nikāl. Kyoñki tū hī merā sahārā rahā hai. Ai merī najāt ke K̄hudā, mujhe na chhoṛ, mujhe tark na kar.

10 Kyoñki mere māñ-bāp ne mujhe tark kar diyā hai, lekin Rab mujhe qabūl karke apne ghar meñ lāegā.

11 Ai Rab, mujhe apnī rāh kī tarbiyat de, hamwār rāste par merī rāhnumāi kar tāki apne dushmanon se mahfūz rahūn.

12 Mujhe muḵhālifoṅ ke lālach meṅ na āne de, kyoṅki jhūṭe gawāh mere ḵhilāf uṭh ḵaṛe hue haiṅ jo tashaddud karne ke lie taiyār haiṅ.

13 Lekin merā pūrā īmān yih hai ki maiṅ zindoṅ ke mulk meṅ rah kar Rab kī bhalāi dekhūṅgā.

14 Rab ke intazār meṅ rah! Mazbūt aur diler ho, aur Rab ke intazār meṅ rah!

28

Madad ke lie Duā aur Jawāb ke lie Shukrguzārī

1 Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, maiṅ tujhe pukārtā hūn. Ai merī chaṭān, ḵhāmoshī se apnā muṅh mujh se na pher. Kyoṅki agar tū chup rahe to maiṅ maut ke gaṛhe meṅ utarne wāloṅ kī mānind ho jāūṅgā.

2 Merī iltijāeṅ sun jab maiṅ chīḵhte-chillāte tujh se madad māṅgtā hūn, jab maiṅ apne hāth terī sukūnatgāh ke Muqaddastarīn Kāmre kī taraf uṭhātā hūn.

3 Mujhe un bedīnoṅ ke sāth ghasīṭ kar sazā na de jo ḡhalat kām karte haiṅ, jo apne paṛosiyon se bazāhir dostānā bāteṅ karte, lekin dil meṅ un ke ḵhilāf bure mansūbe bāndhte haiṅ.

4 Unheṅ un kī harkatoṅ aur bure kāmoṅ kā badlā de. Jo kuchh un ke hāthoṅ se sarzad huā hai us kī pūrī sazā de. Unheṅ utnā hī nuqsān pahuṅchā de jitnā unhoṅ ne dūsroṅ ko pahuṅchāyā hai.

⁵ Kyoñki na wuh Rab ke āmāl par, na us ke hāthoñ ke kām par tawajjuh dete haiñ. Allāh unheñ ḍhā degā aur dubārā kabhī tāmīr nahīn karegā.

⁶ Rab kī tamjīd ho, kyoñki us ne merī iltijā sun lī.

⁷ Rab merī quwwat aur merī ḍhāl hai. Us par mere dil ne bharosā rakhā, us se mujhe madad milī hai. Merā dil shādiyānā bajātā hai, mainī gīt gā kar us kī satāish kartā hūñ.

⁸ Rab apnī qaum kī quwwat aur apne masah kie hue ḳhādim kā najātbaḳhsh ḳilā hai.

⁹ Ai Rab, apnī qaum ko najāt de! Apnī mirās ko barkat de! Un kī gallābānī karke unheñ hameshā tak uṭhāe rakh.

29

Rab ke Jalāl kī Tamjīd

¹ Dāūd kā zabūr.

Ai Allāh ke farzando, Rab kī tamjīd karo! Rab ke jalāl aur qudrat kī satāish karo!

² Rab ke nām ko jalāl do. Muḳaddas libās se ārāstā ho kar Rab ko sijdā karo.

³ Rab kī āwāz samundar ke ūpar gūñjtī hai. Jalāl kā Ḳhudā garajtā hai, Rab gahre pānī ke ūpar garajtā hai.

⁴ Rab kī āwāz zordār hai, Rab kī āwāz purjalāl hai.

⁵ Rab kī āwāz deodār ke daraḳhtoñ ko toṛ ḍāltī hai, Rab Lubnān ke deodār ke daraḳhtoñ ko ṭukṛe ṭukṛe kar detā hai.

⁶ Wuh Lubnān ko bachhṛe aur Koh-e-Siryūn
* ko janglī bail ke bachche kī tarah kūdne
phāndne detā hai.

⁷ Rab kī āwāz āg ke shole bharkā detī hai.

⁸ Rab kī āwāz registān ko hilā detī hai, Rab
Dasht-e-Qādis ko kānpne detā hai.

⁹ Rab kī āwāz sun kar hirnī dard-e-zah meñ
mubtalā ho jātī aur jangloñ ke patte jhar jāte
haiñ. Lekin us kī sukūnatgāh meñ sab pukārte
haiñ, “Jalāl!”

¹⁰ Rab sailāb ke ūpar taḡhtnashīn hai, Rab
bādshāh kī haisiyat se abad tak taḡhtnashīn hai.

¹¹ Rab apnī qaum ko taqwiyat degā, Rab apne
logoñ ko salāmatī kī barkat degā.

30

Maut se Chhuṭkāre par Shukrguzārī

¹ Dāūd kā zabūr. Rab ke ghar kī maḡhsūsiyat
ke mauqe par gīt.

Ai Rab, main terī satāish kartā hūñ, kyonki tū
ne mujhe gahrāiyoñ meñ se khīnch nikālā. Tū ne
mere dushmanoñ ko mujh par baḡhleñ bajāne
kā mauqā nahīñ diyā.

² Ai Rab mere Ḳhudā, main ne chīḡhte-chillāte
hue tujh se madād māñgī, aur tū ne mujhe shifā
dī.

³ Ai Rab, tū merī jān ko Pātāl se nikāl lāyā,
tū ne merī jān ko maut ke gaṛhe meñ utarne se
bachāyā hai.

⁴ Ai imāndāro, sāz bajā kar Rab kī tārīf meñ gīt
gāo. Us ke muqaddas nām kī hamd-o-sanā karo.

* 29:6 Siryūn Harmūn kā dūsrā nām hai.

⁵ Kyoṅki wuh lamhā-bhar ke lie ḡhusse hotā, lekin zindagī-bhar ke lie mehrbānī kartā hai. Go shām ko ronā paṛe, lekin subah ko ham ḡhushī manāeṅge.

⁶ Jab hālāt pursukūn the to main bolā, “Main kabhī nahīn ḡmagāūṅgā.”

⁷ Ai Rab, jab tū mujh se ḡhush thā to tū ne mujhe mazbūt pahār par rakḡ diyā. Lekin jab tū ne apnā chehrā mujh se chhupā liyā to main saḡht ḡhabrā gayā.

⁸ Ai Rab, main ne tujhe pukārā, hān Ḳhudāwand se main ne iltijā kī,

⁹ “Kyā fāydā hai agar main halāk ho kar maut ke ḡarḡe meṅ utar jāūn? Kyā ḡhāk terī satāish karegī? Kyā wuh logon ko terī wafādārī ke bāre meṅ batāegī?”

¹⁰ Ai Rab, merī sun, mujh par mehrbānī kar. Ai Rab, merī madad karne ke lie ā!”

¹¹ Tū ne merā mātām ḡhushī ke nāch meṅ badal diyā, tū ne mere mātāmī kapṛe utār kar mujhe shādmānī se mulabbas kiyā.

¹² Kyoṅki tū chāhtā hai ki merī jān ḡhāmosh na ho balki ḡīt ḡā kar terī tamjīd kartī rahe. Ai Rab mere Ḳhudā, main ābad tak terī hamd-osānā karūṅga.

31

Hifāzat ke lie Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Rab, main ne tujh mein panāh lī hai. Mujhe kabhī sharmindā na hone de balki apnī rāstī ke mutābiq mujhe bachā!

² Apnā kān merī taraf jhukā, jald hī mujhe chhuṭkārā de. Chaṭān kā merā burj ho, pahāṛ kā qilā jis mein main panāh le kar najāt pā sakūn.

³ Kyonki tū merī chaṭān, merā qilā hai, apne nām kī khātir merī rāhnumāī, merī qiyādat kar.

⁴ Mujhe us jāl se nikāl de jo mujhe pakarne ke lie chupke se bichhāyā gayā hai. Kyonki tū hī merī panāhgāh hai.

⁵ Main apnī rūh tere hāthoñ mein sauñptā hūn. Ai Rab, ai wafādār Ḳhudā, tū ne fidyā de kar mujhe chhuṛāyā hai!

⁶ Main un se nafrat rakhtā hūn jo bekār butoñ se lipṭe rahte haiñ. Main to Rab par bharosā rakhtā hūn.

⁷ Main bāgh bāgh hūngā aur terī shafqat kī khushī manāūngā, kyonki tū ne merī musibat dekh kar merī jān kī pareshānī kā khayāl kiyā hai.

⁸ Tū ne mujhe dushman ke hawāle nahīn kiyā balki mere pānwoñ ko khule maidān mein qāym kar diyā hai.

⁹ Ai Rab, mujh par mehrbānī kar, kyonki main musibat mein hūn. Gham ke māre merī āñkheñ sūj gāī haiñ, merī jān aur jism gal rahe haiñ.

¹⁰ Merī zindagī dukh kī chakkī mein pis rahī hai, mere sāl āheñ bharte bharte zāe ho rahe

haiñ. Mere qusūr kī wajah se merī tāqat jawāb de gaī, merī haḍḍiyān galne-sarñe lagī haiñ.

11 Maiñ apne dushmanoñ ke lie mazāq kā nishānā ban gayā hūñ balki mere hamsāe bhī mujhe lān-tān karte, mere jānane wāle mujh se dahshat khāte haiñ. Galī meñ jo bhī mujhe dekhe mujh se bhāg jātā hai.

12 Maiñ murdoñ kī mānind un kī yāddāsht se miṭ gayā hūñ, mujhe ṭhīkre kī tarah phaiñk diyā gayā hai.

13 Bahutoñ kī afwāheñ mujh tak pahunch gaī haiñ, chāroñ taraf se haulnāk khabreñ mil rahī haiñ. Wuh mil kar mere k̄hilāf sāzishēñ kar rahe, mujhe qatl karne ke mansūbe bāndh rahe haiñ.

14 Lekin maiñ ai Rab, tujh par bharosā rakhtā hūñ. Maiñ kahtā hūñ, “Tū merā K̄hudā hai!”

15 Merī taqḍīr * tere hāth meñ hai. Mujhe mere dushmanoñ ke hāth se bachā, un se jo mere pīchhe paṛ gae haiñ.

16 Apne chehre kā nūr apne k̄hādim par chamkā, apnī mehrbānī se mujhe najāt de.

17 Ai Rab, mujhe sharmindā na hone de, kyoñki maiñ ne tujhe pukārā hai. Mere bajāe bedīnoñ ke muñh kāle ho jāeñ, wuh Pātāl meñ utar kar chup ho jāeñ.

18 Un ke farebdeh hoñṭ band ho jāeñ, kyoñki wuh takabbur aur hiqārat se rāstbāz ke k̄hilāf kufr bakte haiñ.

* 31:15 Lafzī tarjumā: mere auqāt.

19 Terī bhalāī kitnī azīm hai! Tū use un ke lie taiyār rakhtā hai jo terā khauf mānte haiñ, use unheñ dikhātā hai jo insānoñ ke sāmne se tujh meñ panāh lete haiñ.

20 Tū unheñ apne chehre kī āṛ meñ logoñ ke hamloñ se chhupā letā, unheñ khaime meñ lā kar ilzāmtarāsh zabānoñ se mahfūz rakhtā hai.

21 Rab kī tamjīd ho, kyoñki jab shahr kā muhāsarā ho rahā thā to us ne mojizānā taur par mujh par mehrbānī kī.

22 Us waqt main ghabrā kar bolā, “Hāy, main tere huzūr se munqate ho gayā hūñ!” Lekin jab main ne chīkhte-chillāte hue tujh se madad māngī to tū ne merī iltijā sun lī.

23 Ai Rab ke tamām imāndāro, us se muhabbat rakho! Rab wafādāroñ ko mahfūz rakhtā, lekin maḡhrūroñ ko un ke rawaiye kā pūrā ajr degā.

24 Chunāñche mazbūt aur diler ho, tum sab jo Rab ke intazār meñ ho.

32

Muāfi kī Barkat (Taubā kā Dūsrā Zabūr)

1 Dāūd kā zabūr. Hikmat kā gīt.

Mubāarak hai wuh jis ke jarāym muāf kie gae. Jis ke gunāh dhāñpe gae haiñ.

2 Mubāarak hai wuh jis kā gunāh Rab hisāb meñ nahīn lāegā aur jis kī rūh meñ fareb nahīn hai.

3 Jab main chup rahā to din-bhar āheñ bharne se merī haḍḍiyāñ galne lagīñ.

4 Kyonki din rāt maiñ tere hāth ke bojh tale pistā rahā, merī tāqat goyā mausam-e-garmā kī jhulastī tapish meñ jātī rahī. (Silāh)

5 Tab maiñ ne tere sāmne apnā gunāh taslīm kiyā, maiñ apnā gunāh chhupāne se bāz āyā. Maiñ bolā, “Maiñ Rab ke sāmne apne jarāym kā iqrār karūnga.” Tab tū ne mere gunāh ko muāf kar diyā. (Silāh)

6 Is lie tamām īmāndār us waqt tujh se duā karen jab tū mil saktā hai. Yaqīnan jab baṛā sailāb āe to un tak nahīn pahuñchegā.

7 Tū merī chhupne kī jagah hai, tū mujhe pareshānī se mahfūz rakhtā, mujhe najāt ke naḡhmoñ se gher letā hai. (Silāh)

8 “Maiñ tujhe tālīm dūngā, tujhe wuh rāh dikhāūngā jis par tujhe jānā hai. Maiñ tujhe mashwarā de kar terī dekh-bhāl karūnga.

9 Nāsamajh ghoṛe yā ḡhachchar kī mānind na ho, jin par qābū pāne ke lie lagām aur dahāne kī zarūrat hai, warnā wuh tere pās nahīn āenge.”

10 Bedīn kī muta'addid pareshāniyān hotī haiñ, lekin jo Rab par bharosā rakhe use wuh apnī shafqat se ghere rakhtā hai.

11 Ai rāstbāzo, Rab kī ḡhushī meñ jashn manāo! Ai tamām diyānatdāro, shādmānī ke nāre lagāo!

33

Allāh kī Hukūmat aur Madad kī Tārīf

¹ Ai rāstbāzo, Rab kī ḵhushī manāo! Kyoṅki munāsib hai ki sīdhī rāh par chalne wāle us kī satāish karen.

² Sarod bajā kar Rab kī hamd-o-sanā karo. Us kī tamjīd meṅ das tāroṅ wālā sāz bajāo.

³ Us kī tamjīd meṅ nayā gīt gāo, mahārat se sāz bajā kar ḵhushī ke nāre lagāo.

⁴ Kyoṅki Rab kā kalām sachchā hai, aur wuh har kām wafādārī se kartā hai.

⁵ Use rāstbāzī aur insāf pyāre haiṅ, duniyā Rab kī shafqat se bharī huī hai.

⁶ Rab ke kahne par āsmān ḵhalaq huā, us ke muṅh ke dam se sitāroṅ kā pūrā lashkar wujūd meṅ āyā.

⁷ Wuh samundar ke pānī kā baṛā ḍher jamā kartā, pānī kī gahrāiyoṅ ko godāmoṅ meṅ mahfūz rakhtā hai.

⁸ Kul duniyā Rab kā ḵhauf māne, zamīn ke tamām bāshinde us se dahshat khāeṅ.

⁹ Kyoṅki us ne farmāyā to fauran wujūd meṅ āyā, us ne hukm diyā to usī waqt qāym huā.

¹⁰ Rab aqwām kā mansūbā nākām hone detā, wuh ummatoṅ ke irādoṅ ko shikast detā hai.

¹¹ Lekin Rab kā mansūbā hameshā tak kāmyāb rahtā, us ke dil ke irāde pusht-dar-pusht qāym rahte haiṅ.

¹² Mubāarak hai wuh qaum jis kā Ḵhudā Rab hai, wuh qaum jise us ne chun kar apnī mīrās banā liyā hai.

¹³ Rab āsmān se nazar ḍāl kar tamām insānoṅ kā mulāhazā kartā hai.

14 Apne taḡht se wuh zamīn ke tamām bāshindoñ kā muāynā kartā hai.

15 Jis ne un sab ke diloñ ko tashkīl diyā wuh un ke tamām kāmoñ par dhyān detā hai.

16 Bādshāh kī baṛī fauj use nahīn chhuṛatī, aur sūrme kī baṛī tāqat use nahīn bachātī.

17 Ghoṛā bhī madad nahīn kar saktā. Jo us par ummīd rakhe wuh dhokā khāegā. Us kī baṛī tāqat chhuṭkārā nahīn detī.

18 Yaqīnan Rab kī ānkh un par lagī rahtī hai jo us kā ḡhauf mānte aur us kī mehrbānī ke intazār meñ rahte haiñ,

19 ki wuh un kī jān maut se bachāe aur kāl meñ mahfūz rakhe.

20 Hamārī jān Rab ke intazār meñ hai. Wuhī hamārā sahārā, hamārī ḡhāl hai.

21 Hamārā dil us meñ ḡhush hai, kyoñki ham us ke muḡaddas nām par bharosā rakhte haiñ.

22 Ai Rab, terī mehrbānī ham par rahe, kyoñki ham tujh par ummīd rakhte haiñ.

34

Allāh kī Hifāzat

¹ Dāūd kā yih zabūr us waqt se mutālliḡ hai jab us ne Filistī bādshāh Abīmalik ke sāmne pāgal banane kā rūp bhar liyā. Yih dekh kar bādshāh ne use bhagā diyā. Chale jāne ke bād Dāūd ne yih gīt gāyā.

Har waqt main Rab kī tamjīd karūnga, us kī hamd-o-sanā hameshā hī mere hoṅṅon par rahegī.

² Merī jān Rab par faḵhr karegī. Musibatxadā yih sun kar ḵhush ho jāeñ.

³ Āo, mere sāth Rab kī tāzīm karo. Āo, ham mil kar us kā nām sarbuland kareñ.

⁴ Main ne Rab ko talāsh kiyā to us ne merī sunī. Jīn chīzoñ se main dahshat khā rahā thā un sab se us ne mujhe rihāī dī.

⁵ Jīn kī āñkheñ us par lagī raheñ wuh ḵhushī se chamkeñge, aur un ke muñh sharmindā nahīn hoñge.

⁶ Is nāchār ne pukārā to Rab ne us kī sunī, us ne use us kī tamām musībatoñ se najāt dī.

⁷ Jo Rab kā ḵhauf māneñ un ke irdgird us kā farishtā ḵhaimāzan ho kar un ko bachāe rakhtā hai.

⁸ Rab kī bhalāī kā tajrabā karo. Mubāarak hai wuh jo us meñ panāh le.

⁹ Ai Rab ke muqaddasīn, us kā ḵhauf māno, kyoñki jo us kā ḵhauf māneñ unheñ kamī nahīn.

¹⁰ Jawān sherbabar kabhī zarūratmand aur bhūke hote haiñ, lekin Rab ke tāliboñ ko kisī bhī achchhī chīz kī kamī nahīn hogī.

¹¹ Ai bachcho, āo, merī bāteñ suno! Main tumheñ Rab ke ḵhauf kī tālīm dūngā.

¹² Kaun maze se zindagī guzārnā aur achchhe dīn deḵhnā chāhtā hai?

¹³ Wuh apnī zabān ko sharīr bāteñ karne se roke aur apne hoṅṅon ko jhūṭ bolne se.

14 Wuh burāī se muñh pher kar nek kām kare, sulah-salāmatī kā tālib ho kar us ke pīchhe lagā rahe.

15 Rab kī ānkheñ rāstbāzoñ par lagī rahtī haiñ, aur us ke kān un kī iltijāoñ kī taraf māyl haiñ.

16 Lekin Rab kā chehrā un ke ḳhilāf hai jo ḡhalat kām karte haiñ. Un kā zamīn par nām-o-nishān tak nahīñ rahegā.

17 Jab rāstbāz fariyād karen to Rab un kī suntā, wuh unheñ un kī tamām musībat se chhuṭkārā detā hai.

18 Rab shikastādiloñ ke qarīb hotā hai, wuh unheñ rihāī detā hai jin kī rūh ko ḳhāk meñ kuchlā gayā ho.

19 Rāstbāz kī muta'addid takālīf hotī haiñ, lekin Rab use un sab se bachā letā hai.

20 Wuh us kī tamām haḍḍiyōñ kī hifāzat kartā hai, ek bhī nahīñ toṛī jāegī.

21 Burāī bedīn ko mār ḍālegī, aur jo rāstbāz se nafrat kare use munāsib ajr milegā.

22 Lekin Rab apne ḳhādimoñ kī jān kā fidyā degā. Jo bhī us meñ panāh le use sazā nahīñ milegī.

35

Sharīroñ ke Hamloñ se Rihāī ke lie Duā

¹ Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, un se jhagaṛ jo mere sāth jhagaṛte haiñ, un se laṛ jo mere sāth laṛte haiñ.

² Lambī aur chhoṭī ḍhāl pakaṛ le aur uṭh kar merī madad karne ā.

3 Neze aur barchhī ko nikāl kar unheñ rok de jo merā tāqqub kar rahe haiñ! Merī jān se farmā, “Maiñ terī najāt hūñ!”

4 Jo merī jān ke lie koshān haiñ un kā muñh kālā ho jāe, wuh ruswā ho jāeñ. Jo mujhe musibat meñ ḍālne ke mansūbe bāndh rahe haiñ wuh pīchhe haṭ kar sharmindā hoñ.

5 Wuh hawā meñ bhūse kī tarah uṛ jāeñ jab Rab kā farishtā unheñ bhagā de.

6 Un kā rāstā tārik aur phisalnā ho jab Rab kā farishtā un ke pīchhe paṛ jāe.

7 Kyoñki unhoñ ne besabab aur chupke se mere rāste meñ jāl bichhāyā, bilāwajah mujhe pakaṛne kā gaṛhā khodā hai.

8 Is lie tabāhī achānak hī un par ā paṛe, pahle unheñ patā hī na chale. Jo jāl unhoñ ne chupke se bichhāyā us meñ wuh ḳhud ulajh jāeñ, jis gaṛhe ko unhoñ ne khodā us meñ wuh ḳhud gir kar tabāh ho jāeñ.

9 Tab merī jān Rab kī ḳhushī manāegī aur us kī najāt ke bāis shādmān hogī.

10 Mere tamām āzā kah uṭheñge, “Ai Rab, kaun terī mānind hai? Koī bhī nahīn! Kyoñki tū hī musibatzadā ko zabardast ādmī se chhuṭkārā detā, tū hī nāchār aur ḡharīb ko lūṭne wāle ke hāth se bachā letā hai.”

11 Zālim gawāh mere ḳhilāf uṭh khaṛe ho rahe haiñ. Wuh aisi bātoñ ke bāre meñ merī pūchh-gachh kar rahe haiñ jin se maiñ wāqif hī nahīn.

12 Wuh merī nekī ke ewaz mujhe nuqsān pahuñchā rahe haiñ. Ab merī jān tan-e-tanhā hai.

13 Jab wuh bīmār hue to maiñ ne ṭāṭ oṛh kar aur rozā rakh kar apnī jān ko dukh diyā. Kāsh merī duā merī god meñ wāpas āe!

14 Maiñ ne yoñ mātam kiyā jaise merā koī dost yā bhāī ho. Maiñ mātamī libās pahan kar yoñ kḥāk meñ jhuk gayā jaise apnī mān kā janāzā ho.

15 Lekin jab maiñ kḥud ṭhokar khāne lagā to wuh kḥush ho kar mere kḥilāf jamā hue. Wuh mujh par hamlā karne ke lie ikatṭhe hue, aur mujhe mālūm hī nahīn thā. Wuh mujhe phāṛte rahe aur bāz na āe.

16 Musalsal kufr bak bak kar wuh merā mazāq uṛāte, mere kḥilāf dānt pīste the.

17 Ai Rab, tū kab tak kḥāmoshī se dekḥtā rahegā? Merī jān ko un kī tabāhkun harkatoñ se bachā, merī zindagī ko jawān sheroñ se chhuṭkārā de.

18 Tab maiñ baṛī jamāt meñ terī satāish aur baṛe hujūm meñ terī tāṛīf karūnga.

19 Unheñ mujh par baḡhleñ bajāne na de jo besabab mere dushman haiñ. Unheñ mujh par nāk-bhauñ chaṛhāne na de jo bilāwajah mujh se kīnā rakhte haiñ.

20 Kyoñki wuh kḥair aur salāmatī kī bāteñ nahīn karte balki un ke kḥilāf farebdeh mansūbe bāndhte haiñ jo amn aur sukūn se mulk meñ rahte haiñ.

21 Wuh muñh phāṛ kar kahte haiñ, “Lo jī, ham ne apnī ānkhon se us kī harkateñ dekḥī haiñ!”

²² Ai Rab, tujhe sab kuchh nazar āyā hai. K̄hāmosh na rah! Ai Rab, mujh se dūr na ho.

²³ Ai Rab mere K̄hudā, jāg uṭh. Mere difā meñ uṭh kar un se laṛ!

²⁴ Ai Rab mere K̄hudā, apnī rāstī ke mutābiq merā insāf kar. Unheñ mujh par baḡhleñ bajāne na de.

²⁵ Wuh dil meñ na socheñ, “Lo jī, hamārā irādā pūrā huā hai!” Wuh na boleñ, “Ham ne use haṛap kar liyā hai.”

²⁶ Jo merā nuqsān dekh kar k̄hush hue un sab kā muñh kālā ho jāe, wuh sharmindā ho jāeñ. Jo mujhe dabā kar apne āp par faḡhr karte haiñ wuh sharmindagī aur ruswāī se mulabbas ho jāeñ.

²⁷ Lekin jo mere insāf ke ārzūmand haiñ wuh k̄hush hoñ aur shādiyānā bajāeñ. Wuh kaheñ, “Rab kī baṛī tārif ho, jo apne k̄hādīm kī k̄hairiyat chāhtā hai.”

²⁸ Tab merī zabān terī rāstī bayān karegī, wuh sārā dīn terī tamjīd kartī rahegī.

36

Allāh kī Mehrbānī kī Tārīf

¹ Rab ke k̄hādīm Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Badkārī bedīn ke dil hī meñ us se bāt kartī hai. Us kī āñkhoñ ke sāmne Allāh kā k̄hauf nahīn hotā,

² kyonki us kī nazar meñ yih bāt faḡhr kā bāis hai ki use qusūrwār pāyā gayā, ki wuh nafrat kartā hai.

³ Us ke muñh se sharārat aur fareb nikaltā hai, wuh samajhdār hone aur nek kām karne se bāz āyā hai.

⁴ Apne bistar par bhī wuh sharārat ke mansūbe bāndhtā hai. Wuh mazbūtī se burī rāh par kharā rahtā aur burāī ko mustarad nahīn kartā.

⁵ Ai Rab, terī shafqat āsmān tak, terī wafādārī bādaloñ tak pahuñchtī hai.

⁶ Terī rāstī bulandtarīn pahāroñ kī mānind, terā insāf samundar kī gahrāiyōñ jaisā hai. Ai Rab, tū insān-o-haiwān kī madad kartā hai.

⁷ Ai Allāh, terī shafqat kitnī beshqīmat hai! Ādamzād tere parōñ ke sāy meñ panāh lete haiñ.

⁸ Wuh tere ghar ke umdā khāne se tar-o-tāzā ho jāte haiñ, aur tū unheñ apnī khushiyōñ kī nadī meñ se pilātā hai.

⁹ Kyōñki zindagī kā sarchashmā tere hī pās hai, aur ham tere nūr meñ rah kar nūr kā mushāhadā karte haiñ.

¹⁰ Apnī shafqat un par phailāe rakh jo tujhe jānte haiñ, apnī rāstī un par jo dil se diyānatdār haiñ.

¹¹ Maḡhrūroñ kā pāñw mujh tak na pahuñche, bedīnoñ kā hāth mujhe beghar na banāe.

¹² Dekho, badkār gir gae haiñ! Unheñ zamīn par paṭaḡh diyā gayā hai, aur wuh dubārā kabhī nahīn uṭheñge.

37

Bedīnoñ kī Bazāhir Ḳhushhālī

¹ Dāūd kā zabūr.

Sharīron̄ ke bāis bechain na ho jā, badkāron̄ par rashk na kar.

² Kyoṅki wuh ghās kī tarah jald hī murjhā jāeṅge, hariyālī kī tarah jald hī sūkh jāeṅge.

³ Rab par bharosā rakh kar bhalāi kar, mulk meṅ rah kar wafādārī kī parwarish kar.

⁴ Rab se lutfandoz ho to jo terā dil chāhe wuh tujhe degā.

⁵ Apnī rāh Rab ke sapurd kar. Us par bharosā rakh to wuh tujhe kāmyābī baḥshegā.

⁶ Tab wuh terī rāstbāzī sūraj kī tarah tulū hone degā aur terā insāf dopahar kī raushnī kī tarah chamakne degā.

⁷ Rab ke huzūr chup ho kar sabar se us kā intazār kar. Beqarār na ho agar sāzisheṅ karne wālā kāmyāb ho.

⁸ Khafā hone se bāz ā, ḡhusse ko chhoṛ de. Ranjīdā na ho, warnā burā hī natījā niklegā.

⁹ Kyoṅki sharīr miṭ jāeṅge jabki Rab se ummīd rakhne wāle mulk ko mīrās meṅ pāeṅge.

¹⁰ Mazīd thoṛī der sabar kar to bedīn kā nām-o-nishān miṭ jāegā. Tū us kā khoj lagāegā, lekin kahīn nahīn pāegā.

¹¹ Lekin halīm mulk ko mīrās meṅ pā kar baṛe amn aur sukūn se lutfandoz hoṅge.

¹² Beshak bedīn dānt pīs pīs kar rāstbāz ke ḳhilāf sāzisheṅ kartā rahe.

¹³ Lekin Rab us par haṅstā hai, kyoṅki wuh jāntā hai ki us kā anjām qarīb hī hai.

¹⁴ Bedīnon̄ ne talwār ko khīnchā aur kamān ko tān liyā hai tāki nāchāron̄ aur zarūratmandon̄

ko girā den aur sīdhī rāh par chalne wāloñ ko qatl karen.

¹⁵ Lekin un kī talwār un ke apne dil meñ ghoñpī jāegī, un kī kamān ṭuṭ jāegī.

¹⁶ Rāstbāz ko jo thoṛā-bahut hāsīl hai wuh bahut bedīnoñ kī daulat se behtar hai.

¹⁷ Kyoñki bedīnoñ kā bāzū ṭuṭ jāegā jabki Rab rāstbāzoñ ko sañbhāltā hai.

¹⁸ Rab be'īlzāmoñ ke dīn jāntā hai, aur un kī maurūsī milkiyat hameshā ke lie qāym rahegī.

¹⁹ Musībat ke waqt wuh sharmsār nahīn hoñge, kāl bhī paṛe to ser hoñge.

²⁰ Lekin bedīn halāk ho jāeñge, aur Rab ke dushman charāgāhoñ kī shān kī tarah nest ho jāeñge, dhueñ kī tarah ghāyb ho jāeñge.

²¹ Bedīn qarz letā aur use nahīn utārtā, lekin rāstbāz mehrbān hai aur faiyāzī se detā hai.

²² Kyoñki jinheñ Rab barkat de wuh mulk ko mīrās meñ pāeñge, lekin jin par wuh lānat bheje un kā nām-o-nishān tak nahīn rahegā.

²³ Agar kisī ke pāñw jam jāeñ to yih Rab kī taraf se hai. Aise shaḡhs kī rāh ko wuh pasand kartā hai.

²⁴ Agar gir bhī jāe to paṛā nahīn rahegā, kyoñki Rab us ke hāth kā sahārā banā rahegā.

²⁵ Main jawān thā aur ab būrhā ho gayā hūñ. Lekin main ne kabhī nahīn dekhā ki rāstbāz ko tark kiyā gayā yā us ke bachchoñ ko bhīk māñgnī paṛī.

²⁶ Wuh hameshā mehrbān aur qarz dene ke lie taiyār hai. Us kī aulād barkat kā bāis hogī.

27 Burāī se bāz ā kar bhalāī kar. Tab tū hameshā ke lie mulk meñ ābād rahegā,

28 kyoñki Rab ko insāf pyārā hai, aur wuh apne imāndāroñ ko kabhī tark nahīn karegā. Wuh abad tak mahfūz raheñge jabki bedīnoñ kī aulād kā nām-o-nishān tak nahīn rahegā.

29 Rāstbāz mulk ko mīrās meñ pā kar us meñ hameshā baseñge.

30 Rāstbāz kā muñh hikmat bayān kartā aur us kī zabān se insāf nikaltā hai.

31 Allāh kī shariyat us ke dil meñ hai, aur us ke qadam kabhī nahīn ḍagmaḡaeñge.

32 Bedīn rāstbāz kī tāk meñ baiṭh kar use mār ḍalne kā mauqā ḍhūñḍtā hai.

33 Lekin Rab rāstbāz ko us ke hāth meñ nahīn chhoḡegā, wuh use adālat meñ mujrim nahīn ṭhaharne degā.

34 Rab ke intazār meñ rah aur us kī rāh par chaltā rah. Tab wuh tujhe sarfarāz karke mulk kā wāris banāegā, aur tū bedīnoñ kī halākat dekhegā.

35 Maiñ ne ek bedīn aur zālim ādmī ko dekhā jo phalte-phūlte deodār ke daraḡht kī tarah āsmān se bāteñ karne lagā.

36 Lekin thoḡī der ke bād jab maiñ dubārā wahāñ se guzarā to wuh thā nahīn. Maiñ ne us kā khoj lagāyā, lekin kahīn na milā.

37 Be'ilzām par dhyān de aur diyānatdār par ḡhaur kar, kyoñki āḡhirkār use amn aur sukūn hāsīl hogā.

38 Lekin mujrim mil kar tabāh ho jāenge, aur bedīnoñ ko āḡhirkār rū-e-zamīn par se miṭāyā jāegā.

39 Rāstbāzoñ kī najāt Rab kī taraf se hai, musibat ke waqt wuhī un kā qilā hai.

40 Rab hī un kī madad karke unheñ chhuṭkārā degā, wuhī unheñ bedīnoñ se bachā kar najāt degā. Kyonki unhoñ ne us meñ panāh lī hai.

38

Sazā se Bachne kī Iltijā (Taubā kā Tīsrā Zabūr)

1 Dāūd kā zabūr. Yāddāsht ke lie.

Ai Rab, apne ḡhazab meñ mujhe sazā na de, qahr meñ mujhe tambīh na kar!

2 Kyonki tere tīr mere jism meñ lag gae haiñ, terā hāth mujh par bhārī hai.

3 Terī lānat ke bāis merā pūrā jism bīmār hai, mere gunāh ke bāis merī tamām haḍḍiyāñ galne lagī haiñ.

4 Kyonki maiñ apne gunāhoñ ke sailāb meñ ḍūb gayā hūñ, wuh nāqābil-e-bardāsht bojh ban gae haiñ.

5 Merī hamāqat ke bāis mere zaḡhmoñ se badbū āne lagī, wuh galne lage haiñ.

6 Maiñ kubaṛā ban kar ḡhāk meñ dab gayā hūñ, pūrā din mātami libās pahne phirtā hūñ.

7 Merī kamr meñ shadīd sozish hai, pūrā jism bīmār hai.

8 Maiñ nidhāl aur pāsh pāsh ho gayā hūñ. Dil ke azāb ke bāis maiñ chīḡhtā-chillātā hūñ.

9 Ai Rab, merī tamām ārzū tere sāmne hai, merī āheñ tujh se poshīdā nahīn rahtīñ.

10 Merā dil zor se dharaktā, merī tāqat jawāb de gaī balki merī ānkhoñ kī raushnī bhī jātī rahī hai.

11 Mere dost aur sāthī merī musībat dekh kar mujh se gurez karte, mere qarīb ke rishtedār dūr khaṛe rahte haiñ.

12 Mere jānī dushman phande bichhā rahe haiñ, jo mujhe nuqsān pahuñchānā chāhte haiñ wuh dhamkiyāñ de rahe aur sārā sārā din farebdeh mansūbe bāndh rahe haiñ.

13 Aur maiñ? Maiñ to goyā bahrā hūñ, maiñ nahīñ suntā. Maiñ gūñge kī mānind hūñ jo apnā muñh nahīñ kholtā.

14 Maiñ aisā shaḡhs ban gayā hūñ jo na suntā, na jawāb meñ etarāz kartā hai.

15 Kyoñki ai Rab, maiñ tere intazār meñ hūñ. Ai Rab mere Ḳhudā, tū hī merī sunegā.

16 Maiñ bolā, “Aisā na ho ki wuh merā nuqsān dekh kar baḡhleñ bajāeñ, wuh mere pānwoñ ke ḍagmagāne par mujhe dabā kar apne āp par faḡhr karen.”

17 Kyoñki maiñ laḡkhaṛāne ko hūñ, merī aziyat mutawātir mere sāmne rahtī hai.

18 Chunāñche maiñ apnā qusūr taslīm kartā hūñ, maiñ apne gunāh ke bāis ḡhamḡin hūñ.

19 Mere dushman zindā aur tāqatwar haiñ, aur jo bilāwajah mujh se nafrat karte haiñ wuh bahut haiñ.

20 Wuh nekī ke badle badī karte haiñ. Wuh is lie mere dushman haiñ ki maiñ bhalāī ke pīchhe lagā rahtā hūñ.

21 Ai Rab, mujhe tark na kar! Ai Allāh, mujh se dūr na rah!

22 Ai Rab merī najāt, merī madad karne mein jaldī kar!

39

Insān ke Fānī Hone ke Pesh-e-Nazar Iltijā

1 Dāūd kā zabūr. Yadūtūn ke lie. Mausiqī ke rāhnumā ke lie.

Main bolā, “Main apnī rāhoñ par dhyān dūngā tāki apnī zabān se gunāh na karūn. Jab tak bedīn mere sāmne rahe us waqt tak apne muñh ko lagām die rahūngā.”

2 Main chup-chāp ho gayā aur achchhī chīzoñ se dūr rah kar khāmosh rahā. Tab merī aziyat baḥ gaī.

3 Merā dil pareshānī se tapne lagā, mere karāhte karāhte mere andar bechainī kī āg-sī bhaḥak uṭhī. Tab bāt zabān par ā gaī,

4 “Ai Rab, mujhe merā anjām aur merī umr kī had dikhā tāki main jān lūn ki kitnā fānī hūn.

5 Dekh, merī zindagī kā daurāniyā tere sāmne lamhā-bhar kā hai. Merī pūrī umr tere nazdīk kuchh bhī nahīn hai. Har insān dam-bhar kā hī hai, khāh wuh kitnī hī mazbūtī se khaḥā kyoñ na ho. (Silāh)

6 Jab wuh idhar-udhar ghūme phire to sāyā hī hai. Us kā shor-sharābā bātīl hai, aur go wuh daulat jamā karne mein masrūf rahe to bhī use mālūm nahīn ki bād mein kis ke qabze mein āegī.”

⁷ Chunānche ai Rab, main̄ kis ke intazār meñ rahūñ? Tū hī merī wāhid ummīd hai!

⁸ Mere tamām gunāhoñ se mujhe chhuṭkāra de. Ahmaq ko merī ruswāi karne na de.

⁹ Main̄ khāmosh ho gayā hūñ aur kabhī apnā muñh nahīñ kholtā, kyoñki yih sab kuchh tere hī hāth se huā hai.

¹⁰ Apnā azāb mujh se dūr kar! Tere hāth kī zarboñ se main̄ halāk ho rahā hūñ.

¹¹ Jab tū insān ko us ke qusūr kī munāsib sazā de kar us ko tambīh kartā hai to us kī khūbsūrati kīrā lage kapre kī tarah jāti rahti hai. Har insān dam-bhar kā hī hai. (Silāh)

¹² Ai Rab, merī duā sun aur madad ke lie merī āhoñ par tawajjuh de. Mere ānsuoñ ko dekh kar khāmosh na rah. Kyoñki main̄ tere huzūr rahne wālā pardesī, apne tamām bāpdādā kī tarah tere huzūr basne wālā ghairshahrī hūñ.

¹³ Mujh se bāz ā tāki main̄ kūch karke nest ho jāne se pahle ek bār phir hashshāsh-bashshāsh ho jāūñ.

40

Shukr aur Dar̄khāst

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Main̄ sabar se Rab ke intazār meñ rahā to wuh merī taraf māyl huā aur madad ke lie merī chīkhoñ par tawajjuh dī.

² Wuh mujhe tabāhī ke garhe se khīnch lāyā, daldal aur kīchaṛ se nikāl lāyā. Us ne mere pānwoñ ko chaṭān par rakh diyā, aur ab main̄ mazbūtī se chal-phir saktā hūñ.

³ Us ne mere muñh meñ nayā gīt ḍāl diyā, hamāre Ḳhudā kī hamd-o-sanā kā gīt ubharne diyā. Bahut-se log yih dekheñge aur ḳhauf khā kar Rab par bharosā rakheñge.

⁴ Mubāarak hai wuh jo Rab par pūrā bharosā rakhtā hai, jo tang karne wāloñ aur fareb meñ uljhe huoñ kī taraf ruḳh nahīñ kartā.

⁵ Ai Rab mere Ḳhudā, bār bār tū ne hameñ apne mojize dikhāe, jagah bajagah apne mansūbe wujūd meñ lā kar hamārī madad kī. Tujh jaisā koī nahīñ hai. Tere azīm kām beshumār haiñ, maiñ un kī pūrī fahrist batā bhī nahīñ saktā.

⁶ Tū qurbāniyāñ aur nazareñ nahīñ chāhtā thā, lekin tū ne mere kānoñ ko khol diyā. Tū ne bhasm hone wālī qurbāniyoñ aur gunāh kī qurbāniyoñ kā taqāzā na kiyā.

⁷ Phir maiñ bol uṭhā, “Maiñ hāzir hūñ jis tarah mere bāre meñ kalām-e-muqaddas * meñ likhā hai.

⁸ Ai mere Ḳhudā, maiñ ḳhushī se terī marzī pūrī kartā hūñ, terī sharīat mere dil meñ ṭik gāī hai.”

⁹ Maiñ ne baṛe ijtimā meñ rāstī kī ḳhushḳhabrī sunāī hai. Ai Rab, yaqīnan tū jāntā hai ki maiñ ne apne hoñṭoñ ko band na rakhā.

¹⁰ Maiñ ne terī rāstī apne dil meñ chhupāe na rakhī balki terī wafādārī aur najāt bayān kī. Maiñ ne baṛe ijtimā meñ terī shafqat aur sadāqat kī ek bāt bhī poshidā na rakhī.

* **40:7** Lafzī tarjumā: kitāb ke tūmār meñ.

¹¹ Ai Rab, tū mujhe apne rahm se mahrūm nahīn rakhegā, terī mehrbānī aur wafādārī musalsal merī nigahbānī kareṅgī.

¹² Kyonki beshumār taklīfoṅ ne mujhe gher rakhā hai, mere gunāhoṅ ne āḳhirkār mujhe ā pakaṛā hai. Ab main nazar bhī nahīn uṭhā saktā. Wuh mere sar ke bāloṅ se zyādā haiṅ, is lie main himmat hār gayā hūn.

¹³ Ai Rab, mehrbānī karke mujhe bachā! Ai Rab, merī madad karne meṅ jaldī kar!

¹⁴ Mere jānī dushman sab sharmindā ho jāeṅ, un kī saḳht ruswāī ho jāe. Jo merī musībat deḳhne se lutf uṭhāte haiṅ wuh pīchhe haṭ jāeṅ, un kā muṅh kālā ho jāe.

¹⁵ Jo merī musībat dekh kar ḳahḳahā lagāte haiṅ wuh sharm ke māre tabāh ho jāeṅ.

¹⁶ Lekin tere tālib shādmān ho kar terī ḳhushī manāeṅ. Jinheṅ terī najāt pyārī hai wuh hameshā kaheṅ, “Rab azīm hai!”

¹⁷ Main nāchār aur zarūratmand hūn, lekin Rab merā ḳhayāl rakhtā hai. Tū hī merā sahārā aur merā najātdahindā hai. Ai mere Ḳhudā, der na kar!

41

Marīz kī Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Mubārak hai wuh jo pasthāl kā ḳhayāl rakhtā hai. Musībat ke dīn Rab use chhuṭkārā degā.

² Rab us kī hifāzat karke us kī zindagī ko mahfūz rakhegā, wuh mulk meṅ use barkat de

kar use us ke dushmanoñ ke lālach ke hawāle nahīn karegā.

³ Bīmārī ke waqt Rab us ko bistar par sañbhālegā. Tū us kī sehhat pūrī tarah bahāl karegā.

⁴ Maiñ bolā, “Ai Rab, mujh par rahm kar! Mujhe shifā de, kyonki maiñ ne terā hī gunāh kiyā hai.”

⁵ Mere dushman mere bāre meñ ḡhalat bāteñ karke kahte haiñ, “Wuh kab maregā? Us kā nām-o-nishān kab miṭegā?”

⁶ Jab kabhī koī mujh se milne āe to us kā dil jhūṭ boltā hai. Pas-e-pardā wuh aisī nuqsāndeh mālūmāt jamā kartā hai jinheñ bād meñ bāhar jā kar galiyoñ meñ phailā sake.

⁷ Mujh se nafrat karne wāle sab āpas meñ mere ḡhilāf phusphusāte haiñ. Wuh mere ḡhilāf bure mansūbe bāndh kar kahte haiñ,

⁸ “Use mohlak marz lag gayā hai. Wuh kabhī apne bistar par se dubārā nahīn uṭhegā.”

⁹ Merā dost bhī mere ḡhilāf uṭh kharā huā hai. Jis par maiñ etamād kartā thā aur jo merī roṭī khātā thā, us ne mujh par lāt uṭhāi hai.

¹⁰ Lekin tū ai Rab, mujh par mehrbānī kar! Mujhe dubārā uṭhā kharā kar tāki unheñ un ke sulūk kā badlā de sakūñ.

¹¹ Is se maiñ jāntā hūñ ki tū mujh se ḡhush hai ki merā dushman mujh par fatah ke nāre nahīn lagātā.

¹² Tū ne mujhe merī diyānatdārī ke bāis qāym rakhā aur hameshā ke lie apne huzūr kharā kiyā hai.

¹³ Rab kī hamd ho jo Isrāil kā Ḳhudā hai. Azal se abad tak us kī tamjīd ho. Āmīn, phir āmīn.

Dūsri Kitāb 42-72

42

Pardes meñ Allāh kā Ārzūmand

¹ Qorah kī aulād kā zabūr. Hikmat kā gīt. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Allāh, jis tarah hirni nadiyon ke tazā pānī ke lie taraptī hai usī tarah merī jān tere lie taraptī hai.

² Merī jān Ḳhudā, hān zindā Ḳhudā kī pyāsī hai. Main kab jā kar Allāh kā chehrā dekhūngā?

³ Din rāt mere ānsū merī ghizā rahe haiñ. Kyoñki pūrā din mujh se kahā jātā hai, “Terā Ḳhudā kahān hai?”

⁴ Pahle hālāt yād karke main apne sāmne apne dil kī āh-o-zārī unḍel detā hūñ. * Kitnā mazā atā thā jab hamārā julūs nikaltā thā, jab main hujūm ke bīch meñ khushī aur shukrguzārī ke nāre lagāte hue Allāh kī sukūnatgāh kī jānib barhtā jātā thā. Kitnā shor mach jātā thā jab ham jashn manāte hue ghūmte-phirte the.

⁵ Ai merī jān, tū gham kyoñ khā rahī hai, bechainī se kyoñ tarap rahī hai? Allāh ke intazār

* **42:4** Lafzī tarjumā: apnī jān unḍel detā hūñ.

meñ rah, kyoñki main dubārā us kī satāish karūnga jo merā Ḳhudā hai aur mere deḳhte deḳhte mujhe najāt detā hai.

⁶ Merī jān ḡham ke māre pighal rahī hai. Is lie main tujhe Yardan ke mulk, Harmūn ke pahārī silsile aur Koh-e-Mis'ār se yād kartā hūn.

⁷ Jab se tere ābsharoñ kī āwāz buland huī to ek sailāb dūsre ko pukārne lagā hai. Terī tamām maujeñ aur lahreñ mujh par se guzar gaī haiñ.

⁸ Din ke waqt Rab apñī shafqat bhejegā, aur rāt ke waqt us kā gīt mere sāth hogā, main apñī hayāt ke Ḳhudā se duā karūnga.

⁹ Main Allāh apñī chaṭān se kahūngā, “Tū mujhe kyoñ bhūl gayā hai? Main apne dushman ke zulm ke bāis kyoñ mātāmī libās pahne phirūñ?”

¹⁰ Mere dushmanoñ kī lān-tān se merī haḍḍiyāñ tūṭ rahī haiñ, kyoñki pūrā din wuh kahte haiñ, “Terā Ḳhudā kahāñ hai?”

¹¹ Ai merī jān, tū ḡham kyoñ khā rahī hai, bechainī se kyoñ tarap rahī hai? Allāh ke intazār meñ rah, kyoñki main dubārā us kī satāish karūnga jo merā Ḳhudā hai aur mere deḳhte deḳhte mujhe najāt detā hai.

43

¹ Ai Allāh, merā insāf kar! Mere lie ḡhairīmāndār qaum se laṛ, mujhe dhokebāz aur sharīr ādmiyoñ se bachā.

² Kyoñki tū merī panāh kā Ḳhudā hai. Tū ne mujhe kyoñ radd kiyā hai? Main apne

dushman ke zulm ke bāis kyoñ mātamī libās pahne phirūñ?

³ Apnī raushnī aur sachchāī ko bhej tāki wuh merī rāhnumāī karke mujhe tere muqaddas pahār aur terī sukūnatgāh ke pās pahuñchāēñ.

⁴ Tab main Allāh kī qurbāngāh ke pās āūngā, us Kḥudā ke pās jo merī kḥushī aur farhat hai. Ai Allāh mere Kḥudā, wahāñ main sarod bajā kar terī satāish karūnga.

⁵ Ai merī jān, tū ḡham kyoñ khā rahī hai, bechainī se kyoñ tarāp rahī hai? Allāh ke intazār meñ rah, kyoñki main dubārā us kī satāish karūnga jo merā Kḥudā hai aur mere deḡhte deḡhte mujhe najāt detā hai.

44

Kyā Allāh ne Apnī Qaum ko Radd Kiyā Hai?

¹ Qorah kī aulād kā zabūr. Hikmat kā gīt. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Allāh, jo kuchh tū ne hamāre bāpdādā ke aiyām meñ yānī qadīm zamāne meñ kiyā wuh ham ne apne kānoñ se un se sunā hai.

² Tū ne kḥud apne hāth se dīgar qaumoñ ko nikāl kar hamāre bāpdādā ko mulk meñ paude kī tarah lagā diyā. Tū ne kḥud dīgar ummatoñ ko shikast de kar hamāre bāpdādā ko mulk meñ phalne-phūlne diyā.

³ Unhoñ ne apnī hī talwār ke zariye mulk par qabzā nahīn kiyā, apne hī bāzū se fatah nahīn pāi balki tere dahne hāth, tere bāzū aur tere

chehre ke nūr ne yih sab kuchh kiyā. Kyonki wuh tujhe pasand the.

⁴ Tū merā Bādshāh, merā Kḥudā hai. Tere hī hukm par Yāqūb ko madad hāsīl hotī hai.

⁵ Terī madad se ham apne dushmanoñ ko zamīn par paṭaḳh dete, terā nām le kar apne muḳhālifoñ ko kuchal dete haiñ.

⁶ Kyonki main apnī kamān par etamād nahīn kartā, aur merī talwār mujhe nahīn bachāegī

⁷ balki tū hī hamēñ dushman se bachātā, tū hī unheñ sharmindā hone detā hai jo ham se nafrat karte haiñ.

⁸ Pūrā din ham Allāh par faḳhr karte haiñ, aur ham hameshā tak tere nām kī tamjīd karenge. (Silāh)

⁹ Lekin ab tū ne hamēñ radd kar diyā, hamēñ sharmindā hone diyā hai. Jab hamārī faujeñ laṛne ke lie nikaltī haiñ to tū un kā sāth nahīn detā.

¹⁰ Tū ne hamēñ dushman ke sāmne paspā hone diyā, aur jo ham se nafrat karte haiñ unhoñ ne hamēñ lūṭ liyā hai.

¹¹ Tū ne hamēñ bheṛ-bakriyoñ kī tarah qaṣṣāb ke hāth meñ chhoṛ diyā, hamēñ muḳhtalif qaumoñ meñ muntashir kar diyā hai.

¹² Tū ne apnī qaum ko ḳhafīf-sī raqam ke lie bech ḍālā, use faroḳht karne se nafā hāsīl na huā.

¹³ Yih terī taraf se huā ki hamāre paṛosī hamēñ ruswā karte, gird-o-nawāh ke log hamēñ lān-tān karte haiñ.

14 Ham aqwām meñ ibratangez misāl ban gae haiñ. Log hameñ dekh kar taubā taubā kahte haiñ.

15 Din-bhar merī ruswāī merī āñkhoñ ke sāmne rahtī hai. Merā chehrā sharmsār hī rahtā hai,

16 kyonki mujhe un kī gāliyāñ aur kufr sunanā paṛtā hai, dushman aur intaqām lene par tule hue ko bardāsht karnā paṛtā hai.

17 Yih sab kuchh ham par ā gayā hai, hālāñki na ham tujhe bhūl gae aur na tere ahd se bewafā hue haiñ.

18 Na hamārā dil bāghī ho gayā, na hamāre qadam terī rāh se bhaṭak gae haiñ.

19 Tāham tū ne hameñ chūr chūr karke gīdaṛoñ ke darmiyāñ chhoṛ diyā, tū ne hameñ gahrī tārikī meñ ḍubne diyā hai.

20 Agar ham apne Khudā kā nām bhūl kar apne hāth kisī aur mābūd kī taraf uṭhāte

21 to kyā Allāh ko yih bāt mālūm na ho jātī? Zarūr! Wuh to dil ke rāzoñ se wāqif hotā hai.

22 Lekin terī khatir hameñ din-bhar maut kā sāmna karnā paṛtā hai, log hameñ zabah hone wālī bheṛoñ ke barābar samajhte haiñ.

23 Ai Rab, jāg uṭh. Tū kyon soyā huā hai? Hameñ hameshā ke lie radd na kar balki hamārī madad karne ke lie kharā ho jā.

24 Tū apnā chehrā ham se poshīdā kyon rakhtā hai, hamārī musibat aur ham par hone wāle zulm ko nazarandāz kyon kartā hai?

25 Hamārī jāñ khāk meñ dab gai, hamārā badan miṭṭī se chimaṭ gayā hai.

26 Uṭh kar hamārī madad kar! Apnī shafqat kī ḳhātir fidyā de kar hameñ chhuṛā!

45

Bādshāh kī Shādī

¹ Qorah kī aulād kā zabūr. Hikmat aur muhabbat kā gīt. Tarz: Sosan ke Phūl. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Mere dil se ḳhūbsūrat gīt chhalak rahā hai, main use bādshāh ko pesh karūnga. Merī zabān māhir kātib ke qalam kī mānind ho!

² Tū ādmiyoñ meñ sab se ḳhūbsūrat hai! Tere hoñt shafqat se masah kie hue haiñ, is lie Allāh ne tujhe ābadī barkat dī hai.

³ Ai sūrme, apnī talwār se kamarbastā ho, apnī shān-o-shaukat se mulabbas ho jā!

⁴ Ġhalbā aur kāmyābī hāsil kar. Sachchāi, inkisārī aur rāstī kī ḳhātir laṛne ke lie nikal ā. Terā dahnā hāth tujhe hairatangez kām dikhāe.

⁵ Tere tez tīr bādshāh ke dushmanoñ ke diloñ ko chhed ḍaleñ. Qaumeñ tere pānwoñ meñ gir jāeñ.

⁶ Ai Allāh, terā taḳht azal se ābad tak qāym-o-dāym rahegā, aur insāf kā shāhī asā terī bādshāhī par hukūmat karegā.

⁷ Tū ne rāstbāzī se muhabbat aur bedīnī se nafrat kī, is lie Allāh tere Ḳhudā ne tujhe ḳhushī ke tel se masah karke tujhe tere sāthiyoñ se kahīñ zyādā sarfarāz kar diyā.

⁸ Mur, ūd aur amaltās kī beshqīmat ḳhushbū tere tamām kapṛoñ se phailtī hai. Hāthīdānt ke mahalōñ meñ tārdār mausīqī terā dil bahlātī hai.

9 Bādshāhoñ kī beṭiyāñ tere zewarāt se saji phirtī haiñ. Malikā Ofir kā sonā pahne hue tere dahne hāth kharī hai.

10 Ai beṭī, sun merī bāt! Ġhaur kar aur kān lagā. Apñī qaum aur apne bāp kā ghar bhūl jā.

11 Bādshāh tere husn kā ārzūmand hai, kyoñki wuh terā āqā hai. Chunāñche jhuk kar us kā ehtirām kar.

12 Sūr kī beṭī tohfā le kar āegī, qaum ke amīr terī nazar-e-karm hāsil karne kī koshish karenge.

13 Bādshāh kī beṭī kitnī shāndār chīzoñ se ārāstā hai. Us kā libās sone ke dhāgoñ se bunā huā hai.

14 Use nafīs rangdār kapre pahne bādshāh ke pās lāyā jātā hai. Jo kuñwārī saheliyāñ us ke pīchhe chaltī haiñ unheñ bhī tere sāmne lāyā jātā hai.

15 Log shādmān ho kar aur ḡhushī manāte hue unheñ wahāñ pahuñchāte haiñ, aur wuh shāhī mahal meñ dāḡhil hotī haiñ.

16 Ai bādshāh, tere beṭe tere bāpdādā kī jagah kharē ho jāenge, aur tū unheñ ra'īs banā kar pūrī duniyā meñ zimmedāriyāñ degā.

17 Pusht-dar-pusht main tere nām kī tamjīd karūñga, is lie qaumeñ hameshā tak terī satāish karenge.

46

Allāh Hamārī Quwwat Hai

¹ Qorah kī aulād kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Gīt kā tarz: Kuñwāriyān.

Allāh hamārī panāhgāh aur quwwat hai. Musībat ke waqt wuh hamārā mazbūt sahārā sābit huā hai.

² Is lie ham ḵhauf nahīn khāeṅge, go zamīn laraz uṭhe aur pahār jhūm kar samundar kī gahrāiyōñ meñ gir jāeñ,

³ go samundar shor machā kar ṭhāṭheñ māre aur pahār us kī dahāroñ se kāñp uṭheñ. (Silāh)

⁴ Dariyā kī shāḵheñ Allāh ke shahr ko ḵhush kartī haiñ, us shahr ko jo Allāh T'ālā kī muḡad-das sukūnatgāh hai.

⁵ Allāh us ke bīch meñ hai, is lie shahr nahīn ḍagmagāegā. Subah-sawere hī Allāh us kī madad karegā.

⁶ Qaumeñ shor machāne, saltanateñ larḵharāne lagīñ. Allāh ne āwāz dī to zamīn laraz uṭhī.

⁷ Rabbul-afwāj hamāre sāth hai, Yāqūb kā Ḵhudā hamārā qilā hai. (Silāh)

⁸ Āo, Rab ke azīm kāmoñ par nazar ḍālo! Usī ne zamīn par haulnāk tabāhī nāzil kī hai.

⁹ Wuhī duniyā kī intahā tak jangeñ rok detā, wuhī kamān ko toṛ detā, neze ko ṭukṛe ṭukṛe kartā aur ḍhāl ko jalā detā hai.

¹⁰ Wuh farmātā hai, “Apnī harkatoñ se bāz āo! Jān lo ki maiñ Ḵhudā hūñ. Maiñ aqwām meñ sarbuland aur duniyā meñ sarfarāz hūṅgā.”

11 Rabbul-afwāj hamāre sāth hai. Yāqūb kā
 ẖhudā hamārā qīlā hai. (Silāh)

47

Allāh Tamām Qaumoñ kā Bādshāh Hai

1 Qorah kī aulād kā zabūr. Mausīqī ke
 rāhnumā ke lie.

Ai tamām qaumo, tāli bajāo! ẖhushī ke nāre
 lagā kar Allāh kī madahsarāi karo!

2 Kyoñki Rab T'ālā purjalāl hai, wuh pūrī
 duniyā kā azīm Bādshāh hai.

3 Us ne qaumoñ ko hamāre taht kar diyā,
 ummatoñ ko hamāre pānwoñ tale rakh diyā.

4 Us ne hamāre lie hamārī mīrās ko chun liyā,
 usī ko jo us ke pyāre bande Yāqūb ke lie faḥhr
 kā bāis thā. (Silāh)

5 Allāh ne saūd farmāyā to sāth sāth ẖhushī kā
 nārā buland huā, Rab bulandī par chaḥh gayā to
 sāth sāth narsingā bajtā rahā.

6 Madahsarāi karo, Allāh kī madahsarāi karo!
 Madahsarāi karo, hamāre Bādshāh kī madah-
 sarāi karo!

7 Kyoñki Allāh pūrī duniyā kā Bādshāh hai.
 Hikmat kā gīt gā kar us kī satāish karo.

8 Allāh qaumoñ par hukūmat kartā hai, Allāh
 apne muqaddas taḥht par baiṭhā hai.

9 Dīgar qaumoñ ke shurafā Ibrāhīm ke ẖhudā
 kī qaum ke sāth jamā ho gae haiñ, kyoñki
 wuh duniyā ke hukmrānoñ kā mālik hai. Wuh
 nihāyat hī sarbuland hai.

48

Allāh kā Shahr Yarūshalam

¹ Git. Qorah kī aulād kā zabūr.

Rab azīm aur baṛī tārif ke lāyq hai. Us kā muqaddas pahāṛ hamāre Ḳhudā ke shahr meñ hai.

² Koh-e-Siyyūn kī bulandī ḳhūbsūrat hai, pūrī duniyā us se ḳhush hotī hai. Koh-e-Siyyūn dūrtarīn shimāl kā ilāhī pahāṛ hī hai, wuh azīm Bādshāh kā shahr hai.

³ Allāh us ke mahaloñ meñ hai, wuh us kī panāhgāh sābit huā hai.

⁴ Kyoñki dekho, bādshāh jamā ho kar Yarūshalam se laṛne āe.

⁵ Lekin use deḳhte hī wuh hairān hue, wuh dahshat khā kar bhāg gae.

⁶ Wahāñ un par kapkapī tāri huī, aur wuh dard-e-zah meñ mubtalā aurat kī tarah pech-o-tāb khāne lage.

⁷ Jis tarah mashriqī āndhī Tarsīs ke shāndār jahāzoñ ko ṭukṛe ṭukṛe kar detī hai usī tarah tū ne unheñ tabāh kar diyā.

⁸ Jo kuchh ham ne sunā hai wuh hamāre deḳhte deḳhte Rabbul-afwāj hamāre Ḳhudā ke shahr par sādiq āyā hai, Allāh use abad tak qāym rakhegā. (Silāh)

⁹ Ai Allāh, ham ne terī sukūnatgāh meñ terī shafqat par ḡhaur-o-ḳhauz kiyā hai.

¹⁰ Ai Allāh, terā nām is lāyq hai ki terī tārif duniyā kī intahā tak kī jāe. Terā dahnā hāth rāstī se bharā rahtā hai.

11 Koh-e-Siyyūn shādmān ho, Yahūdāh kī beṭiyān * tere munsifānā faisloñ ke bāis ḡhushī manāēñ.

12 Siyyūn ke irdgird ghūmo-phiro, us kī fasīl ke sāth sāth chal kar us ke burj gin lo.

13 Us kī qilābandī par ḡhūb dhyān do, us ke mahalōñ kā muāynā karo tāki āne wālī nasl ko sab kuchh sunā sako.

14 Yaḡīnan Allāh hamārā Ḳhudā hameshā tak aisā hī hai. Wuh abad tak hamārī rāhnumāi karegā.

49

Amīroñ kī Shān Sarāb hī Hai

1 Qorah kī aulād kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai tamām ḡaumo, suno! Duniyā ke tamām bāshindo, dhyān do!

2 Chhoṭe aur baḡe, amīr aur ḡharīb sab tawajjuh deñ.

3 Merā muñh hikmat bayān karegā aur mere dil kā ḡhaur-o-ḡhauz samajh atā karegā.

4 Maiñ apnā kān ek kahāwat kī taraf jhukāūngā, sarod bajā kar apnī pahelī kā hal batāūngā.

5 Maiñ ḡhauf kyoñ khāūñ jab musībat ke din āēñ aur makkāroñ kā burā kām mujhe gher le?

6 Aise log apnī milkiyat par etamād aur apnī baḡī daulat par faḡhr karte haiñ.

* 48:11 Yahān Yahūdāh kī beṭiyōñ se murād us ke shahr bhī ho sakte haiñ.

⁷ Koī bhī fidyā de kar apne bhāī kī jān ko nahīn chhurā saktā. Wuh Allāh ko is qism kā tāwān nahīn de saktā.

⁸ Kyoṅki itnī baṛī raqam denā us ke bas kī bāt nahīn. Aḳhirkār use hameshā ke lie aisi koshishoṅ se bāz ānā paṛegā.

⁹ Chunānche koī bhī hameshā ke lie zindā nahīn rah saktā, aḳhirkār har ek maut ke gaṛhe meṅ utregā.

¹⁰ Kyoṅki har ek dekh saktā hai ki dānishmand bhī wafāt pāte aur ahmaq aur nāsamajh bhī mil kar halāk ho jāte haiṅ. Sab ko apnī daulat dūsroṅ ke lie chhoṛnī partī hai.

¹¹ Un kī qabreṅ abad tak un ke ghar banī raheṅgī, pusht-dar-pusht wuh un meṅ base raheṅge, go unheṅ zamīneṅ hāsīl thīṅ jo un ke nām par thīṅ.

¹² Insān apnī shān-o-shaukat ke bāwujūd qāym nahīn rahtā, use jānwaroṅ kī tarah halāk honā hai.

¹³ Yih un sab kī taqdīr hai jo apne āp par etamād rakhte haiṅ, aur un sab kā anjām jo un kī bāteṅ pasand karte haiṅ. (Silāh)

¹⁴ Unheṅ bheṛ-bakriyoṅ kī tarah Pātāl meṅ lāyā jāegā, aur maut unheṅ charāegī. Kyoṅki subah ke waqt diyānatdār un par hukūmat kareṅge. Tab un kī shakl-o-sūrat ghise-phate kapṛe kī tarah gal saṛ jāegī, Pātāl hī un kī rihāishgāh hogā.

¹⁵ Lekin Allāh merī jān kā fidyā degā, wuh mujhe pakar kar Pātāl kī girift se chhurāegā. (Silāh)

16 Mat ghabrā jab koī amīr ho jāe, jab us ke ghar kī shān-o-shaukat barḥtī jāe.

17 Marte waqt to wuh apne sāth kuchh nahīn le jāegā, us kī shān-o-shaukat us ke sāth Pātāl meñ nahīn utregī.

18 Beshak wuh jīte-jī apne āp ko mubāarak kahegā, aur dūsre bhī khāte-pīte ādmī kī tārif kareñge.

19 Phir bhī wuh ākḥirkār apne bāpdādā kī nasl ke pās utregā, un ke pās jo dubārā kabhī raushnī nahīn dekheñge.

20 Jo insān apnī shān-o-shaukat ke bāwujūd nāsamajh hai, use jānwaroñ kī tarah halāk honā hai.

50

Sahīh Ibādat

1 Āsaf kā zabūr.

Rab Qādir-e-mutlaq Kḥudā bol uṭhā hai, us ne tulū-e-subah se le kar ḡhurūb-e-āftāb tak pūrī duniyā ko bulāyā hai.

2 Allāh kā nūr Siyyūn se chamak uṭhā hai, us pahār se jo kāmīl husn kā izhār hai.

3 Hamārā Kḥudā ā rahā hai, wuh kḥāmosh nahīn rahegā. Us ke āge āge sab kuchh bhasm ho rahā hai, us ke irdgird tez āndhī chal rahī hai.

4 Wuh āsmān-o-zamīn ko āwāz detā hai, “Ab main apnī qaum kī adālat karūnga.

5 Mere imāndāroñ ko mere huzūr jamā karo, unheñ jinhoñ ne qurbāniyāñ pesh karke mere sāth ahd bāndhā hai.”

⁶ Āsmān us kī rāstī kā elān kareṅge, kyoṅki Allāh ḵhud insāf karne wālā hai. (Silāh)

⁷ “Ai merī qaum, sun! Mujhe bāt karne de. Ai Isrāīl, maiṅ tere ḵhilāf gawāhī dūṅgā. Maiṅ Allāh terā Ḵhudā hūṅ.

⁸ Maiṅ tujhe terī zabah kī qurbāniyoṅ ke bāis malāmat nahīn kar rahā. Terī bhasm hone wālī qurbāniyān to musalsal mere sāmne haiṅ.

⁹ Na maiṅ tere ghar se bail lūṅgā, na tere bāroṅ se bakre.

¹⁰ Kyoṅki jangal ke tamām jāndār mere hī haiṅ, hazāroṅ pahāriyoṅ par basne wāle jānwar mere hī haiṅ.

¹¹ Maiṅ pahāroṅ ke har parinde ko jāntā hūṅ, aur jo bhī maidānoṅ meṅ harkat kartā hai wuh merā hai.

¹² Agar mujhe bhūk lagtī to maiṅ tujhe na batātā, kyoṅki zamīn aur jo kuchh us par hai merā hai.

¹³ Kyā tū samajhtā hai ki maiṅ sāṅḍoṅ kā gosht khānā yā bakroṅ kā ḵhūn pīnā chāhtā hūṅ?

¹⁴ Allāh ko shukrguzārī kī qurbānī pesh kar, aur wuh mannat pūrī kar jo tū ne Allāh T’ālā ke huzūr mānī hai.

¹⁵ Musibat ke din mujhe pukār. Tab maiṅ tujhe najāt dūṅgā aur tū merī tamjīd karegā.”

¹⁶ Lekin bedīn se Allāh farmātā hai, “Mere ahkām sunāne aur mere ahd kā zikr karne kā terā kyā haq hai?

¹⁷ Tū to tarbiyat se nafrat kartā aur mere farmān kachre kī tarah apne pīchhe phaiṅk detā hai.

18 Kisī chor ko dekhte hī tū us kā sāth detā hai, tū zinākāron se rifāqat rakhtā hai.

19 Tū apne muñh ko bure kām ke lie istemāl kartā, apnī zabān ko dhokā dene ke lie taiyār rakhtā hai.

20 Tū dūsron ke pās baiṭh kar apne bhāī ke ḳhilāf boltā hai, apnī hī māñ ke beṭe par tohmat lagātā hai.

21 Yih kuchh tū ne kiyā hai, aur mainṅ ḳhāmosh rahā. Tab tū samjhā ki mainṅ bilkul tujh jaisā hūñ. Lekin mainṅ tujhe malāmat karūngā, tere sāmne hī muāmalā tartīb se sunāūngā.

22 Tum jo Allāh ko bhūle hue ho, bāt samajh lo, warnā mainṅ tumheñ phār ḳālūngā. Us waqt koī nahīñ hogā jo tumheñ bachāe.

23 Jo shukrguzārī kī qurbānī pesh kare wuh merī tāzīm kartā hai. Jo musammam irāde se aisī rāh par chale use mainṅ Allāh kī najāt dikhāūngā.”

51

Mujh Jaise Gunāhgār par Rahm Kar! (Taubā kā Chauthā Zabūr)

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Yih gīt us waqt se mutālliḳ hai jab Dāūd ke Bat-sabā ke sāth zinā karne ke bād Nātan Nabī us ke pās āyā.

Ai Allāh, apnī shafqat ke mutābiḳ mujh par mehrbānī kar, apne baṛe rahm ke mutābiḳ merī sarkashī ke dāḡh miṭā de.

² Mujhe dho de tāki merā qusūr dūr ho jāe, jo gunāh mujh se sarzad huā hai us se mujhe pāk kar.

³ Kyonki main apnī sarkashī ko māntā hūn, aur merā gunāh hameshā mere sāmne rahtā hai.

⁴ Main ne tere, sirf tere hī khilāf gunāh kiyā, main ne wuh kuchh kiyā jo terī nazar meñ burā hai. Kyonki lāzim hai ki tū bolte waqt rāst ṭhahre aur adālat karte waqt pākizā sābit ho jāe.

⁵ Yaqīnan main gunāhālūdā hālat meñ paidā huā. Jyon hī main mān ke peṭ meñ wujūd meñ āyā to gunāhgār thā.

⁶ Yaqīnan tū bātin kī sachchāi pasand kartā aur poshidagī meñ mujhe hikmat kī tālīm detā hai.

⁷ Zūfā le kar mujh se gunāh dūr kar tāki pāk-sāf ho jāūn. Mujhe dho de tāki barf se zyādā safed ho jāūn.

⁸ Mujhe dubārā khushī aur shādmānī sunane de tāki jin haḍḍiyon ko tū ne kuchal diyā wuh shādiyānā bajāen.

⁹ Apne chehre ko mere gunāhoñ se pher le, merā tamām qusūr miṭā de.

¹⁰ Ai Allāh, mere andar pāk dil paidā kar, mujh meñ nae sire se sābitqadam rūh qāym kar.

¹¹ Mujhe apne huzūr se khārij na kar, na apne muqaddas Rūh ko mujh se dūr kar.

¹² Mujhe dubārā apnī najāt kī khushī dilā, mujhe musta'id rūh atā karke sañbhāle rakh.

¹³ Tab main unheñ terī rāhoñ kī tālīm dūngā jo tujh se bewafā ho gae haiñ, aur gunāhgār tere pās wāpas āenge.

14 Ai Allāh, merī najāt ke Ḳhudā, qatl kā qusūr mujh se dūr karke mujhe bachā. Tab merī zabān terī rāstī kī hamd-o-sanā karegī.

15 Ai Rab, mere honṭon ko khol tāki merā muñh terī satāish kare.

16 Kyoñki tū zabah kī qurbānī nahīn chāhtā, warnā maiñ wuh pesh kartā. Bhasm hone wālī qurbāniyāñ tujhe pasand nahīn.

17 Allāh ko manzūr qurbānī shikastā rūh hai. Ai Allāh, tū shikastā aur kuchle hue dil ko haqīr nahīn jānegā.

18 Apnī mehrbānī kā izhār karke Siyyūn ko ḳhushhālī baḳhsh, Yarūshalam kī fasīl tāmir kar.

19 Tab tujhe hamārī sahīh qurbāniyāñ, hamārī bhasm hone wālī aur mukammal qurbāniyāñ pasand āeñgī. Tab terī qurbāngāh par bail chaḗhāe jāeñge.

52

Zulm ke Bāwujūd Tasallī

1 Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Hikmat kā yih gīt us waqt se mutālliq hai jab Doeg Adomī Sāul Bādshāh ke pās gayā aur use batāyā, “Dāūd Aḳhīmalik Imām ke ghar meñ gayā hai.”

Ai sūrme, tū apnī badī par kyoñ faḳhr kartā hai? Allāh kī shafqat din-bhar qāym rahtī hai.

2 Ai dhokebāz, terī zabān tez ustre kī tarah chaltī huī tabāhī ke mansūbe bāndhtī hai.

3 Tujhe bhalāī kī nisbat burāī zyādā pyārī hai, sach bolne kī nisbat jhūṭ zyādā pasand hai. (Silāh)

4 Ai farebdeh zabān, tū har tabāhkun bāt se pyār kartī hai.

5 Lekin Allāh tujhe hameshā ke lie ḳhāk meñ milāegā. Wuh tujhe mār mār kar tere ḳhaime se nikāl degā, tujhe jaṛ se ukhār kar zindoñ ke mulk se ḳhārij kar degā. (Silāh)

6 Rāstbāz yih dekh kar ḳhauf khāeñge. Wuh us par hañs kar kaheñge,

7 “Lo, yih wuh ādmī hai jis ne Allāh meñ panāh na lī balki apnī baṛī daulat par etamād kiyā, jo apne tabāhkun mansūboñ se tāqatwar ho gayā thā.”

8 Lekin main Allāh ke ghar meñ zaitūn ke phalte-phulte daraḳht kī mānind hūn. Main hameshā ke lie Allāh kī shafqat par bharosā rakhūngā.

9 Main abad tak us ke lie terī satāish karūnga jo tū ne kiyā hai. Main tere imāndāroñ ke sāmne hī tere nām ke intazār meñ rahūngā, kyoñki wuh bhalā hai.

53

Bedīn kī Hamāqat

1 Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Hikmat kā gīt. Tarz: Mahalāt.

Ahmaq dil meñ kahtā hai, “Allāh hai hī nahīn!” Aise log badchalan haiñ, un kī harkateñ qābil-e-ghin haiñ. Ek bhī nahīn hai jo achchhā kām kare.

² Allāh ne āsmān se insān par nazar ḍālī tāki dekhe ki kyā koī samajhdār hai? Kyā koī Allāh kā tālib hai?

³ Afsos, sab sahīh rāh se bhaṭak gae. Sab ke sab bigar gae haiñ. Koī nahīn jo bhalāī kartā ho, ek bhī nahīn.

⁴ Kyā jo badī karke merī qaum ko roṭī kī tarah khā lete haiñ unheñ samajh nahīn ātī? Wuh to Allāh ko pukārte hī nahīn.

⁵ Tab un par saḳht dahshat wahāñ chhā gaī jahāñ pahle dahshat kā sabab nahīn thā. Jinhoñ ne tujhe gher rakhā thā Allāh ne un kī haḍḍiyāñ bikher diñ. Tū ne un ko ruswā kiyā, kyonki Allāh ne unheñ radd kiyā hai.

⁶ Kāsh Koh-e-Siyyūn se Isrāīl kī najāt nikle! Jab Rab apnī qaum ko bahāl karegā to Yāqūb ḳhushī ke nāre lagāegā, Isrāīl bāgh bāgh hogā.

54

Khatre meñ Phañse Hue Shaḳhs kī Iltijā

¹ Dāūd kā zabūr. Hikmat kā yih gīt tārdār sāzoñ ke sāth gānā hai. Yih us waqt se mutālliḳ hai jab Zif ke bāshindoñ ne Sāūl ke pās jā kar kahā, “Dāūd hamāre pās chhupā huā hai.”

Ai Allāh, apne nām ke zariye se mujhe chhuṭkārā de! Apnī qudrat ke zariye se merā insāf kar!

² Ai Allāh, merī iltijā sun, mere muñh ke alfāz par dhyān de.

³ Kyoñki pardesī mere ḳhilāf uṭh ḳhaṛe hue haiñ, zālim jo Allāh kā lihāz nahīñ karte merī jān lene ke darpai haiñ. (Silāh)

⁴ Lekin Allāh merā sahārā hai, Rab merī zindagī qāym rakhtā hai.

⁵ Wuh mere dushmanoñ kī sharārat un par wāpas lāegā. Chunāñche apnī wafādārī dikhā kar unheñ tabāh kar de!

⁶ Maiñ tujhe razākārānā qurbānī pesh karūñga. Ai Rab, maiñ tere nām kī satāish karūñga, kyoñki wuh bhalā hai.

⁷ Kyoñki us ne mujhe sārī musībat se rihāī dī, aur ab maiñ apne dushmanoñ kī shikast dekh kar ḳhush hūñgā.

55

Jhūṭe Bhāiyoñ par Shikāyat

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Hikmat kā yih gīt tārdār sāzoñ ke sāth gānā hai.

Ai Allāh, merī duā par dhyān de, apne āp ko merī iltijā se chhupāe na rakh.

² Mujh par ḡhaur kar, merī sun. Maiñ bechainī se idhar-udhar ḡhūmte hue āheñ bhar rahā hūñ.

³ Kyoñki dushman shor machā rahā, bedīn mujhe tang kar rahā hai. Wuh mujh par āfat lāne par tule hue haiñ, ḡhusse meñ merī muḳhālafat kar rahe haiñ.

⁴ Merā dil mere andar tarāp rahā hai, maut kī dahshat mujh par chhā gai hai.

⁵ Khauf aur larzish mujh par tārī huī, haibat mujh par ghālib ā gaī hai.

⁶ Maiñ bolā, “Kāsh mere kabūtar ke-se par hoñ tāki uṛ kar ārām-o-sukūn pā sakūñ!

⁷ Tab maiñ dūr tak bhāg kar registān meñ baserā kartā,

⁸ maiñ jaldī se kahīñ panāh letā jahān tez āndhī aur tūfān se mahfūz rahtā.” (Silāh)

⁹ Ai Rab, un meñ abtarī paidā kar, un kī zabān meñ ikhtilāf dāl! Kyoñki mujhe shahr meñ har taraf zulm aur jhagare nazar āte haiñ.

¹⁰ Din rāt wuh fasīl par chakkar kātte haiñ, aur shahr fasād aur kharābī se bharā rahtā hai.

¹¹ Us ke bīch meñ tabāhī kī hukūmat hai, aur zulm aur fareb us ke chauk ko nahīñ chhoṛte.

¹² Agar koī dushman merī ruswāī kartā to qābil-e-bardāsht hotā. Agar mujh se nafrat karne wālā mujhe dabā kar apne āp ko sarfarāz kartā to maiñ us se chhup jātā.

¹³ Lekin tū hī ne yih kiyā, tū jo mujh jaisā hai, jo merā qarībī dost aur hamrāz hai.

¹⁴ Merī tere sāth kitnī achchhī rifāqat thī jab ham hujūm ke sāth Allāh ke ghar kī taraf chalte gae.

¹⁵ Maut achānak hī unheñ apnī girift meñ le le. Zindā hī wuh Pātāl meñ utar jāeñ, kyoñki burāī ne un meñ apnā ghar banā liyā hai.

¹⁶ Lekin maiñ pukār kar Allāh se madad māngtā hūñ, aur Rab mujhe najāt degā.

17 Main har waqt āh-o-zārī kartā aur karāhtā rahtā hūn, ḳhāh subah ho, ḳhāh dopahar yā shām. Aur wuh merī sunegā.

18 Wuh fidyā de kar merī jān ko un se chhurāegā jo mere ḳhilāf laṛ rahe haiñ. Go un kī tādād baṛī hai wuh mujhe ārām-o-sukūn degā.

19 Allāh jo azal se taḳhtnashīn hai merī sun kar unheñ munāsib jawāb degā. (Silāh) Kyoñki na wuh tabdīl ho jāeñge, na kabhī Allāh kā ḳhauf māneñge.

20 Us shaḳhs ne apnā hāth apne doston ke ḳhilāf uṭhāyā, us ne apnā ahd toṛ liyā hai.

21 Us kī zabān par makkhan kī-sī chiknī-chupṛī bāteñ aur dil meñ jang hai. Us ke tel se zyādā narm alfāz haqīqat meñ khīnchī huī talwāreñ haiñ.

22 Apnā bojh Rab par ḍāl to wuh tujhe sañbhālegā. Wuh rāstbāz ko kabhī ḍagmaḡāne nahīn degā.

23 Lekin ai Allāh, tū unheñ tabāhī ke gaṛhe meñ utarne degā. Ḳhūnḳhār aur dhokebāz ādhī umr bhī nahīn pāeñge balki jaldī mareñge. Lekin main tujh par bharosā rakhtā hūn.

56

Musībat meñ Bharosā

1 Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Dūr-darāz Jazīron kā Kabūtar. Yih sunahrā gīt us waqt se mutālliḳ hai jab Filistiyoñ ne use Jāt meñ pakaṛ liyā.

Ai Allāh, mujh par mehrbānī kar! Kyoṅki log mujhe tang kar rahe haiṅ, laṛne wālā din-bhar mujhe satā rahā hai.

² Din-bhar mere dushman mere pīchhe lage haiṅ, kyoṅki wuh bahut haiṅ aur ḡhurūr se mujh se laṛ rahe haiṅ.

³ Lekin jab kḡhauf mujhe apnī girift meṅ le le to maiṅ tujh par hī bharosā rakhtā hūṅ.

⁴ Allāh ke kalām par merā faḡhr hai, Allāh par merā bharosā hai. Maiṅ ḡarūṅga nahīṅ, kyoṅki fānī insān mujhe kyā nuqsān pahuṅchā saktā hai?

⁵ Din-bhar wuh mere alfāz ko toṛ-marṛ kar ḡhalat mānī nikālte, apne tamām mansūboṅ se mujhe zarar pahuṅchānā chāhte haiṅ.

⁶ Wuh hamlā-āwar ho kar tāk meṅ baiṭh jāte aur mere har ḡadam par ḡhaur karte haiṅ. Kyoṅki wuh mujhe mār ḡālne par tule hue haiṅ.

⁷ Jo aisī sharīr harkateṅ karte haiṅ, kyā unheṅ bachnā chāhie? Hargiz nahīṅ! Ai Allāh, aḡwām ko ḡhusse meṅ kḡhāk meṅ milā de.

⁸ Jitne bhī din maiṅ beghar phirā hūṅ un kā tū ne pūrā hisāb rakhā hai. Ai Allāh, mere ānsū apne mashkīze meṅ ḡāl le! Kyā wuh pahle se terī kitāb meṅ ḡalamband nahīṅ haiṅ? Zarūr!

⁹ Phir jab maiṅ tujhe pukārūṅga to mere dushman mujh se bāz āeṅge. Yih maiṅ ne jān liyā hai ki Allāh mere sāth hai!

¹⁰ Allāh ke kalām par merā faḡhr hai, Rab ke kalām par merā faḡhr hai.

¹¹ Allāh par merā bharosā hai. Maiñ ḍarūṅga nahīñ, kyoñki fānī insān mujhe kyā nuqsān pahunchā saktā hai?

¹² Ai Allāh, tere huzūr maiñ ne mannateñ māñī haiñ, aur ab maiñ tujhe shukrguzārī kī qurbāniyāñ pesh karūṅga.

¹³ Kyoñki tū ne merī jān ko maut se bachāyā aur mere pāñwoñ ko ṭhokar khāne se mahfūz rakhā tāki zindagī kī raushnī meñ Allāh ke huzūr chalūñ.

57

Āzmāish meñ Allāh par Etamād

¹ Dāūd kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Tabāh na Kar. Yih sunahrā git us waqt se mutālliq hai jab wuh Sāul se bhāg kar ghār meñ chhup gayā.

Ai Allāh, mujh par mehrbānī kar, mujh par mehrbānī kar! Kyoñki merī jān tujh meñ panāh letī hai. Jab tak āfat mujh par se guzar na jāe maiñ tere paron ke sāy meñ panāh lūṅgā.

² Maiñ Allāh T'ālā ko pukārtā hūñ, Allāh se jo merā muāmalā ṭhik karegā.

³ Wuh āsmān se madad bhej kar mujhe chhuṭkārā degā aur un kī ruswāī karegā jo mujhe tang kar rahe haiñ. (Silāh) Allāh apnā karm aur wafādārī bhejegā.

⁴ Maiñ insān ko haṛap karne wāle sherbabaron ke bīch meñ leṭā huā hūñ, un ke darmiyān jin ke dāñt neze aur tīr haiñ aur jin kī zabān tez talwār hai.

⁵ Ai Allāh, āsmān par sarbuland ho jā! Terā jalāl pūrī duniyā par chhā jāe!

⁶ Unhoñ ne mere qadmoñ ke āge phandā bichhā diyā, aur merī jān khāk meñ dab gaī hai. Unhoñ ne mere sāmne garhā khod liyā, lekin wuh khud us meñ gir gae haiñ. (Silāh)

⁷ Ai Allāh, merā dil mazbūt, merā dil sābitqadam hai. Main sāz bajā kar terī madah-sarāī karūnga.

⁸ Ai merī jān, jāg uṭh. Ai sitār aur sarod, jāg uṭho! Āo, main tulū-e-subah ko jagāūñ.

⁹ Ai Rab, qaumoñ meñ main terī satāish, ummatoñ meñ terī madahsarāī karūnga.

¹⁰ Kyoñki terī azīm shafqat āsmān jitnī buland hai, terī wafādārī bādaloñ tak pahuñchtī hai.

¹¹ Ai Allāh, āsmān par sarfarāz ho! Terā jalāl pūrī duniyā par chhā jāe.

58

Intaqām kī Duā

¹ Dāūd kā sunahrā gīt. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Tabāh na Kar.

Ai hukmrāno, kyā tum wāqaī munsifānā faislā karte, kyā diyānatdārī se ādamzādoñ kī adālat karte ho?

² Hargiz nahīñ, tum dil meñ badī karte aur mulk meñ apne zālīm hāthoñ ke lie rāstā banāte ho.

³ Bedīn paidāish se hī sahīh rāh se dūr ho gae haiñ, jhūṭ bolne wāle māñ ke peṭ se hī bhaṭak gae haiñ.

⁴ Wuh sānp kī tarah zahr ugalte haiñ, us bahre nāg kī tarah jo apne kānoñ ko band kar rakhtā hai

⁵ tāki na jādūgar kī āwāz sune, na māhir sapere ke mantar.

⁶ Ai Allāh, un ke muñh ke dānt toṛ dāl! Ai Rab, jawān sherbabaroñ ke jabṛe ko pāsh pāsh kar!

⁷ Wuh us pānī kī tarah zāe ho jāeñ jo bah kar ghāyb ho jātā hai. Un ke chalāe hue tīr beasar raheñ.

⁸ Wuh dhūp meñ ghoñge kī mānind hoñ jo chaltā chaltā piḡhal jātā hai. Un kā anjām us bachche kā-sā ho jo māñ ke peṭ meñ zāe ho kar kabhī sūraj nahīñ dekhegā.

⁹ Is se pahle ki tumhārī degeñ kāñṭedār ṭahniyoñ kī āg mahsūs kareñ Allāh un sab ko āñdhī meñ uṛā kar le jāegā.

¹⁰ Ākhirkār dushman ko sazā milegī. Yih dekh kar rāstbāz ḡhush hogā, aur wuh apne pānwoñ ko bedīnoñ ke ḡhūn meñ dho legā.

¹¹ Tab log kaheñge, “Wāḡaī rāstbāz ko ajr miltā hai, wāḡaī Allāh hai jo duniyā meñ logoñ kī adālat kartā hai!”

59

Dushman ke darmiyān Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Tabāh na Kar. Yih sunahrā ḡit us waḡt se mutālliḡ hai jab Sāūl ne apne ādmiyoñ ko Dāūd ke ghar kī pahrādārī karne ke lie bhejā tāki jab mauḡā mile use qatl kareñ.

Ai mere Ḳhudā, mujhe mere dushmanoṅ se bachā. Un se merī hifāzat kar jo mere ḳhilāf uṭhe haiṅ.

² Mujhe badkāroṅ se chhuṭkāṛā de, ḳhūṅḳhāroṅ se rihā kar.

³ Dekh, wuh merī tāk meṅ baiṭhe haiṅ. Ai Rab, zabardast ādmī mujh par hamlā-āwar haiṅ, hālāṅki mujh se na ḳhatā huī na gunāh.

⁴ Maiṅ bequsūr hūṅ, tāham wuh dauṛ dauṛ kar mujh se laṛne kī taiyāriyān kar rahe haiṅ. Chunāṅche jāg uṭh, merī madad karne ā, jo kuchh ho rahā hai us par nazar ḍāl.

⁵ Ai Rab, lashkaroṅ aur Isrāīl ke Ḳhudā, dīgar tamām qaumoṅ ko sazā dene ke lie jāg uṭh. Un sab par karm na farmā jo sharīr aur ḡhaddār haiṅ. (Silāh)

⁶ Har shām ko wuh wāpas ā jāte aur kuttoṅ kī tarah bhaunkte hue shahr kī galiyoṅ meṅ ghūmte-phirte haiṅ.

⁷ Dekh, un ke muṅh se rāl ṭapak rahī hai, un ke hoṅṅoṅ se talwāreṅ nikal rahī haiṅ. Kyoṅki wuh samajhte haiṅ, “Kaun sunegā?”

⁸ Lekin tū ai Rab, un par haṅstā hai, tū tamām qaumoṅ kā mazāq uṛātā hai.

⁹ Ai merī quwwat, merī āṅkheṅ tujh par lagī raheṅgī, kyoṅki Allāh merā qilā hai.

¹⁰ Merā Ḳhudā apnī mehrbānī ke sāth mujh se milne āegā, Allāh baḳhsh degā ki maiṅ apne dushmanoṅ kī shikast dekh kar ḳhush hūṅgā.

11 Ai Allāh hamārī dhāl, unheñ halāk na kar, warnā merī qaum terā kām bhūl jāegī. Apnī qudrat kā izhār yoñ kar ki wuh idhar-udhar lar̄kharā kar gir jāeñ.

12 Jo kuchh bhī un ke muñh se nikaltā hai wuh gunāh hai, wuh lānateñ aur jhūṭ hī sunāte haiñ. Chunāñche unheñ un ke takabbur ke jāl meñ phañsne de.

13 Ġhusse meñ unheñ tabāh kar! Unheñ yoñ tabāh kar ki un kā nām-o-nishān tak na rahe. Tab log duniyā kī intahā tak jān leñge ki Allāh Yāqūb kī aulād par hukūmat kartā hai. (Silāh)

14 Har shām ko wuh wāpas ā jāte aur kutton kī tarah bhaunkte hue shahr kī galiyoñ meñ ghūmte-phirte haiñ.

15 Wuh idhar-udhar gasht lagā kar khāne kī chīzeñ dhūñḍte haiñ. Agar peṭ na bhare to ghurrāte rahte haiñ.

16 Lekin main terī qudrat kī madahsarāi karūñga, subah ko khushī ke nāre lagā kar terī shafqat kī satāish karūñga. Kyoñki tū merā qilā aur musibat ke waqt merī panāhgāh hai.

17 Ai merī quwwat, main terī madahsarāi karūñga, kyoñki Allāh merā qilā aur merā mehrbān Khudā hai.

60

Mardūd Qaum kī Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Tarz: Ahd kā Sosan. Tālīm ke lie yih sunahrā gīt us waqt se mutālliḡ hai jab Dāūd ne Masoputāmiyā ke Arāmiyoñ aur Zobāh

ke Arāmiyoñ se jang kī. Wāpasī par Yoāb ne Namak kī Wādī meñ 12,000 Adomiyoñ ko mār ḍālā.

Ai Allāh, tū ne hameñ radd kiyā, hamārī qilābandī meñ raḥnā ḍāl diyā hai. Lekin ab apne ḡhazab se bāz ā kar hameñ bahāl kar.

² Tū ne zamīn ko aise jhaṭke die ki us meñ darāreñ par gaīn. Ab us ke shigāfoñ ko shifā de, kyoñki wuh abhī tak thartharā rahī hai.

³ Tū ne apnī qaum ko talḡh tajraboñ se dochār hone diyā, hameñ aisī tez mai pilā dī ki ham ḍagmagāne lage haiñ.

⁴ Lekin jo terā ḡhauf mānte haiñ un ke lie tū ne jhandā ḡar diyā jis ke irdgird wuh jamā ho kar tīroñ se panāh le sakte haiñ. (Silāh)

⁵ Apne dahne hāth se madad karke merī sun tāki jo tujhe pyāre haiñ wuh najāt pāeñ.

⁶ Allāh ne apne maḡdis meñ farmāyā hai, “Maiñ fatah manāte hue Sikam ko taḡsīm karūṅga aur Wādī-e-Sukkāt ko nāp kar bāñṭ dūṅgā.

⁷ Jiliyād merā hai aur Manassī merā hai. Ifrāīm merā ḡhod aur Yahūdāh merā shāhī asā hai.

⁸ Moāb merā ḡhysl kā bartan hai, aur Adom par maiñ apnā jūtā phaiñk dūṅgā. Ai Filistī mulk, mujhe dekh kar zordār nāre lagā!”

⁹ Kaun mujhe qilāband shahr meñ lāegā? Kaun merī rāhnumāi karke mujhe Adom tak pahuñchāegā?

¹⁰ Ai Allāh, tū hī yih kar saktā hai, go tū ne hameñ radd kiyā hai. Ai Allāh, tū hamārī faujon

kā sāth nahīn detā jab wuh laṛne ke lie nikaltī haiñ.

¹¹ Musībat meñ hameñ sahārā de, kyoñki is waqt insānī madad bekār hai.

¹² Allāh ke sāth ham zabardast kām kareñge, kyoñki wuhī hamāre dushmanoñ ko kuchal degā.

61

Dūr se Darḳhāst

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tārdār sāz ke sāth gānā hai.

Ai Allāh, merī āh-o-zārī sun, merī duā par tawajjuh de.

² Maiñ tujhe duniyā kī intahā se pukār rahā hūñ, kyoñki merā dil niḍhāl ho gayā hai. Merī rāhnumāi karke mujhe us chaṭān par pahuñchā de jo mujh se buland hai.

³ Kyoñki tū merī panāhgāh rahā hai, ek mazbūt burj jis meñ maiñ dushman se mahfūz hūñ.

⁴ Maiñ hameshā ke lie tere ḳhaimē meñ rahnā, tere paron tale panāh lenā chāhtā hūñ. (Silāh)

⁵ Kyoñki ai Allāh, tū ne merī mannatoñ par dhyān diyā, tū ne mujhe wuh mīrās baḳhshī jo un sab ko miltī hai jo terā ḳhauf mānte haiñ.

⁶ Bādshāh ko umr kī darāzī baḳhsh de. Wuh pusht-dar-pusht jītā rahe.

⁷ Wuh hameshā tak Allāh ke huzūr taḳhtnashīn rahe. Shafqat aur wafādārī us kī hifāzat karen.

⁸ Tab main hameshā tak tere nām kī madah-sarāī karūnga, roz baroz apnī mannateñ pūrī karūnga.

62

Khāmoshī se Allāh kā Intazār Kar

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Yadūtūn ke lie.

Merī jān khāmoshī se Allāh hī ke intazār meñ hai. Usī se mujhe madad miltī hai.

² Wuhī merī chaṭān, merī najāt aur merā qilā hai, is lie main zyādā nahīn ḍagmagāūngā.

³ Tum kab tak us par hamlā karoge jo pahle hī jhukī huī dīwār kī mānind hai? Tum sab kab tak use qatl karne par tule rahoge jo pahle hī girne wālī chārdīwārī jaisā hai?

⁴ Un ke mansūboñ kā ek hī maqsad hai, ki use us ke ūñche ohde se utāreñ. Unheñ jhūṭ se mazā ātā hai. Muñh se wuh barkat dete, lekin andar hī andar lānat karte haiñ. (Silāh)

⁵ Lekin tū ai merī jān, khāmoshī se Allāh hī ke intazār meñ rah. Kyoñki usī se mujhe ummīd hai.

⁶ Sirf wuhī merī jān kī chaṭān, merī najāt aur merā qilā hai, is lie main nahīn ḍagmagāūngā.

⁷ Merī najāt aur izzat Allāh par mabnī hai, wuhī merī mahfūz chaṭān hai. Allāh meñ main panāh letā hūñ.

⁸ Ai ummat, har waqt us par bharosā rakh! Us ke huzūr apne dil kā ranj-o-alam pānī kī tarah unḍel de. Allāh hī hamārī panāhgāh hai. (Silāh)

⁹ Insān dam-bhar kā hī hai, aur baṛe log fareb hī haiñ. Agar unheñ tarāzū meñ tolā jāe to mil kar un kā wazn ek phūnk se bhī kam hai.

¹⁰ Zulm par etamād na karo, chorī karne par fuzūl ummīd na rakho. Aur agar daulat baṛh jāe to tumhārā dil us se lipaṭ na jāe.

¹¹ Allāh ne ek bāt farmāī balki do bār main ne sunī hai ki Allāh hī qādir hai.

¹² Ai Rab, yaqīnan tū mehrbān hai, kyoñki tū har ek ko us ke āmāl kā badlā detā hai.

63

Allāh ke lie Ārzū

¹ Dāūd kā zabūr. Yih us waqt se mutālliḡ hai jab wuh Yahūdāh ke registān meñ thā.

Ai Allāh, tū merā Ḳhudā hai jise main dhūñḍtā hūñ. Merī jān terī pyāsī hai, merā pūrā jism tere lie tarastā hai. Main us ḡhushk aur niḡhāl mulk kī mānind hūñ jis meñ pānī nahīñ hai.

² Chunāñche main maḡdis meñ tujhe deḡhne ke intazār meñ rahā tāki terī qudrat aur jalāl kā mushāhadā karūñ.

³ Kyoñki terī shafḡat zindagī se kahīñ behtar hai, mere hoñṭ terī madahsarāī kareñge.

⁴ Chunāñche main jīte-jī terī satāish karūñga, terā nām le kar apne hāth uṭhāūñgā.

⁵ Merī jān umdā ḡhizā se ser ho jāegī, merā muñh ḡhushī ke nāre lagā kar terī hamd-o-sanā karegā.

⁶ Bistar par main tujhe yād kartā, pūrī rāt ke daurān tere bāre mein sochtā rahtā hūn.

⁷ Kyonki tū merī madad karne āyā, aur main tere paron ke sāy mein khushī ke nāre lagātā hūn.

⁸ Merī jān tere sāth liptī rahtī, aur terā dahnā hāth mujhe sañbhāltā hai.

⁹ Lekin jo merī jān lene par tule hue haiñ wuh tabāh ho jāenge, wuh zamīn kī gahrāiyon mein utar jāenge.

¹⁰ Unheñ talwār ke hawāle kiyā jāegā, aur wuh gīdaron kī khurāk ban jāenge.

¹¹ Lekin bādshāh Allāh kī khushī manāegā. Jo bhī Allāh kī qasam khātā hai wuh fakhr karegā, kyonki jhūṭ bolne wālon ke muñh band ho jāenge.

64

sharīat ke Poshidā Hamlon se Hifāzat kī Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Allāh, sun jab main apnī āh-o-zārī pesh kartā hūn. Merī zindagī dushman kī dahshat se mahfūz rakh.

² Mujhe badmāshon kī sāzishon se chhupāe rakh, un kī halchal se jo ghalat kām karte haiñ.

³ Wuh apnī zabān ko talwār kī tarah tez karte aur apne zahrīle alfāz ko tiron kī tarah taiyār rakhte haiñ

⁴ tāki tāk mein baiṭh kar unheñ beqūsūr par chalāen. Wuh achānak aur bebākī se unheñ us par barsā dete haiñ.

⁵ Wuh burā kām karne meñ ek dūsre kī haṣlā-afzāi karte, ek dūsre se mashwarā lete haiñ ki ham apne phande kis tarah chhupā kar lagāen? Wuh kahte haiñ, “Yih kisī ko bhī nazar nahīn āeñge.”

⁶ Wuh baṛī bārīkī se bure mansūboñ kī taiyāriyāñ karte, phir kahte haiñ, “Chalo, bāt ban gaī hai, mansūbā soch-bichār ke bād taiyār huā hai.” Yaqīnan insān ke bātin aur dil kī tah tak pahuñchnā mushkil hī hai.

⁷ Lekin Allāh un par tīr barsāegā, aur achānak hī wuh zaḥmī ho jāeñge.

⁸ Wuh apnī hī zabān se ṭhokar khā kar gir jāeñge. Jo bhī unheñ dekhegā wuh “Taubā taubā” kahegā.

⁹ Tab tamām log ḳhauf khā kar kaheñge, “Allāh hī ne yih kiyā!” Unheñ samajh āegī ki yih usī kā kām hai.

¹⁰ Rāstbāz Allāh kī ḳhushī manā kar us meñ panāh legā, aur jo dil se diyānatdār haiñ wuh sab faḳhr kareñge.

65

Ruhānī aur Jismānī Barkatoñ ke lie Shukr-guzārī

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie gīt.

Ai Allāh, tū hī is layq hai ki insān Koh-e-Siyyūn par ḳhāmoshī se tere intazār meñ rahe, terī tamjīd kare aur tere huzūr apnī mannateñ pūrī kare.

2 Tū duāoñ ko suntā hai, is lie tamām insān tere huzūr āte haiñ.

3 Gunāh mujh par ghālib ā gae haiñ, tū hī hamārī sarkash harkatoñ ko muāf kar.

4 Mubāarak hai wuh jise tū chun kar qarīb āne detā hai, jo terī bārgāhoñ meñ bas saktā hai. Baḡhsh de ki ham tere ghar, terī muqaddas sukūnatgāh kī achchhī chīzoñ se ser ho jāeñ.

5 Ai hamārī najāt ke Ḳhudā, haibatnāk kāmoñ se apnī rāstī qāym karke hamārī sun! Kyoñki tū zamīn kī tamām hudūd aur dūr-darāz samundaroñ tak sab kī ummīd hai.

6 Tū apnī qudrat se pahāroñ kī mazbūt buniyādeñ ḍāltā aur quwwat se kamarbastā rahtā hai.

7 Tū mutalātim samundaroñ ko thamā detā hai, tū un kī garajtī lahroñ aur ummatoñ kā shor-sharābā ḡhatm kar detā hai.

8 Duniyā kī intahā ke bāshinde tere nishānāt se ḡhauf khāte haiñ, aur tū tulū-e-subah aur ḡhurūb-e-āftāb ko ḡhushī manāne detā hai.

9 Tū zamīn kī dekh-bhāl karke use pānī kī kasrat aur zarḡhezī se nawāztā hai, chunāñche Allāh kī nadī pānī se bhārī rahtī hai. Zamīn ko yoñ taiyār karke tū insān ko anāj kī achchhī fasal muhaiyā kartā hai.

10 Tū khet kī reghāriyoñ ko sharābor karke us ke ḡheloñ ko hamwār kartā hai. Tū bārish kī bauchhāroñ se zamīn ko narm karke us kī fasloñ ko barkat detā hai.

11 Tū sāl ko apnī bhalāī kā tāj pahṇā detā hai, aur tere naqsh-e-qadam tel kī farāwānī se ṭapakte haiñ.

12 Bayābān kī charāgāheñ tel * kī kasrat se ṭapaktī haiñ, aur pahāriyān bharpūr ḡhushī se mulabbas ho jātī haiñ.

13 Sabzāzār bheṛ-bakriyoñ se ārāstā haiñ, wādiyān anāj se ḡhakī huī haiñ. Sab ḡhushī ke nāre lagā rahe haiñ, sab gīt gā rahe haiñ!

66

Allāh kī Mojizānā Madad kī Tārīf

1 Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Zabūr. Gīt.

Ai sārī zamīn, ḡhushī ke nāre lagā kar Allāh kī madahsarāī kar!

2 Us ke nām ke jalāl kī tamjīd karo, us kī satāish urūj tak le jāo!

3 Allāh se kaho, “Tere kām kitne purjalāl haiñ. Terī baṛī qudrat ke sāmne tere dushman dabak kar terī ḡhushāmad karne lagte haiñ.

4 Tamām duniyā tujhe sijdā kare! Wuh terī tārīf meñ gīt gāe, tere nām kī satāish kare.” (Silāh)

5 Āo, Allāh ke kām dekho! Ādamzād kī ḡhātir us ne kitne purjalāl mojize kie haiñ!

6 Us ne samundar ko ḡhushk zamīn meñ badal diyā. Jahāñ pahle pānī kā tez bahāw thā wahāñ se log paidāl hī guzare. Chunāñche āo, ham us kī ḡhushī manāeñ.

* 65:12 Lafzī tarjumā: ‘charbī,’ jo farāwānī kā nishān thā.

⁷ Apnī qudrat se wuh abad tak hukūmat kartā hai. Us kī ānkheñ qaumoñ par lagī rahtī haiñ tāki sarkash us ke ḳhilāf na uṭheñ. (Silāh)

⁸ Ai ummato, hamāre Ḳhudā kī hamd karo. Us kī satāish dūr tak sunāi de.

⁹ Kyoñki wuh hamārī zindagī qāym rakhtā, hamāre pāñwoñ ko ḍagmagāne nahīñ detā.

¹⁰ Kyoñki ai Allāh, tū ne hameñ āzmāyā. Jis tarah chāñdī ko piḡhlā kar sāf kiyā jātā hai usī tarah tū ne hameñ pāk-sāf kar diyā hai.

¹¹ Tū ne hameñ jāl meñ phañsā diyā, hamārī kamr par aziyatnāk bojh ḍāl diyā.

¹² Tū ne logoñ ke rathoñ ko hamāre saroñ par se guzarne diyā, aur ham āg aur pāñī kī zad meñ ā gae. Lekin phir tū ne hameñ musibat se nikāl kar farāwāñī kī jagah pahuñchāyā.

¹³ Maiñ bhasm hone wālī qurbāniyāñ le kar tere ghar meñ āūngā aur tere huzūr apnī man-nateñ pūrī karūngā,

¹⁴ wuh mannateñ jo mere muñh ne musibat ke waqt māñī thīñ.

¹⁵ Bhasm hone wālī qurbāñī ke taur par maiñ tujhe moṭī-tāzī bheṛeñ aur menḍhoñ kā dhuāñ pesh karūngā, sāth sāth bail aur bakre bhī chaṛhāūngā. (Silāh)

¹⁶ Ai Allāh kā ḳhauf mānane wālo, āo aur suno! Jo kuchh Allāh ne merī jāñ ke lie kiyā wuh tumheñ sunāūngā.

17 Maiñ ne apne muñh se use pukārā, lekin merī zabān us kī tārif karne ke lie taiyār thī.

18 Agar maiñ dil meñ gunāh kī parwarish kartā to Rab merī na suntā.

19 Lekin yaqīnan Rab ne merī sunī, us ne merī iltijā par tawajjuh dī.

20 Allāh kī hamd ho, jis ne na merī duā radd kī, na apnī shafqat mujh se bāz rakhī.

67

Tamām Qaumeñ Allāh kī Tārif Kareñ

1 Zabūr. Tārdār sāzoñ ke sāth gānā hai. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Allāh ham par mehrbānī kare aur hameñ barkat de. Wuh apne chehre kā nūr ham par chamkāe (Silāh)

2 tāki zamīn par terī rāh aur tamām qaumoñ meñ terī najāt mālūm ho jāe.

3 Ai Allāh, qaumeñ terī satāish kareñ, tamām qaumeñ terī satāish kareñ.

4 Ummateñ shādmān ho kar khushī ke nāre lagāeñ, kyonki tū insāf se qaumoñ kī adālat karegā aur zamīn par ummatoñ kī qiyādat karegā. (Silāh)

5 Ai Allāh, qaumeñ terī satāish kareñ, tamām qaumeñ terī satāish kareñ.

6 Zamīn apnī fasleñ detī hai. Allāh hamārā Khudā hameñ barkat de!

⁷ Allāh hamen̄ barkat de, aur duniyā kī in-tahāen̄ sab us kā ḵhauf mānen̄.

68

Allāh kī Fatah

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie gīt.

Allāh uṭhe to us ke dushman titar-bitar ho jāen̄ge, us se nafrat karne wāle us ke sāmne se bhāg jāen̄ge.

² Wuh dhuen̄ kī tarah bikhar jāen̄ge. Jis tarah mom āg ke sāmne pighal jātā hai usī tarah bedīn Allāh ke huzūr halāk ho jāen̄ge.

³ Lekin rāstbāz ḵhush-o-ḵhurram hon̄ge, wuh Allāh ke huzūr jashn manā kar phūle na samāen̄ge.

⁴ Allāh kī tāzīm meñ gīt gāo, us ke nām kī madahsarāī karo! Jo rath par sawār bayābān meñ se guzar rahā hai us ke lie rāstā taiyār karo. Rab us kā nām hai, us ke huzūr ḵhushī manāo!

⁵ Allāh apnī muqaddas sukūnatgāh meñ yatīmon̄ kā bāp aur bewāon̄ kā hāmī hai.

⁶ Allāh begharon̄ ko gharon̄ meñ basā detā aur qaidiyon̄ ko qaid se nikāl kar ḵhushhālī atā kartā hai. Lekin jo sarkash haiñ wuh jhulse hue mulk meñ raheñge.

⁷ Ai Allāh, jab tū apnī qaum ke āge āge niklā, jab tū registān meñ qadam baqadam āge barhā (Silāh)

8 to zamīn laraz uṭhī aur āsmān se bārish ṭapakne lagī. Hān, Allāh ke huzūr jo Koh-e-Sīnā aur Isrāīl kā Ḳhudā hai aisā hī huā.

9 Ai Allāh, tū ne kasrat kī bārish barasne dī. Jab kabhī terā maurūsī mulk niḍhāl huā to tū ne use tāzādam kiyā.

10 Yoñ terī qaum us meñ ābād huī. Ai Allāh, apnī bhalāī se tū ne use zarūrātmandoñ ke lie taiyār kiyā.

11 Rab farmān sādīr kartā hai to ḳhushḳhabrī sunāne wālī auratoñ kā baṛā lashkar nikaltā hai,

12 “Faujoñ ke bādshāh bhāg rahe haiñ. Wuh bhāg rahe haiñ aur aurateñ lūṭ kā māl taqṣīm kar rahī haiñ.

13 Tum kyoñ apne zīn ke do boroñ ke darmiyān baiṭhe rahte ho? Dekho, kabūtar ke paroñ par chāñdī aur us ke shāhparoñ par pīlā sonā chaṛhāyā gayā hai.”

14 Jab Qādir-e-mutlaq ne wahān ke bādshāhoñ ko muntashir kar diyā to Koh-e-Zalmon par barf paṛī.

15 Koh-e-Basan ilāhī pahār hai, Koh-e-Basan kī muta'addid choṭiyān haiñ.

16 Ai pahār kī muta'addid choṭiyo, tum us pahār ko kyoñ rashk kī niḡāh se deḳhtī ho jise Allāh ne apnī sukūnatgāh ke lie pasand kiyā hai? Yaqīnan Rab wahān hameshā ke lie sukūnat karegā.

17 Allāh ke beshumār rath aur anginat faujī haiñ. Ḳhudāwand un ke darmiyān hai, Sīnā kā Ḳhudā maqdis meñ hai.

18 Tū ne bulandī par chaṛḥ kar qaidiyon kā hujūm giriftār kar liyā, tujhe insānon se tohfe mile, un se bhī jo sarkash ho gae the. Yon hī Rab Ḳhudā wahān sukūnatpazīr huā.

19 Rab kī tamjīd ho jo roz baroz hamārā bojh uṭhāe chaltā hai. Allāh hamārī najāt hai. (Silāh)

20 Hamārā Ḳhudā wuh Ḳhudā hai jo hamēn bār bār najāt detā hai, Rab Qādir-e-mutlaq hamēn bār bār maut se bachne ke rāste muhaiyā kartā hai.

21 Yaqīnan Allāh apne dushmanon ke saron ko kuchal degā. Jo apne gunāhon se bāz nahīn ātā us kī khopaṛī wuh pāsh pāsh karegā.

22 Rab ne farmāyā, “Maiñ unheñ Basan se wāpas lāūngā, samundar kī gahrāiyon se wāpas pahuñchāūngā.

23 Tab tū apne pānwoñ ko dushman ke ḳhūn meñ dho legā, aur tere kutte use chāṭ leñge.”

24 Ai Allāh, tere julūs nazar ā gae haiñ, mere Ḳhudā aur Bādshāh ke julūs maqdis meñ dāḳhil hote hue nazar ā gae haiñ.

25 Āge gulūkār, phir sāz bajāne wāle chal rahe haiñ. Un ke ās-pās kuñwāriyāñ daf bajāte hue phir rahī haiñ.

26 “Jamāton meñ Allāh kī sataish karo! Jitne bhī Isrāīl ke sarchashme se nikle hue ho Rab kī tamjīd karo!”

27 Wahān sab se chhoṭā bhāī Binyamīn āge chal rahā hai, phir Yahūdāh ke buzurgoñ kā purshor hujūm Zabūlūn aur Naftālī ke buzurgoñ ke sāth chal rahā hai.

28 Ai Allāh, apnī qudrat ba-rū-e kār lā! Ai Allāh, jo qudrat tū ne pahle bhī hamārī ḳhātir dikhāi use dubārā dikhā!

29 Use Yarūshalam ke ūpar apnī sukūnatgāh se dikhā. Tab bādshāh tere huzūr tohfe lāenge.

30 Sarkandōñ meñ chhupe hue darinde ko malāmat kar! Sāñdōñ kā jo ḡhol bachhōñ jaisī qaumoñ meñ rahtā hai use dāñṭ! Unheñ kuchal de jo chāñdī ko pyār karte haiñ. Un qaumoñ ko muntashir kar jo jang karne se lutfandoz hotī haiñ.

31 Misr se safīr āenge, Ethopiyā apne hāth Allāh kī taraf uṭhāegā.

32 Ai duniyā kī saltanato, Allāh kī tāzīm meñ gīt gāo! Rab kī madahsarāi karo (Silāh)

33 jo apne rath par sawār ho kar qadīm zamāne ke bulandtarīn āsmānoñ meñ se guzartā hai. Suno us kī āwāz jo zor se garaj rahā hai.

34 Allāh kī qudrat ko taslīm karo! Us kī azmat Isrāil par chhāi rahtī aur us kī qudrat āsmān par hai.

35 Ai Allāh, tū apne maqdis se zāhir hote waqt kitnā mahīb hai. Isrāil kā Ḳhudā hī qaum ko quwwat aur tāqat atā kartā hai. Allāh kī tamjīd ho!

69

Āzmāish se Najāt kī Duā

1 Dāūd kā zabūr. Tarz: Sosan ke Phūl. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Allāh, mujhe bachā! Kyonki pānī mere gale tak pahuñch gayā hai.

2 Maiñ gahrī daldal meñ dhañs gayā hūñ, kahīñ pāñw jamāne kī jagah nahīñ miltī. Maiñ pāñī kī gahrāiyōñ meñ ā gayā hūñ, sailāb mujh par ghālib ā gayā hai.

3 Maiñ chillāte chillāte thak gayā hūñ. Merā galā baiṭh gayā hai. Apne Ḳhudā kā intazār karte karte merī āñkheñ dhundlā gaīñ.

4 Jo bilāwajah mujh se kīnā rakhte haiñ wuh mere sar ke bāloñ se zyādā haiñ, jo besabab mere dushman haiñ aur mujhe tabāh karnā chāhte haiñ wuh tāqatwar haiñ. Jo kuchh maiñ ne nahīñ lūṭā use mujh se talab kiyā jātā hai.

5 Ai Allāh, tū merī hamāqat se wāqif hai, merā qusūr tujh se poshīdā nahīñ hai.

6 Ai Qādir-e-mutlaq Rabbul-afwāj, jo tere intazār meñ rahte haiñ wuh mere bāis sharmindā na hoñ. Ai Isrāīl ke Ḳhudā, mere bāis tere tālib kī ruswāī na ho.

7 Kyoñki terī ḳhātir maiñ sharmindagī bardāshṭ kar rahā hūñ, terī ḳhātir merā chehrā sharmsār hī rahtā hai.

8 Maiñ apne sage bhāiyōñ ke nazdīk ajnabī aur apñī māñ ke beṭoñ ke nazdīk padesī ban gayā hūñ.

9 Kyoñki tere ghar kī ghairat mujhe khā gaī hai, jo tujhe gāliyāñ dete haiñ un kī gāliyāñ mujh par ā gaī haiñ.

10 Jab maiñ rozā rakh kar rotā thā to log merā mazāq urāte the.

11 Jab mātāmī libās pahne phirtā thā to un ke lie ibratangez misāl ban gayā.

12 Jo buzurg shahr ke darwāze par baiṭhe haiñ wuh mere bāre meñ gappeñ hāñkte haiñ. Sharābī mujhe apne tanz bhare gītoñ kā nishānā banāte haiñ.

13 Lekin ai Rab, merī tujh se duā hai ki maiñ tujhe dubārā manzūr ho jāūñ. Ai Allāh, apnī azīm shafqat ke mutābiq merī sun, apnī yaqīnī najāt ke mutābiq mujhe bachā.

14 Mujhe daldal se nikāl tāki ḡharq na ho jāūñ. Mujhe un se chhuṭkārā de jo mujh se nafrat karte haiñ. Pānī kī gahrāiyōñ se mujhe bachā.

15 Sailāb mujh par ḡhālib na āe, samundar kī gahrāī mujhe haṛap na kar le, garhā mere ūpar apnā muñh band na kar le.

16 Ai Rab, merī sun, kyoñki terī shafqat bhali hai. Apne azīm rahm ke mutābiq merī taraf rujū kar.

17 Apnā chehrā apne khādim se chhupāe na rakh, kyoñki maiñ musibat meñ hūñ. Jaldī se merī sun!

18 Qarīb ā kar merī jān kā fidyā de, mere dushmanoñ ke sabab se ewazānā de kar mujhe chhurā.

19 Tū merī ruswāī, merī sharmindagī aur tazlīl se wāqif hai. Terī āñkheñ mere tamām dushmanoñ par lagī rahtī haiñ.

20 Un ke tānoñ se merā dil ṭuṭ gayā hai, maiñ bīmār paṛ gayā hūñ. Maiñ hamdardī ke intazār meñ rahā, lekin befāydā. Maiñ ne tawaqqo kī ki koī mujhe dilāsā de, lekin ek bhī na milā.

21 Unhoñ ne merī khurāk meñ karwā zahr milāyā, mujhe sirkā pilāyā jab pyāsā thā.

22 Un kī mez un ke lie phandā aur un ke sāthiyon ke lie jāl ban jāe.

23 Un kī ānkheñ tārīk ho jāeñ tāki wuh dekh na sakeñ. Un kī kamr hameshā tak ḍagmagātī rahe.

24 Apnā pūrā ghussā un par utār, terā saḥt ghazab un par ā paṛe.

25 Un kī rihāishgāh sunsān ho jāe aur koī un ke khaimoñ meñ ābād na ho,

26 kyonki jise tū hī ne sazā dī use wuh satāte haiñ, jise tū hī ne zaḥmī kiyā us kā dukh dūstroñ ko sunā kar khush hote haiñ.

27 Un ke qusūr kā saḥtī se hisāb-kitāb kar, wuh tere sāmne rāstbāz na ṭhahreñ.

28 Unheñ kitāb-e-hayāt se miṭāyā jāe, un kā nām rāstbāzoñ kī fahrist meñ darj na ho.

29 Hāy, maiñ musībat meñ phaṅsā huā hūñ, mujhe bahut dard hai. Ai Allāh, terī najāt mujhe mahfūz rakhe.

30 Maiñ Allāh ke nām kī madahsarāī karūnga, shukrguzārī se us kī tāzīm karūnga.

31 Yih Rab ko bail yā sīng aur khur rakhne wāle sānd se kahīñ zyādā pasand āegā.

32 Halīm Allāh kā kām dekh kar khush ho jāenge. Ai Allāh ke tālibo, tasallī pāo!

33 Kyonki Rab muhtājoñ kī suntā aur apne qaidiyon ko haqīr nahīñ jāntā.

34 Āsmān-o-zamīn us kī tamjīd karen, samundar aur jo kuchh us meñ harkat kartā hai us kī satāish kare.

35 Kyonki Allāh Siyyūn ko najāt de kar Yahūdāh ke shahron ko tāmīr karegā, aur us ke khādīm un par qabzā karke un meñ ābād ho jāenge.

36 Un kī aulād mulk ko mīrās meñ pāegī, aur us ke nām se muhabbat rakhne wāle us meñ base raheñge.

70

Dushman se Najāt kī Duā

1 Dāūd kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Yaddāsht ke lie.

Ai Allāh, jaldī se ā kar mujhe bachā! Ai Rab, merī madad karne meñ jaldī kar!

2 Mere jānī dushman sharmindā ho jāen, un kī sakht ruswāī ho jāe. Jo merī musibat dekhne se lutf uṭhāte haiñ wuh pīchhe haṭ jāen, un kā muñh kālā ho jāe.

3 Jo merī musibat dekh kar qahqahā lagāte haiñ wuh sharm ke māre pusht dikhāen.

4 Lekin tere tālib shādmān ho kar terī khushī manāen. Jinheñ terī najāt pyārī hai wuh hameshā kaheñ, “Allāh azīm hai!”

5 Lekin main nāchār aur muhtāj hūñ. Ai Allāh, jaldī se mere pās ā! Tū hī merā sahārā aur merā najātdahindā hai. Ai Rab, der na kar!

71

Hifāzat ke lie Duā

¹ Ai Rab, main ne tujh meñ panāh lī hai. Mujhe kabhī sharmindā na hone de.

² Apnī rāstī se mujhe bachā kar chhuṭkārā de. Apnā kān merī taraf jhukā kar mujhe najāt de.

³ Mere lie chaṭān par mahfūz ghar ho jis meñ main har waqt panāh le sakūn. Tū ne farmāyā hai ki mujhe najāt degā, kyonki tū hī merī chaṭān aur merā qilā hai.

⁴ Ai mere Ḳhudā, mujhe bedīn ke hāth se bachā, us ke qabze se jo be'insāf aur zālīm hai.

⁵ Kyonki tū hī merī ummīd hai. Ai Rab Qādir-e-mutlaq, tū merī jawānī hī se merā bharosā rahā hai.

⁶ Paidāish se hī main ne tujh par takiyā kiyā hai, mān ke peṭ se tū ne mujhe sañbhālā hai. Main hameshā terī hamd-o-sanā karūngā.

⁷ Bahutoñ ke nazdīk main badshugūnī hūn, lekin tū merī mazbūt panāhgāh hai.

⁸ Din-bhar merā muñh terī tamjīd aur tazīm se labrez rahtā hai.

⁹ Buṛhāpe meñ mujhe radd na kar, tāqat ke ḳhatm hone par mujhe tark na kar.

¹⁰ Kyonki mere dushman mere bāre meñ bāteñ kar rahe haiñ, jo merī jān kī tāk lagāe baiṭhe haiñ wuh ek dūsre se salāh-mashwarā kar rahe haiñ.

¹¹ Wuh kahte haiñ, “Allāh ne use tark kar diyā hai. Us ke pīchhe paṛ kar use pakaṛo, kyonki koī nahīn jo use bachāe.”

12 Ai Allāh, mujh se dūr na ho. Ai mere Ḳhudā, merī madad karne meñ jaldī kar.

13 Mere harīf sharmindā ho kar fanā ho jāeñ, jo mujhe nuqsān pahuñchāne ke darpai haiñ wuh lān-tān aur ruswāi tale dab jāeñ.

14 Lekin maiñ hameshā tere intazār meñ rahūngā, hameshā terī satāish kartā rahūngā.

15 Merā muñh terī rāstī sunātā rahegā, sārā dīn tere najātbaḳhsh kāmoñ kā zikr kartā rahegā, go maiñ un kī pūrī tādād gin bhī nahīn saktā.

16 Maiñ Rab Qādir-e-mutlaq ke azīm kām sunāte hue āūngā, maiñ terī, sirf terī hī rāstī yād karūnga.

17 Ai Allāh, tū merī jawānī se mujhe tālīm detā rahā hai, aur āj tak maiñ tere mojizāt kā elān kartā āyā hūñ.

18 Ai Allāh, ḳhāh maiñ būrḥā ho jāūñ aur mere bāl safed ho jāeñ mujhe tark na kar jab tak maiñ āne wālī pusht ke tamām logoñ ko terī quwwat aur qudrat ke bāre meñ batā na lūñ.

19 Ai Allāh, terī rāstī āsmān se bāteñ kartī hai. Ai Allāh, tujh jaisā kaun hai jis ne itne azīm kām kie haiñ?

20 Tū ne mujhe muta'addid talkh tajraboñ meñ se guzarne diyā hai, lekin tū mujhe dubārā zindā bhī karegā, tū mujhe zamīn kī gahrāiyon meñ se wāpas lāegā.

21 Merā rutbā baḥḥā de, mujhe dubārā tasallī de.

22 Ai mere K̄hudā, main̄ sitār bajā kar terī satāish aur terī wafādārī kī tamjīd karūnga. Ai Isrāil ke Quddūs, main̄ sarod bajā kar terī tārif meñ gīt gāūngā.

23 Jab main̄ terī madahsarāī karūnga to mere hoñt̄ k̄hushī ke nāre lagāeñge, aur merī jān jise tū ne fidyā de kar chhuṛāyā hai shādiyānā bajāegī.

24 Merī zabān bhī din-bhar terī rāstī bayān karegī, kyon̄ki jo mujhe nuqsān pahuñchānā chāhte the wuh sharmsār aur ruswā ho gae haiñ.

72

Salāmatī kā Bādshāh

1 Sulemān kā zabūr.

Ai Allāh, bādshāh ko apnā insāf atā kar, bādshāh ke beṭe ko apnī rāstī baḅsh de

2 tāki wuh rāstī se terī qaum aur insāf se tere musībatzadon̄ kī adālat kare.

3 Pahār qaum ko salāmatī aur pahāriyān rāstī pahuñchāen̄.

4 Wuh qaum ke musībatzadon̄ kā insāf kare aur muhtājoñ kī madad karke zāliron̄ ko kuchal de.

5 Tab log pusht-dar-pusht terā k̄hauf māneñge jab tak sūraj chamke aur chāñd raushnī de.

6 Wuh kaṭī huī ghās ke khet par barasne wālī bārish kī tarah utar āe, zamīn ko tar karne wālī bauchhāron̄ kī tarah nāzil ho jāe.

7 Us ke daur-e-hukūmat meñ rāstbāz phale phūlegā, aur jab tak chāñd nest na ho jāe salāmatī kā ḡhalbā hogā.

⁸ Wuh ek samundar se dūsre samundar tak aur Dariyā-e-Furāt se duniyā kī intahā tak hukūmat kare.

⁹ Registān ke bāshinde us ke sāmne jhuk jāēn, us ke dushman ḳhāk chāēn.

¹⁰ Tarsīs aur sāhilī ilāqon ke bādshāh use ḳharāj pahuñchāēn, Sabā aur Sibā use bāj pesh karēn.

¹¹ Tamām bādshāh use sijdā karēn, sab aqwām us kī ḳhidmat karēn.

¹² Kyoñki jo zarūratmand madad ke lie pukāre use wuh chhuṭkārā degā, jo musibat meñ hai aur jis kī madad koī nahīn kartā use wuh rihāi degā.

¹³ Wuh pasthālon aur ḡharibon par tars khāegā, muhtājon kī jān ko bachāegā.

¹⁴ Wuh ewazānā de kar unheñ zulm-o-tashaddud se chhuṛāegā, kyoñki un kā ḳhūn us kī nazar meñ qīmtī hai.

¹⁵ Bādshāh zindābād! Sabā kā sonā use diyā jāe. Log hameshā us ke lie duā karēn, din-bhar us ke lie barkat chāheñ.

¹⁶ Mulk meñ anāj kī kasrat ho, pahāron kī choṭiyon par bhī us kī fasleñ lahlahāēn. Us kā phal Lubnān ke phal jaisā umdā ho, shahron ke bāshinde hariyālī kī tarah phaleñ-phūleñ.

¹⁷ Bādshāh kā nām abad tak qāym rahe, jab tak sūraj chamke us kā nām phale-phūle. Tamām aqwām us se barkat pāēn, aur wuh use mubāarak kaheñ.

¹⁸ Rab Ḳhudā kī tamjīd ho jo Isrāīl kā Ḳhudā hai. Sirf wuhī mojize kartā hai!

19 Us ke jalālī nām kī abad tak tamjīd ho, pūrī duniyā us ke jalāl se bhar jāe. Āmīn, phir āmīn.

20 Yahān Dāūd bin Yassī kī duāen khatm hotī haiñ.

Tīsri Kitāb 73-89

73

Bedīnoñ kī Kāmyābī ke Bāwujūd Tasallī

1 Āsaf kā zabūr.

Yaqīnan Allāh Isrāīl par mehrbān hai, un par jin ke dil pāk haiñ.

2 Lekin maiñ phisalne ko thā, mere qadam laghzhish khāne ko the.

3 Kyonki shekhībāzoñ ko dekh kar maiñ bechain ho gayā, is lie ki bedīn itne khushhāl haiñ.

4 Marte waqt un ko koī taklīf nahīn hotī, aur un ke jism moṭe-tāze rahte haiñ.

5 Ām logoñ ke masāyl se un kā wāstā nahīn partā. Jis dard-o-karab meñ dūsre mubtalā rahte haiñ us se wuh āzād hote haiñ.

6 Is lie un ke gale meñ takabbur kā hār hai, wuh zulm kā libās pahne phirte haiñ.

7 Charbī ke bāis un kī ankheñ ubhar āī haiñ. Un ke dil belagām wahmoñ kī girift meñ rahte haiñ.

8 Wuh mazāq urā kar burī bāteñ karte haiñ, apne ghurūr meñ zulm kī dhamkiyān dete haiñ.

9 Wuh samajhte haiñ ki jo kuchh hamāre muñh se nikaltā hai wuh āsmān se hai, jo bāt hamārī zabān par ā jāti hai wuh pūrī zamīn ke lie ahmiyat rakhti hai.

10 Chunānche awām un kī taraf rujū hote haiñ, kyoñki un ke hān kasrat kā pānī piyā jātā hai.

11 Wuh kahte haiñ, “Allāh ko kyā patā hai? Allāh T'ālā ko ilm hī nahīñ.”

12 Dekho, yihī hai bedīnoñ kā hāl. Wuh hameshā sukūn se rahte, hameshā apnī daulat meñ izāfā karte haiñ.

13 Yaqīnan maiñ ne befāydā apnā dil pāk rakhā aur abas apne hāth ḡhalat kām karne se bāz rakhe.

14 Kyoñki din-bhar maiñ dard-o-karab meñ muḡtalā rahtā hūñ, har subah mujhe sazā dī jātī hai.

15 Agar maiñ kahtā, “Maiñ bhī un kī tarah bolūngā,” to tere farzandoñ kī nasl se ḡhaddārī kartā.

16 Maiñ soch-bichār meñ paḡ gayā tāki bāt samjhūñ, lekin sochte sochte thak gayā, aziyat meñ sirf izāfā huā.

17 Tab maiñ Allāh ke maqdis meñ dākḡhil ho kar samajh gayā ki un kā anjām kyā hogā.

18 Yaqīnan tū unheñ phisalnī jagah par rakhegā, unheñ fareb meñ phaḡsā kar zamīn par paḡaḡh degā.

19 Achānak hī wuh tabāh ho jāeñge, dahshatnāk musibat meñ phaḡs kar mukammal taur par fanā ho jāeñge.

20 Ai Rab, jis tarah ḡhāb jāg uḡhte waḡt ḡhairhaqīqī sābit hotā hai usī tarah tū uḡhte waḡt unheñ wahm qarār de kar haqīr jānegā.

21 Jab mere dil meñ talkhī paidā huī aur mere bātin meñ saḡht dard thā

22 to main ahmaq thā. Main kuchh nahīn samajhtā thā balki tere sāmne maweshī kī mānind thā.

23 To bhī main hameshā tere sāth liptā rahūngā, kyonki tū merā dahnā hāth thāme rakhtā hai.

24 Tū apne mashware se merī qiyādat karke āḡhir meñ izzat ke sāth merā ḡhairmaqdam karegā.

25 Jab tū mere sāth hai to mujhe āsmān par kyā kamī hogī? Jab tū mere sāth hai to main zamīn kī koī bhī chīz nahīn chāhūngā.

26 Ḳhāh merā jism aur merā dil jawāb de jāeñ, lekin Allāh hameshā tak mere dil kī chaṡān aur merī mīrās hai.

27 Yaḡīnan jo tujh se dūr haiñ wuh halāk ho jāeñge, jo tujh se bewafā haiñ unheñ tū tabāh kar degā.

28 Lekin mere lie Allāh kī qurbat sab kuchh hai. Main ne Rab Qādir-e-mutlaḡ ko apnī panāhgāh banāyā hai, aur main logoñ ko tere tamām kām sunāūngā.

74

Rab ke Ghar kī Behurmatī par Afsos

¹ Āsaf kā zabūr. Hikmat kā ḡīt.

Ai Allāh, tū ne hameñ hameshā ke lie kyon radd kiyā hai? Apnī charāḡāh kī bheroñ par terā ḡahr kyon bhaṡaktā rahtā hai?

2 Apnī jamāt ko yād kar jise tū ne qadīm zamāne meñ kharīdā aur ewazānā de kar chhurāyā tāki terī mīrās kā qabilā ho. Koh-e-Siyyūn ko yād kar jis par tū sukūnatpazīr rahā hai.

3 Apne qadam in dāymī khandarāt kī taraf baṛhā. Dushman ne maqdis meñ sab kuchh tabāh kar diyā hai.

4 Tere muḥhālifoñ ne garajte hue terī jalsāgāh meñ apne nishān gāṛ die haiñ.

5 Unhoñ ne gunjān jangal meñ lakaṛhāroñ kī tarah apne kulhāre chalāe,

6 apne kulhāroñ aur kudāloñ se us kī tamām kandākārī ko ṭukṛe ṭukṛe kar diyā hai.

7 Unhoñ ne tere maqdis ko bhasm kar diyā, farsh tak tere nām kī sukūnatgāh kī behurmatī kī hai.

8 Apne dil meñ wuh bole, “Āo, ham un sab ko kḥāk meñ milāen!” Unhoñ ne mulk meñ Allāh kī har ibādatgāh nazar-e-ātish kar dī hai.

9 Ab ham par koī ilāhī nishān zāhir nahīñ hotā. Na koī nabī hamāre pās rah gayā, na koī aur maujūd hai jo jāntā ho ki aise hālāt kab tak raheñge.

10 Ai Allāh, harīf kab tak lān-tān karegā, dushman kab tak tere nām kī takfīr karegā?

11 Tū apnā hāth kyoñ haṭātā, apnā dahnā hāth dūr kyoñ rakhtā hai? Use apnī chādar se nikāl kar unheñ tabāh kar de!

12 Allāh qadīm zamāne se merā Bādshāh hai, wuhī duniyā meñ najātbaḥshh kā anjām detā hai.

13 Tū hī ne apnī qudrat se samundar ko chīr kar pānī meñ azhdahāoñ ke saroñ ko toṛ dālā.

14 Tū hī ne Liwiyātān ke saroñ ko chūr chūr karke use janglī jānwaroñ ko khilā diyā.

15 Ek jagah tū ne chashme aur nadiyāñ phūṭne dīñ, dūsri jagah kabhī na sūkhne wāle dariyā sūkhne die.

16 Dīn bhī terā hai, rāt bhī terī hī hai. Chāñd aur sūraj tere hī hāth se qāym hue.

17 Tū hī ne zamīn kī hudūd muqarrar kīñ, tū hī ne garmiyōñ aur sardiyoñ ke mausam banāe.

18 Ai Rab, dushman kī lān-tān yād kar. Kḥayāl kar ki ahmaq qaum tere nām par kufr baktī hai.

19 Apne kabūtar kī jān ko wahshī jānwaroñ ke hawāle na kar, hameshā tak apne musībatzadōñ kī zindagī ko na bhūl.

20 Apne ahd kā lihāz kar, kyoñki mulk ke tārīk kone zulm ke maidānoñ se bhar gae haiñ.

21 Hone na de ki mazlūmoñ ko sharmindā ho kar pīchhe haṭnā paṛe balki baḥsh de ki musībatzadā aur ḡharīb tere nām par faḡhr kar sakeñ.

22 Ai Allāh, uṭh kar adālat meñ apne muāmale kā difā kar. Yād rahe ki ahmaq dīn-bhar tujhe lān-tān kartā hai.

23 Apne dushmanoñ ke nāre na bhūl balki apne muḡhālifoñ kā musalsal baṛhtā huā shor-sharābā yād kar.

75

Allāh Maḡhrūroñ kī Adālat Kartā Hai

1 Āsaf kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Tabāh na Kar.

Ai Allāh, terā shukr ho, terā shukr! Terā nām un ke qarīb hai jo tere mojize bayān karte haiñ.

2 Allāh farmātā hai, “Jab merā waqt āegā to main insāf se adālat karūnga.

3 Go zamīn apne bāshindoñ samet ḍagmagāne lage, lekin main hī ne us ke satūnoñ ko mazbūt kar diyā hai. (Silāh)

4 Sheḵhībāzoñ se main ne kahā, ‘Dīngeñ mat māro,’ aur bedīnoñ se, ‘Apne āp par faḵhr mat karo. *’

5 Na apnī tāqat par sheḵhī māro, † na akaḥ kar kufr bako.’”

6 Kyonki sarfarāzī na mashriq se, na maḡhrib se aur na bayābān se ātī hai

7 balki Allāh se jo munsif hai. Wuhī ek ko past kar detā hai aur dūsre ko sarfarāz.

8 Kyonki Rab ke hāth meñ jhāgdār aur masāledār mai kā pyālā hai jise wuh logoñ ko pilā detā hai. Yaqīnan duniyā ke tamām bedīnoñ ko ise aḵhirī qatre tak pīnā hai.

9 Lekin main hameshā Allāh ke azīm kām sunāūngā, hameshā Yāqūb ke Ḳhudā kī madah-sarāī karūnga.

10 Allāh farmātā hai, “Main tamām bedīnoñ kī kamr toḥ dūngā jabki rāstbāz sarfarāz hogā.” ‡

* 75:4 Lafzī tarjumā: Sīng mat uṭhāo. † 75:5 Lafzī matlab: na apnā sīng uṭhāo. ‡ 75:10 Lafzī tarjumā: bedīnoñ ke tamām sīngoñ ko kāṭ ḍālūngā jabki rāstbāzoñ kā sīng sarfarāz ho jāegā.

76

Allāh Munsif Hai

¹ Āsaf kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tārdār sāzon ke sāth gānā hai.

Allāh Yahūdāh meñ mashhūr hai, us kā nām Isrāīl meñ azīm hai.

² Us ne apnī mānd Sālim * meñ aur apnā bhaṭ Koh-e-Siyyūn par banā liyā hai.

³ Wahān us ne jalte hue tīron ko toṛ ḍālā aur ḍhāl, talwār aur jang ke hathiyāron ko chūr chūr kar diyā hai. (Silāh)

⁴ Ai Allāh, tū daraḥshān hai, tū shikār ke pahāron se āyā huā azīmush-shān sūrmā hai.

⁵ Bahāduron ko lūṭ liyā gayā hai, wuh maut kī nīnd so gae haiñ. Faujiyon meñ se ek bhī hāth nahīn uṭhā saktā.

⁶ Ai Yāqūb ke Ḳhudā, tere ḍāntne par ghoṛe aur rathbān behis-o-harkat ho gae haiñ.

⁷ Tū hī mahīb hai. Jab tū jhīrke to kaun tere huzūr qāym rahegā?

⁸ Tū ne āsmān se faisle kā elān kiyā. Zamīn saham kar chup ho gāī

⁹ jab Allāh adālat karne ke lie uṭhā, jab wuh tamām musībatzadon ko najāt dene ke lie āyā. (Silāh)

¹⁰ Kyoñki insān kā taish bhī terī tamjīd kā bāis hai. Us ke taish kā āḳhirī natījā terā jalāl hī hai.
†

* **76:2** Sālim se murād Yarūshalam hai. † **76:10** Lafzī tarjumā: Tū bache hue taish se kamarbastā ho jātā hai.

¹¹ Rab apne Ḳhudā ke huzūr mannateñ mān kar unheñ pūrā karo. Jitne bhī us ke irdgird haiñ wuh purjalāl Ḳhudā ke huzūr hadiye læeñ.

¹² Wuh hukmrānoñ ko shikastā rūh kar detā hai, usī se duniyā ke bādshāh dahshat khāte haiñ.

77

Allāh ke Azīm Kāmoñ se Tasallī Miltī Hai

¹ Āsaf kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Yadūtūn ke lie.

Main Allāh se fariyād karke madad ke lie chillātā hūn, main Allāh ko pukartā hūn ki mujh par dhyān de.

² Apnī musibat meñ main ne Rab ko talāsh kiyā. Rāt ke waqt mere hāth bilānāghā us kī taraf uṭhe rahe. Merī jān ne tasallī pāne se inkār kiyā.

³ Main Allāh ko yād kartā hūn to āheñ bharne lagtā hūn, main soch-bichār meñ paṛ jātā hūn to rūh niḍhāl ho jātī hai. (Silāh)

⁴ Tū merī ānkhoñ ko band hone nahīn detā. Main itnā bechain hūn ki bol bhī nahīn saktā.

⁵ Main qadīm zamāne par ḡhaur kartā hūn, un sāloñ par jo baṛī der hue guzar gae haiñ.

⁶ Rāt ko main apnā gīt yād kartā hūn. Merā dil mahw-e-ḳhyāl rahtā aur merī rūh taftish kartī rahtī hai.

⁷ “Kyā Rab hameshā ke lie radd karegā, kyā āindā hameñ kabhī pasand nahīn karegā?”

⁸ Kyā us kī shafqat hameshā ke lie jātī rahī hai? Kyā us ke wāde ab se jawāb de gae haiñ?

9 Kyā Allāh mehrbānī karnā bhūl gayā hai? Kyā us ne ḡhusse meñ apnā rahm bāz rakhā hai?” (Silāh)

10 Maiñ bolā, “Is se mujhe dukh hai ki Allāh T’ālā kā dahnā hāth badal gayā hai.”

11 Maiñ Rab ke kām yād karūnga, hāñ qadīm zamāne ke tere mojize yād karūnga.

12 Jo kuchh tū ne kiyā us ke har pahlū par ḡhaur-o-ḡhauz karūnga, tere azīm kāmoñ meñ mahw-e-ḡhyāl rahūngā.

13 Ai Allāh, terī rāh quddūs hai. Kaun-sā mābūd hamāre Ḳhudā jaisā azīm hai?

14 Tū hī mojize karne wālā Ḳhudā hai. Aḡwām ke darmiyān tū ne apnī qudrat kā izhār kiyā hai.

15 Baḡī quwwat se tū ne ewazānā de kar apnī ḡaum, Yāḡūb aur Yūsuf kī aulād ko rihā kar diyā hai. (Silāh)

16 Ai Allāh, pānī ne tujhe dekhā, pānī ne tujhe dekhā to taḡapne lagā, ḡahrāiyōñ tak larazne lagā.

17 Mūsādhār bārish barsī, bādāl garaj uḡhe aur tere tīr idhar-udhar chalne lage.

18 Āndhī meñ terī āwāz kaḡaktī rahī, duniyā bijliyoñ se raushan huī, zamīn kāñptī kāñptī uchhal paḡī.

19 Terī rāh samundar meñ se, terā rāstā ḡahre pānī meñ se ḡuzarā, to bhī tere naḡsh-e-ḡadam kisī ko nazar na āe.

20 Mūsā aur Hārūn ke hāth se tū ne rewaḡ kī tarah apnī ḡaum kī rāhnumāī kī.

78

Isrāil kī Tārīkh meñ Ilāhī Sazā aur Rahm

¹ Āsaf kā zabūr. Hikmat kā gīt.

Ai merī qaum, merī hidāyat par dhyān de, mere muñh kī bātoñ par kān lagā.

² Maiñ tamsiloñ meñ bāt karūnga, qadīm zamāne ke muamme bayān karūnga.

³ Jo kuchh ham ne sun liyā aur hameñ mālūm huā hai, jo kuchh hamāre bāpdādā ne hameñ sunāyā hai

⁴ use ham un kī aulād se nahīn chhupāenge. Ham āne wālī pusht ko Rab ke qābil-e-tārīf kām batāenge, us kī qudrat aur mojjizāt bayān karēnge.

⁵ Kyonki us ne Yāqūb kī aulād ko shariāt dī, Isrāil meñ ahkām qāym kie. Us ne farmāyā ki hamāre bāpdādā yih ahkām apnī aulād ko sikhāen

⁶ tāki āne wālī pusht bhī unheñ apnāe, wuh bachche jo abhī paidā nahīn hue the. Phir unheñ bhī apne bachchoñ ko sunānā thā.

⁷ Kyonki Allāh kī marzī hai ki is tarah har pusht Allāh par etamād rakh kar us ke azīm kām na bhūle balki us ke ahkām par amal kare.

⁸ Wuh nahīn chāhtā ki wuh apne bāpdādā kī mānind hoñ jo ziddī aur sarkash nasl the, aisī nasl jis kā dil sābitqadam nahīn thā aur jis kī rūh wafādārī se Allāh se lipṭī na rahī.

⁹ Chunāñche Ifrāīm ke mard go kamānoñ se lais the jang ke waqt farār hue.

10 Wuh Allāh ke ahd ke wafādār na rahe, us kī shariyat par amal karne ke lie taiyār nahīn the.

11 Jo kuchh us ne kiyā thā, jo mojize us ne unheñ dikhāe the, Ifrāīmī wuh sab kuchh bhūl gae.

12 Mulk-e-Misr ke ilāqe Zuan meñ us ne un ke bāpdādā ke deḡhte deḡhte mojize kie the.

13 Samundar ko chīr kar us ne unheñ us meñ se guzarne diyā, aur donoñ taraf pānī mazbūt dīwār kī tarah kharā rahā.

14 Din ko us ne bādāl ke zariye aur rāt-bhar chamakdār āg se un kī qiyādat kī.

15 Registān meñ us ne pattharon ko chāk karke unheñ samundar kī-sī kasrat kā pānī pilāyā.

16 Us ne hone diyā ki chaṭān se nadiyāñ phūṭ nikleñ aur pānī dariyāoñ kī tarah bahne lage.

17 Lekin wuh us kā gunāh karne se bāz na āe balki registān meñ Allāh T'ālā se sarkash rahe.

18 Jān-būjh kar unhoñ ne Allāh ko āzmā kar wuh ḡhurāk māngī jis kā lālach karte the.

19 Allāh ke ḡhilāf kufr bak kar wuh bole, “Kyā Allāh registān meñ hamāre lie mez bichhā saktā hai?”

20 Beshak jab us ne chaṭān ko mārā to pānī phūṭ niklā aur nadiyāñ bahne lagīñ. Lekin kyā wuh roṭī bhī de saktā hai, apnī qaum ko gosht bhī muhaiyā kar saktā hai? Yih to nāmumkin hai.”

21 Yih sun kar Rab taish meñ ā gayā. Yāqūb ke ḡhilāf āg bharak uṭhī, aur us kā ḡhazab Isrāīl par nāzil huā.

22 Kyoñ ? Is lie ki unheñ Allāh par yaqīn nahīn thā, wuh us kī najāt par bharosā nahīn rakhte the.

23 Is ke bāwujūd Allāh ne un ke ūpar bādaloñ ko hukm de kar āsmān ke darwāze khol die.

24 Us ne khāne ke lie un par man barsāyā, unheñ āsmān se roṭī khilāi.

25 Har ek ne farishtoñ kī yih roṭī khāi balki Allāh ne itnā khānā bhejā ki un ke peṭ bhar gae.

26 Phir us ne āsmān par mashriqī hawā chalāi aur apnī qudrat se junūbī hawā pahuñchāi.

27 Us ne gard kī tarah un par gosht barsāyā, samundar kī ret jaise beshumār parinde un par girne die.

28 Khaimāgāh ke bīch meñ hī wuh gir paṛe, un ke gharoñ ke irdgird hī zamīn par ā gire.

29 Tab wuh khā khā kar ḳhūb ser ho gae. Kyoñki jis kā lālach wuh karte the wuh Allāh ne unheñ muhaiyā kiyā thā.

30 Lekin un kā lālach abhī pūrā nahīn huā thā aur gosht abhī un ke muñh meñ thā

31 ki Allāh kā ḡhazab un par nāzil huā. Qaum ke khāte-pīte log halāk hue, Isrāil ke jawān ḳhāk meñ mil gae.

32 In tamām bātoñ ke bāwujūd wuh apne gunāhoñ meñ izāfā karte gae aur us ke mojjizāt par imān na lāe.

33 Is lie us ne un ke din nākāmī meñ guzarne die, aur un ke sāl dahshat kī hālāt meñ iḳhtitāmpazīr hue.

34 Jab kabhī Allāh ne un meñ qatl-o-ghārat hone dī to wuh use dhūñdne lage, wuh muṛ kar Allāh ko talāsh karne lage.

35 Tab unheñ yād āyā ki Allāh hamārī chaṭān, Allāh T'ālā hamārā chhuṛāne wālā hai.

36 Lekin wuh muñh se use dhokā dete, zabān se use jhūṭ pesh karte the.

37 Na un ke dil sābitqadmī se us ke sāth lipṭe rahe, na wuh us ke ahd ke wafādār rahe.

38 To bhī Allāh rahm dil rahā. Us ne unheñ tabāh na kiyā balki un kā qusūr muāf kartā rahā. Bār bār wuh apne ghazab se bāz āyā, bār bār apnā pūrā qahr un par utārne se gurez kiyā.

39 Kyoñki use yād rahā ki wuh fānī insān haiñ, hawā kā ek jhoñkā jo guzar kar kabhī wāpas nahīñ ātā.

40 Registān meñ wuh kitnī dafā us se sarkash hue, kitnī martabā use dukh pahuñchāyā.

41 Bār bār unhoñ ne Allāh ko āzmāyā, bār bār Isrāīl ke Quddūs ko ranjīdā kiyā.

42 Unheñ us kī qudrat yād na rahī, wuh din jab us ne fidyā de kar unheñ dushman se chhuṛāyā,

43 wuh din jab us ne Misr meñ apne ilāhī nishān dikhāe, Zuan ke ilāqe meñ apne mojize kie.

44 Us ne un kī nahron kā pānī khūn meñ badal diyā, aur wuh apnī nadiyon kā pānī pī na sake.

45 Us ne un ke darmiyān juoñ ke ghol bheje jo unheñ khā gaīñ, meñḍak jo un par tabāhī lāe.

46 Un kī paidāwār us ne jawān ṭiḍḍiyōñ ke hawāle kī, un kī mehnat kā phal bālīgh ṭiḍḍiyōñ ke sapurd kiyā.

47 Un kī angūr kī beleñ us ne oloñ se, un ke anjīr-tūt ke daraḡht sailāb se tabāh kar die.

48 Un ke maweshī us ne oloñ ke hawāle kie, un ke rewaḡ bijlī ke sapurd kie.

49 Us ne un par apnā sholāzan ḡhazab nāzil kiyā. Qahr, ḡhafagī aur musibat yāñī tabāhī lāne wāle farishton kā pūrā dastā un par hamlā-āwar huā.

50 Us ne apne ḡhazab ke lie rāstā taiyār karke unheñ maut se na bachāyā balki mohlak wabā kī zad meñ āne diyā.

51 Misr meñ us ne tamām pahlauṡhoñ ko mār ḡalā aur Hām ke ḡhaimoñ meñ mardānagī kā pahlā phal tamām kar diyā.

52 Phir wuh apnī qaum ko bheḡ-bakriyoñ kī tarah Misr se bāhar lā kar registān meñ rewaḡ kī tarah lie phirā.

53 Wuh hifāzat se un kī qiyādat kartā rahā. Unheñ koī ḡar nahīñ thā jabki un ke dushman samundar meñ ḡūb gae.

54 Yoñ Allāh ne unheñ muḡaddas mulk tak pahuñchāyā, us pahār tak jise us ke dahne hāth ne hāsīl kiyā thā.

55 Un ke āge āge wuh dīgar qaumeñ nikāltā gayā. Un kī zamīn us ne taḡsīm karke Isrāīliyoñ ko mīrās meñ dī, aur un ke ḡhaimoñ meñ us ne Isrāīlī qabile basāe.

56 Is ke bāwujūd wuh Allāh T'ālā ko āzmāne se bāz na āe balki us se sarkash hue aur us ke ahkām ke tābe na rahe.

57 Apne bāpdādā kī tarah wuh ḡhaddār ban kar bewafā hue. Wuh ḡhīlī kamān kī tarah nākām ho gae.

58 Unhoñ ne ūñchī jaghoñ kī ḡhalat qurbāngāhoñ se Allāh ko ḡhussā dilāyā aur apne butoñ se use ranjīdā kiyā.

59 Jab Allāh ko ḡhabar milī to wuh ḡhazabnāk huā aur Isrāīl ko mukammal taur par mustarad kar diyā.

60 Us ne Sailā meñ apnī sukūnatḡāh chhoṛ dī, wuh ḡhaimā jis meñ wuh insān ke darmiyān sukūnat kartā thā.

61 Ahd kā sandūq us kī qudrat aur jalāl kā nishān thā, lekin us ne use dushman ke hawāle karke jilāwatanī meñ jāne diyā.

62 Apnī qaum ko us ne talwār kī zad meñ āne diyā, kyoñki wuh apnī maurūsī milkiyat se nihāyat nārāz thā.

63 Qaum ke jawān nazar-e-ātish hue, aur us kī kuñwāriyoñ ke lie shādī ke ḡīt gāe na gae.

64 Us ke imām talwār se qatl hue, aur us kī bewāoñ ne mātām na kiyā.

65 Tab Rab jāg uṡhā, us ādmī kī tarah jis kī nīnd uchāṡ ho gaī ho, us sūrme kī mānind jis se nashe kā asar utar gayā ho.

66 Us ne apne dushmanoñ ko mār mār kar bhagā diyā aur unheñ hameshā ke lie sharmindā kar diyā.

67 Us waqt us ne Yūsuf kā ḵhaimā radd kiyā aur Ifrāim ke qabīle ko na chunā

68 balki Yahūdāh ke qabīle aur Koh-e-Siyyūn ko chun liyā jo use pyārā thā.

69 Us ne apnā maqdis bulandiyon kī mānind banāyā, zamīn kī mānind jise us ne hameshā ke lie qāym kiyā hai.

70 Us ne apne ḵhādīm Dāūd ko chun kar bheṛ-bakriyon ke bāron se bulāyā.

71 Hān, us ne use bheṛon * kī dekh-bhāl se bulāyā tāki wuh us kī qaum Yāqūb, us kī mīrās Isrāil kī gallābānī kare.

72 Dāūd ne ḵhulūsdilī se un kī gallābānī kī, baṛī mahārat se us ne un kī rāhnumāi kī.

79

Jang kī Musibat meñ Qaum kī Duā

1 Āsaf kā zabūr.

Ai Allāh, ajnabī qaumeñ terī maurūsī zamīn meñ ghus āī haiñ. Unhoñ ne terī muqaddas sukūnatgāh kī behurmatī karke Yarūshalam ko malbe kā dher banā diyā hai.

2 Unhoñ ne tere ḵhādimoñ kī lāsheñ parindon ko aur tere imāndāron kā gosht janglī jānwaron ko khilā diyā hai.

3 Yarūshalam ke chāron taraf unhoñ ne ḵhūn kī nadiyān bahāin, aur koī bāqī na rahā jo murdon ko dafnātā.

4 Hamāre paṛosiyon ne hameñ mazāq kā nishānā banā liyā hai, irdgird kī qaumeñ hamāri hañsī uṛātī aur lān-tān kartī haiñ.

* **78:71** Ibrānī matan se murād wuh bheṛ hai jo abhī apne bachchon ko dūdh pilātī hai.

⁵ Ai Rab, kab tak? Kyā tū hameshā tak ḡhuisse hogā? Terī ḡhairat kab tak āg kī tarah bharaktī rahegī?

⁶ Apnā ḡhazab un aqwām par nāzil kar jo tujhe taslīm nahīn kartīn, un saltanaton par jo tere nām ko nahīn pukārtīn.

⁷ Kyoṅki unhoṅ ne Yāqūb ko harap karke us kī rihāishgāh tabāh kar dī hai.

⁸ Hameṅ un gunāhoṅ ke qusūrwar na ṭhahrā jo hamāre bāpdādā se sarzad hue. Ham par rahm karne meṅ jaldī kar, kyoṅki ham bahut pasthāl ho gae haiṅ.

⁹ Ai hamārī najāt ke Ḳhudā, hamārī madad kar tāki tere nām ko jalāl mile. Hameṅ bachā, apne nām kī ḡhātir hamāre gunāhoṅ ko muāf kar.

¹⁰ Dīgar aqwām kyoṅ kaheṅ, “Un kā Ḳhudā kahān hai?” Hamāre dekhte dekhte unheṅ dikhā ki tū apne ḡhādimoṅ ke ḡhūn kā badlā letā hai.

¹¹ Qaidiyon kī āheṅ tujh tak pahuṅchīn, jo marne ko haiṅ unheṅ apnī azīm qudrat se mahfūz rakh.

¹² Ai Rab, jo lān-tān hamāre paṛosiyon ne tujh par barsāi hai use sāt gunā un ke saron par wāpas lā.

¹³ Tab ham jo terī qaum aur terī charāgāh kī bhereṅ haiṅ abad tak terī satāish kareṅge, pusht-dar-pusht terī hamd-o-sanā kareṅge.

80

Angūr kī Bel kī Bahālī ke lie Duā

¹ Āsaf kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Ahd ke Sosan.

Ai Isrāīl ke gallābān, ham par dhyān de! Tū jo Yūsuf kī rewaṛ kī tarah rāhnumāī kartā hai, ham par tawajjuh kar! Tū jo karūbī farishton ke darmiyān taḳhtnashīn hai, apnā nūr chamkā!

² Ifrāīm, Binyamīn aur Manassī ke sāmne apnī qudrat ko harkat meñ lā. Hameñ bachāne ā!

³ Ai Allāh, hameñ bahāl kar. Apne chehre kā nūr chamkā to ham najāt pāeñge.

⁴ Ai Rab, lashkaron ke Ḳhudā, terā ḡhazab kab tak bhaṛaktā rahegā, hālāñki terī qaum tujh se iltijā kar rahī hai?

⁵ Tū ne unheñ ānsuon kī roṭī khilāī aur ānsuon kā pyālā ḳhūb pilāyā.

⁶ Tū ne hameñ paṛosiyon ke jhagaṛon kā nishānā banāyā. Hamāre dushman hamārā mazāq uṛāte haiñ.

⁷ Ai lashkaron ke Ḳhudā, hameñ bahāl kar. Apne chehre kā nūr chamkā to ham najāt pāeñge.

⁸ Angūr kī jo bel Misr meñ ug rahī thī use tū ukhār kar Mulk-e-Kanān lāyā. Tū ne wahāñ kī aqwām ko bhagā kar yih bel un kī jagah lagāī.

⁹ Tū ne us ke lie zamīn taiyār kī to wuh jaṛ pakaṛ kar pūre mulk meñ phail gayā.

¹⁰ Us kā sāyā pahāron par chhā gayā, aur us kī shāḳhon ne deodār ke azīm daraḳhton ko ḍhāñk liyā.

11 Us kī ṭahniyān maḡhrib meñ samundar tak phail gaīñ, us kī ḍāliyān mashriq meñ Dariyā-e-Furāt tak pahuñch gaīñ.

12 Tū ne us kī chārdiwārī kyoñ girā dī? Ab har guzarne wālā us ke angūr toṛ letā hai.

13 Jangal ke suar use khā khā kar tabāh karte, khule maidān ke jānwar wahāñ charte haiñ.

14 Ai lashkaroñ ke Ḳhudā, hamārī taraf dubārā rujū farmā! Āsmān se nazar ḍāl kar hālāt par dhyān de. Is bel kī dekh-bhāl kar.

15 Use mahfūz rakh jise tere dahne hāth ne zamīn meñ lagāyā, us beṭe ko jise tū ne apne lie pālā hai.

16 Is waqt wuh kaṭ kar nazar-e-ātish huā hai. Tere chehre kī ḍāñṭ-ḍapaṭ se log halāk ho jāte haiñ.

17 Terā hāth apne dahne hāth ke bande ko panāh de, us ādamzād ko jise tū ne apne lie pālā thā.

18 Tab ham tujh se dūr nahīn ho jāenge. Baḡhsh de ki hamārī jān meñ jān āe to ham terā nām pukāreñge.

19 Ai Rab, lashkaroñ ke Ḳhudā, hameñ bahāl kar. Apne chehre kā nūr chamkā to ham najāt pāeñge.

81

Haqīqī Ibādat Kyā Hai?

¹ Āsaf kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Gittīt.

Allāh hamārī quwwat hai. Us kī ḡhushī meñ shādiyānā bajāo, Yāqūb ke Ḳhudā kī tāzīm meñ ḡhushī ke nāre lagāo.

² Gīt gānā shurū karo. Daf bajāo, sarod aur sitār kī surīlī āwāz nikālo.

³ Nae chānd ke din narsingā phūñko, pūre chānd ke jis din hamārī īd hotī hai use phūñko.

⁴ Kyonki yih Isrāīl kā farz hai, yih Yāqūb ke Ḳhudā kā farmān hai.

⁵ Jab Yūsuf Misr ke ḡhilāf niklā to Allāh ne ḡhud yih muḡarrar kiyā.

Main ne ek zabān sunī, jo main ab tak nahīn jāntā thā,

⁶ “Main ne us ke kandhe par se bojh utārā aur us ke hāth bhārī ṭokrī uṭhāne se āzād kie.

⁷ Musibat meñ tū ne āwāz dī to main ne tujhe bachāyā. Garajte bādāl meñ se main ne tujhe jawāb diyā aur tujhe Marībā ke pānī par āzmāyā. (Silāh)

⁸ Ai merī ḡaum, sun, to main tujhe āgāh karūñga. Ai Isrāīl, kāsh tū merī sune!

⁹ Tere darmiyān koī aur Ḳhudā na ho, kisi ajnabī mābūd ko sijdā na kar.

¹⁰ Main hī Rab terā Ḳhudā hūñ jo tujhe Mulk-e-Misr se nikāl lāyā. Apnā muñh ḡhūb khol to main use bhar dūñgā.

¹¹ Lekin merī ḡaum ne merī na sunī, Isrāīl merī bāt mānane ke lie taiyār na thā.

¹² Chunāñche main ne unheñ un ke dilon kī zid ke hawāle kar diyā, aur wuh apne zātī mashwaron ke mutābiq zindagī guzārne lage.

13 Kāsh merī qaum sune, Isrāīl merī rāhoñ par chale!

14 Tab main jaldī se us ke dushmanoñ ko zer kartā, apnā hāth us ke muḵhālifoñ ke ḵhilāf uṭhātā.

15 Tab Rab se nafrat karne wāle dabak kar us kī ḵhushāmad karte, un kī shikast abadī hotī.

16 Lekin Isrāīl ko main behtarīn gandum khilātā, main chaṭān meñ se shahd nikāl kar use ser kartā.”

82

Sab se Ālā Munsif

1 Āsaf kā zabūr.

Allāh ilāhī majlis meñ khaṛā hai, mābūdoñ ke darmiyān wuh adālat kartā hai,

2 “Tum kab tak adālat meñ ḡhalat faisle karke bedīnoñ kī jānibdārī karoge? (Silāh)

3 Psthāloñ aur yatīmoñ kā insāf karo, musībatzadoñ aur zarūratmandoñ ke huḳūq qāym rakho.

4 Psthāloñ aur ḡharīboñ ko bachā kar bedīnoñ ke hāth se chhuṛāo.”

5 Lekin wuh kuchh nahīn jānte, unheñ samajh hī nahīn ātī. Wuh tārikī meñ ṭaṭol ṭaṭol kar ḡhūmte-phirte haiñ jabki zamīn kī tamām buniyādeñ jhūmne lagī haiñ.

6 Beshak main ne kahā, “Tum Ḳhudā ho, sab Allāh T'ālā ke farzand ho.

7 Lekin tum fānī insān kī tarah mar jāoge, tum dīgar hukmrānoñ kī tarah gir jāoge.”

⁸ Ai Allāh, uṭh kar zamīn kī adālat kar! Kyoṅki tamām aqwām terī hī maurūsī milkiyat haiṅ.

83

Qaum ke Dushmanoṅ ke ḵhilāf Duā

¹ Git. Āsaf kā zabūr.

Ai Allāh, ḵhāmosh na rah! Ai Allāh, chup na rah!

² Dekh, tere dushman shor machā rahe haiṅ, tujh se nafrat karne wāle apnā sar tere ḵhilāf uṭhā rahe haiṅ.

³ Terī qaum ke ḵhilāf wuh chālāk mansūbe bāndh rahe haiṅ, jo terī āṛ meṅ chhup gae haiṅ un ke ḵhilāf sāzisheṅ kar rahe haiṅ.

⁴ Wuh kahte haiṅ, “Āo, ham unheṅ miṭā deṅ tāki qaum nest ho jāe aur Isrāīl kā nām-o-nishān bāqī na rahe.”

⁵ Kyoṅki wuh āpas meṅ salāh-mashwarā karne ke bād dilī taur par muttahid ho gae haiṅ, unhoṅ ne tere hī ḵhilāf ahd bāndhā hai.

⁶ Un meṅ Adom ke ḵhaime, Ismāīlī, Moāb, Hājirī,

⁷ Jabāl, Ammon, Amālīq, Filistiyā aur Sūr ke bāshinde shāmil ho gae haiṅ.

⁸ Asūr bhī un meṅ sharīk ho kar Lūt kī aulād ko sahārā de rahā hai. (Silāh)

⁹ Un ke sāth wuhī sulūk kar jo tū ne Midiyāniyoṅ se yānī Qaison Nadī par Sīsarā aur Yābīn se kiyā.

¹⁰ Kyoṅki wuh Ain-dor ke pās halāk ho kar khet meṅ gobar ban gae.

11 Un ke shurafā ke sāth wuhī bartāw kar jo tū ne Oreb aur Zaeb se kiyā. Un ke tamām sardār Zibah aur Zalmunnā kī mānind ban jāēn,

12 jinhoñ ne kahā, “Āo, ham Allāh kī charāgāhoñ par qabzā karen.”

13 Ai mere Ḳhudā, unheñ luḥakbūṭī aur hawā meñ urte hue bhūse kī mānind banā de.

14 Jis tarah āg pūre jangal meñ phail jātī aur ek hī sholā pahāroñ ko jhulsā detā hai,

15 usī tarah apnī āndhī se un kā tāqqub kar, apne tūfān se un ko dahshatzadā kar de.

16 Ai Rab, un kā muñh kālā kar tāki wuh terā nām talāsh karen.

17 Wuh hameshā tak sharmindā aur hawāsbākhtā raheñ, wuh sharmsār ho kar halāk ho jāēn.

18 Tab hī wuh jān leñge ki tū hī jis kā nām Rab hai Allāh T'alā yānī pūrī duniyā kā mālik hai.

84

Rab ke Ghar par Ḳhushī

1 Qorah ḳhāndān kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Gittīt.

Ai Rabbul-afwāj, terī sukūnatgāh kitnī pyārī hai!

2 Merī jān Rab kī bārgāhoñ ke lie taraptī huī niḍhāl hai. Merā dil balkī pūrā jism zindā Ḳhudā ko zor se pukār rahā hai.

3 Ai Rabbul-afwāj, ai mere Bādshāh aur Ḳhudā, terī qurbāngāhoñ ke pās parinde ko bhī ghar mil gayā, abābīl ko bhī apne bachchoñ ko pālne kā ghoñslā mil gayā hai.

4 Mubāarak haiñ wuh jo tere ghar meñ baste haiñ, wuh hameshā hī terī satāish karenge. (Silāh)

5 Mubāarak haiñ wuh jo tujh meñ apnī tāqat pāte, jo dil se terī rāhoñ meñ chalte haiñ.

6 Wuh Bukā kī ḡhushk wādī * meñ se guzarte hue use shādāb jagah banā lete haiñ, aur bārisheñ use barkatoñ se ḡhānp detī haiñ.

7 Wuh ḡadam baḡadam taḡwiyat pāte hue āge baḡhte, sab Koh-e-Siyyūn par Allāh ke sāmne hāzir ho jāte haiñ.

8 Ai Rab, ai lashkaron ke Ḳhudā, merī duā sun! Ai Yāḡūb ke Ḳhudā, dhyān de! (Silāh)

9 Ai Allāh, hamārī ḡhāl par karm kī nigāh ḡāl. Apne masah kie hue ḡhādīm ke chehre par nazar kar.

10 Terī bārgāhoñ meñ ek din kisī aur jagah par hazār dinoñ se behtar hai. Mujhe apne Ḳhudā ke ghar ke darwāze par hāzir rahnā bedīnoñ ke gharoñ meñ basne se kahīñ zyādā pasand hai.

11 Kyoñki Rab Ḳhudā āftāb aur ḡhāl hai, wuhī hamēñ fazl aur izzat se nawāztā hai. Jo diyānatdārī se chaleñ unheñ wuh kisī bhī achchhī chīz se mahrūm nahīñ rakhtā.

12 Ai Rabbul-afwāj, mubāarak hai wuh jo tujh par bharosā rakhtā hai!

85

Nae Sire se Barkat Pāne ke lie Duā

1 Qorah kī aulād kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

* 84:6 Yā Rone Wālī yāñi Ānsuoñ kī Wādī.

Ai Rab, pahle tū ne apne mulk ko pasand kiyā, pahle Yāqūb ko bahāl kiyā.

² Pahle tū ne apnī qaum kā qusūr muāf kiyā, us kā tamām gunāh ḡhānp diyā. (Silāh)

³ Jo ḡhazab ham par nāzil ho rahā thā us kā silsilā tū ne rok diyā, jo qahr hamāre ḡhilāf bhaṛak rahā thā use chhoṛ diyā.

⁴ Ai hamārī najāt ke Ḳhudā, hamēñ dubārā bahāl kar. Ham se nārāz hone se bāz ā.

⁵ Kyā tū hameshā tak ham se ḡhusse rahēgā? Kyā tū apnā qahr pusht-dar-pusht qāym rakhegā?

⁶ Kyā tū dubārā hamārī jān ko tāzādam nahīn karegā tāki terī qaum tujh se ḡhush ho jāe?

⁷ Ai Rab, apnī shafqat ham par zāhir kar, apnī najāt hamēñ atā farmā.

⁸ Maiñ wuh kuchh sunūngā jo Ḳhudā Rab farmāegā. Kyoñki wuh apnī qaum aur apne imāndāroñ se salāmatī kā wādā karegā, albattā lāzim hai ki wuh dubārā hamāqat meñ ulajh na jāeñ.

⁹ Yaqīnan us kī najāt un ke qarīb hai jo us kā ḡhauf mānte haiñ tāki jalāl hamāre mulk meñ sukūnat kare.

¹⁰ Shafqat aur wafādārī ek dūsre ke gale lag gae haiñ, rāstī aur salāmatī ne ek dūsre ko bosā diyā hai.

¹¹ Sachchāī zamīn se phūṭ niklegī aur rāstī āsmān se zamīn par nazar ḡālegī.

¹² Allāh zarūr wuh kuchh degā jo achchhā hai, hamārī zamīn zarūr apnī fasleñ paidā karegī.

13 Rāstī us ke āge āge chal kar us ke qadmon
ke lie rāstā taiyār karegī.

86

Musibat meñ Duā

¹ Dāūd kī duā.

Ai Rab, apnā kān jhukā kar merī sun, kyoñki
main musibat zadā aur muhtāj hūñ.

² Merī jān ko mahfūz rakh, kyoñki main
īmāndār hūñ. Apne ḳhādīm ko bachā jo tujh par
bharosā rakhtā hai. Tū hī merā Ḳhudā hai!

³ Ai Rab, mujh par mehrbānī kar, kyoñki din-
bhar main tujhe pukārtā hūñ.

⁴ Apne ḳhādīm kī jān ko ḳhush kar, kyoñki
main terā ārzūmand hūñ.

⁵ Kyoñki tū ai Rab bhalā hai, tū muāf karne ke
lie taiyār hai. Jo bhī tujhe pukārtē haiñ un par
tū baṛī shafqat kartā hai.

⁶ Ai Rab, merī duā sun, merī iltijāoñ par
tawajjuh kar.

⁷ Musibat ke din main tujhe pukārtā hūñ,
kyoñki tū merī suntā hai.

⁸ Ai Rab, mābūdoñ meñ se koī terī mānind
nahīñ hai. Jo kuchh tū kartā hai koī aur nahīñ
kar saktā.

⁹ Ai Rab, jitnī bhī qaumeñ tū ne banāīñ wuh
ā kar tere huzūr sijdā kareñgī aur tere nām ko
jalāl deñgī.

¹⁰ Kyoñki tū hī azīm hai aur mojize kartā hai.
Tū hī Ḳhudā hai.

¹¹ Ai Rab, mujhe apnī rāh sikhā tāki terī wafādārī meñ chalūn. Baḳhsh de ki main pūre dil se terā ḳhauf mānūn.

¹² Ai Rab mere Ḳhudā, main pūre dil se terā shukr karūnga, hameshā tak tere nām kī tāzīm karūnga.

¹³ Kyonki terī mujh par shafqat azīm hai, tū ne merī jān ko Pātāl kī gahrāiyon se chhuṛāyā hai.

¹⁴ Ai Allāh, maḡhrūr mere ḳhilāf uṭh ḳhaṛe hue haiñ, zālimon kā jatthā merī jān lene ke darpai hai. Yih log terā lihāz nahīn karte.

¹⁵ Lekin tū, ai Rab, rahīm aur mehrbān Ḳhudā hai. Tū tahammul, shafqat aur wafā se bharpūr hai.

¹⁶ Merī taraf rujū farmā, mujh par mehrbānī kar! Apne ḳhādim ko apnī quwwat atā kar, apnī ḳhādimā ke beṭe ko bachā.

¹⁷ Mujhe apnī mehrbānī kā koī nishān dikhā. Mujh se nafrat karne wāle yih dekh kar sharmindā ho jāen ki tū Rab ne merī madad karke mujhe tasallī dī hai.

87

Siyyūn Aqwām kī Mān Hai

¹ Qorah kī aulād kā zabūr. Gīt.

Us kī buniyād muḳaddas pahāron par rakhī gaī hai.

² Rab Siyyūn ke darwāzon ko Yāqūb kī dīgar ābādiyon se kahīn zyādā pyār kartā hai.

³ Ai Allāh ke shahr, tere bāre meñ shāndār bāteñ sunāi jāti haiñ. (Silāh)

⁴ Rab farmātā hai, “Maiñ Misr aur Bābal ko un logoñ meñ shumār karūnga jo mujhe jānte haiñ.” Filistiyā, Sūr aur Ethiopiya ke bāre meñ bhī kahā jāegā, “In kī paidāish yihīñ huī hai.”

⁵ Lekin Siyyūn ke bāre meñ kahā jāegā, “Har ek bāshindā us meñ paidā huā hai. Allāh T’ālā khud use qāym rakhegā.”

⁶ Jab Rab aqwām ko kitāb meñ darj karegā to wuh sāth sāth yih bhī likhegā, “Yih Siyyūn meñ paidā huī haiñ.” (Silāh)

⁷ Aur log nāchte hue gāeñge, “Mere tamām chashme tujh meñ haiñ.”

88

Tark Kie Gae Shaḵhs ke lie Duā

¹ Qorah kī aulād kā zabūr. Mausiqī ke rāhnumā ke lie. Tarz: Mahalat Lannot. Haimān Izrahī kā hikmat kā gīt.

Ai Rab, ai merī najāt ke Khudā, din rāt maiñ tere huzūr chīkhtā-chillātā hūñ.

² Merī duā tere huzūr pahuñche, apnā kān merī chīkhoñ kī taraf jhukā.

³ Kyoñki merī jān dukh se bhārī hai, aur merī tāñgeñ qabr meñ laṭkī huī haiñ.

⁴ Mujhe un meñ shumār kiyā jātā hai jo Pātāl meñ utar rahe haiñ. Maiñ us mard kī mānind hūñ jis kī tamām tāqat jāti rahī hai.

⁵ Mujhe murdoñ meñ tanhā chhorā gayā hai, qabr meñ un maqtūloñ kī tarah jin kā tū ab khayāl nahīñ rakhtā aur jo tere hāth ke sahāre se munqate ho gae haiñ.

6 Tū ne mujhe sab se gahre gaṛhe meñ, tārīktarīn gahrāiyōñ meñ ḍāl diyā hai.

7 Tere ḡhazab kā pūrā bojh mujh par ā paṛā hai, tū ne mujhe apnī tamām maujōñ ke nīche dabā diyā hai. (Silāh)

8 Tū ne mere qarībī dostoñ ko mujh se dūr kar diyā hai, aur ab wuh mujh se ghin khāte haiñ. Maiñ phañsā huā hūñ aur nikal nahīñ saktā.

9 Merī ānkheñ ḡham ke māre pazhmurdā ho gaī haiñ. Ai Rab, dīn-bhar maiñ tujhe pukārtā, apne hāth terī taraf uṭhāe rakhtā hūñ.

10 Kyā tū murdoñ ke lie mojize karegā? Kyā Pātāl ke bāshinde uṭh kar terī tamjīd kareñge? (Silāh)

11 Kyā log qabr meñ terī shafqat yā Pātāl meñ terī wafā bayān kareñge?

12 Kyā tārīkī meñ tere mojize yā Mulk-e-farāmosh meñ terī rāstī mālūm ho jāegī?

13 Lekin ai Rab, maiñ madad ke lie tujhe pukārtā hūñ, merī duā subah-sawere tere sāmne ā jātī hai.

14 Ai Rab, tū merī jān ko kyoñ radd kartā, apne chehre ko mujh se poshīdā kyoñ rakhtā hai?

15 Maiñ musībatzadā aur jawānī se maut ke qarīb rahā hūñ. Tere dahshatnāk hamle bardāshht karte karte maiñ jān se hāth dho baiṭhā hūñ.

16 Terā bhaṛaktā qahr mujh par se guzar gayā, tere haulnāk kāmoñ ne mujhe nābūd kar diyā hai.

¹⁷ Din-bhar wuh mujhe sailāb kī tarah ghere rakhte haiñ, har taraf se mujh par hamlā-āwar hote haiñ.

¹⁸ Tū ne mere dostoñ aur paṛosiyon ko mujh se dūr kar rakhā hai. Tārīkī hī merī qarībī dost ban gaī hai.

89

Isrāil kī Musībat aur Dāūd se Wādā

¹ Aitān Izrāhī kā hikmat kā gīt.

Maiñ abad tak Rab kī mehrbāniyon kī madah-sarāi karūñga, pusht-dar-pusht muñh se terī wafā kā elān karūñga.

² Kyoñki maiñ bolā, “Terī shafqat hameshā tak qāym hai, tū ne apnī wafā kī mazbūt buniyād āsmān par hī rakhī hai.”

³ Tū ne farmāyā, “Maiñ ne apne chune hue bande se ahd bāndhā, apne khādīm Dāūd se qasam khā kar wādā kiyā hai,

⁴ ‘Maiñ terī nasl ko hameshā tak qāym rakhūñgā, terā taḡht hameshā tak mazbūt rakhūñgā.’ ” (Silāh)

⁵ Ai Rab, āsmān tere mojizon kī satāish kareñge, muqaddasīn kī jamāt meñ hī terī wafādārī kī tamjīd kareñge.

⁶ Kyoñki bādalon meñ kaun Rab kī mānind hai? Ilāhī hastiyon meñ se kaun Rab kī mānind hai?

⁷ Jo bhī muqaddasīn kī majlis meñ shāmil haiñ wuh Allāh se khauf khāte haiñ. Jo bhī us ke irdgird hote haiñ un par us kī azmat aur rob chhāyā rahtā hai.

⁸ Ai Rab, ai lashkaron̄ ke Ḳhudā, kaun terī mānind hai? Ai Rab, tū qawī aur apnī wafā se ghirā rahtā hai.

⁹ Tū ṭhāṭheñ mārte hue samundar par hukūmat kartā hai. Jab wuh maujzan ho to tū use thamā detā hai.

¹⁰ Tū ne samundarī azhdahe Rahab ko kuchal diyā, aur wuh maqtūl kī mānind ban gayā. Apne qawī bāzū se tū ne apne dushmanon̄ ko titar-bitar kar diyā.

¹¹ Āsmān-o-zamīn tere hī haiñ. Duniyā aur jo kuchh us meñ hai tū ne qāym kiyā.

¹² Tū ne shimāl-o-junūb ko ḳhalaq kiyā. Tabūr aur Harmūn tere nām kī ḳhushī meñ nāre lagāte haiñ.

¹³ Terā bāzū qawī aur terā hāth tāqatwar hai. Terā dahnā hāth azīm kām karne ke lie taiyār hai.

¹⁴ Rāstī aur insāf tere taḳht kī buniyād haiñ. Shafqat aur wafā tere āge āge chaltī haiñ.

¹⁵ Mubāarak hai wuh qaum jo terī ḳhushī ke nāre lagā sake. Ai Rab, wuh tere chehre ke nūr meñ chaleṅge.

¹⁶ Rozānā wuh tere nām kī ḳhushī manāeṅge aur terī rāstī se sarfarāz hoṅge.

¹⁷ Kyoṅki tū hī un kī tāqat kī shān hai, aur tū apne karm se hameñ sarfarāz karegā.

¹⁸ Kyoṅki hamārī ḍhāl Rab hī kī hai, hamārā bādshāh Isrāil ke Quddūs hī kā hai.

¹⁹ Māzī meñ tū royā meñ apne īmāndāron̄ se hamkalām huā. Us waqt tū ne farmāyā, “Maiñ

ne ek sūrme ko tāqat se nawāzā hai, qaum meñ se ek ko chun kar sarfarāz kiyā hai.

20 Maiñ ne apne khādim Dāūd ko pā liyā aur use apne muqaddas tel se masah kiyā hai.

21 Merā hāth use qāym rakhegā, merā bāzū use taqwiyaat degā.

22 Dushman us par ghālib nahīn āegā, sharīr use khāk meñ nahīn milāenge.

23 Us ke āge āge maiñ us ke dushmanoñ ko pāsh pāsh karūngā. Jo us se nafrat rakhte haiñ unheñ zamīn par paṭakh dūngā.

24 Merī wafā aur merī shafqat us ke sāth raheñgī, mere nām se wuh sarfarāz hogā.

25 Maiñ us ke hāth ko samundar par aur us ke dahne hāth ko dariyāoñ par hukūmat karne dūngā.

26 Wuh mujhe pukār kar kahegā, ‘Tū merā Bāp, merā Khudā aur merī najāt kī Chaṭān hai.’

27 Maiñ use apnā pahlauṭhā aur duniyā kā sab se ālā bādshāh banāūngā.

28 Maiñ use hameshā tak apnī shafqat se nawāztā rahūngā, merā us ke sāth ahd kabhī tamām nahīn hogā.

29 Maiñ us kī nasl hameshā tak qāym rakhūngā, jab tak āsmān qāym hai us kā taḥt qāym rakhūngā.

30 Agar us ke beṭe merī sharīat tark karke mere ahkām par amal na karen,

31 agar wuh mere farmānoñ kī behurmatī karke merī hidāyāt ke mutābiq zindagī na guzāren

³² to main̄ lāṭhī le kar un kī tādīb karūṅga aur mohlak wabāoṅ se un ke gunāhoṅ kī sazā dūṅgā.

³³ Lekin main̄ use apnī shafqat se mahrūm nahīn karūṅga, apnī wafā kā inkār nahīn karūṅga.

³⁴ Na main̄ apne ahd kī behurmatī karūṅga, na wuh kuchh tabdīl karūṅga jo main̄ ne farmāyā hai.

³⁵ Main̄ ne ek bār sadā ke lie apnī quddūsiyat kī qasam khā kar wādā kiyā hai, aur main̄ Dāūd ko kabhī dhokā nahīn dūṅgā.

³⁶ Us kī nasl abad tak qāym rahegī, us kā taḥt āftāb kī tarah mere sāmne kharā rahegā.

³⁷ Chānd kī tarah wuh hameshā tak barqarār rahegā, aur jo gawāh bādaloṅ meṅ hai wuh wafādār hai.” (Silāh)

³⁸ Lekin ab tū ne apne masah kie hue khādim ko ṭhukrā kar radd kiyā, tū us se ghazabnāk ho gayā hai.

³⁹ Tū ne apne khādim kā ahd nāmanzūr kiyā aur us kā tāj khāk meṅ milā kar us kī behurmatī kī hai.

⁴⁰ Tū ne us kī tamām fasīleṅ dhā kar us ke qiloṅ ko malbe ke dher banā diyā hai.

⁴¹ Jo bhī wahān se guzare wuh use lūṭ letā hai. Wuh apne paṛosiyōṅ ke lie mazāq kā nishānā ban gayā hai.

⁴² Tū ne us ke muḥhālifoṅ kā dahnā hāth sarfarāz kiyā, us ke tamām dushmanoṅ ko khush kar diyā hai.

⁴³ Tū ne us kī talwār kī tezī beasar karke use jang meṅ fatah pāne se rok diyā hai.

44 Tū ne us kī shān khatm karke us kā taḥt zamīn par paṭaḥ diyā hai.

45 Tū ne us kī jawānī ke din muḥtasar karke use ruswāi kī chādar meñ lapeṭā hai. (Silāh)

46 Ai Rab, kab tak? Kyā tū apne āp ko hameshā tak chhupāe rakhegā? Kyā terā qahr abad tak āg kī tarah bharaktā rahegā?

47 Yād rahe ki merī zindagī kitnī muḥtasar hai, ki tū ne tamām insān kitne fānī ḵhalaq kie haiñ.

48 Kaun hai jis kā maut se wāstā na paṛe, kaun hai jo hameshā zindā rahe? Kaun apnī jān ko maut ke qabze se bachāe rakh saktā hai? (Silāh)

49 Ai Rab, terī wuh purānī mehrbāniyāñ kahāñ haiñ jin kā wādā tū ne apnī wafā kī qasam khā kar Dāūd se kiyā?

50 Ai Rab, apne ḵhādimoñ kī ḵhajālat yād kar. Merā Sīnā muta'addid qaumoñ kī lān-tān se dukhtā hai,

51 kyonki ai Rab, tere dushmanoñ ne mujhe lān-tān kī, unhoñ ne tere masah kie hue ḵhādīm ko har qadam par lān-tān kī hai!

52 Abad tak Rab kī hamd ho! Āmīn, phir āmīn.

Chauthī Kitāb 90-106

90

Fānī Insān Allāh meñ Panāh Le

1 Mard-e-Ḵhudā Mūsā kī duā.

Ai Rab, pusht-dar-pusht tū hamārī panāhgāh rahā hai.

² Is se pahle ki pahār paidā hue aur tū zamīn aur duniyā ko wujūd meñ lāyā tū hī thā. Ai Allāh, tū azal se abad tak hai.

³ Tū insān ko dubārā ḡhāk hone detā hai. Tū farmātā hai, ‘Ai ādamzādo, dubārā ḡhāk meñ mil jāo!’

⁴ Kyoñki terī nazar meñ hazār sāl kal ke guzare hue din ke barābar yā rāt ke ek pahar kī mānind haiñ.

⁵ Tū logoñ ko sailāb kī tarah bahā le jātā hai, wuh nīnd aur us ghās kī mānind haiñ jo subah ko phūṭ nikaltī hai.

⁶ Wuh subah ko phūṭ nikaltī aur ugtī hai, lekin shām ko murjhā kar sūkh jātī hai.

⁷ Kyoñki ham tere ḡhazab se fanā ho jāte aur tere qahr se hawāsbāḡhtā ho jāte haiñ.

⁸ Tū ne hamārī ḡhatāoñ ko apne sāmne rakhā, hamāre poshīdā ḡnāhoñ ko apne chehre ke nūr meñ lāyā hai.

⁹ Chunāñche hamāre tamām din tere qahr ke taht ḡhaṭte ḡhaṭte ḡhatm ho jāte haiñ. Jab ham apne sāloñ ke iḡhtitām par pahuñchte haiñ to zīndagī sard āh ke barābar hī hotī hai.

¹⁰ Hamārī umr 70 sāl yā agar zyādā tāqat ho to 80 sāl tak pahuñchtī hai, aur jo din faḡhr kā bāis the wuh bhī taklīfdeh aur bekār haiñ. Jald hī wuh guzar jāte haiñ, aur ham parindoñ kī tarah uṛ kar chale jāte haiñ.

¹¹ Kaun tere ḡhazab kī pūrī shiddat jāntā hai? Kaun samajhtā hai kī terā qahr hamārī ḡhudātarsī kī kamī ke mutābiq hī hai?

12 Chunānche hameñ hamāre dinon kā sahīh hisāb karnā sikhā tāki hamāre dil dānishmand ho jāeñ.

13 Ai Rab, dubārā hamārī taraf rujū farmā! Tū kab tak dūr rahegā? Apne ḡhādimoñ par tars khā!

14 Subah ko hameñ apnī shafqat se ser kar! Tab ham zindagī-bhar bāgh bāgh hoñge aur ḡhushī manāeñge.

15 Hameñ utne hī din ḡhushī dilā jitne tū ne hameñ past kiyā hai, utne hī sāl jitne hameñ dukh sahnā paṛā hai.

16 Apne ḡhādimoñ par apne kām aur un kī aulād par apnī azmat zāhir kar.

17 Rab hamārā Ḳhudā hameñ apnī mehrbānī dikhāe. Hamāre hāthoñ kā kām mazbūt kar, hāñ hamāre hāthoñ kā kām mazbūt kar!

91

Allāh kī Panāh Meñ

1 Jo Allāh T'ālā kī panāh meñ rahe wuh Qādir-e-mutlaq ke sāy meñ sukūnat karegā.

2 Maiñ kahūngā, “Ai Rab, tū merī panāh aur merā qilā hai, merā Ḳhudā jis par maiñ bharosā rakhtā hūñ.”

3 Kyonki wuh tujhe chiṛīmār ke phande aur mohlak marz se chhurāegā.

4 Wuh tujhe apne shāhparon ke nīche dhānp legā, aur tū us ke paron tale panāh le sakegā. Us kī wafādārī terī dhāl aur pushtā rahegī.

⁵ Rāt kī dahshatoñ se k̄hauf mat khā, na us tīr se jo din ke waqt chale.

⁶ Us mohlak marz se dahshat mat khā jo tārikī meñ ghūme phire, na us wabāī bīmārī se jo dopahar ke waqt tabāhī phailāe.

⁷ Go tere sāth khare hazār afrād halāk ho jāeñ aur tere dahne hāth das hazār mar jāeñ, lekin tū us kī zad meñ nahīñ āegā.

⁸ Tū apnī āñkhoñ se is kā mulāhazā karegā, tū k̄hud bedīnoñ kī sazā dekhegā.

⁹ Kyoñki tū ne kahā hai, “Rab merī panāhgāh hai,” tū Allāh T'ālā ke sāy meñ chhup gayā hai.

¹⁰ Is lie terā kisī balā se wāstā nahīñ paregā, koī āfat bhī tere k̄haimē ke qarīb phaṭakne nahīñ pāegī.

¹¹ Kyoñki wuh apne farishtoñ ko har rāh par terī hifāzat karne kā hukm degā,

¹² aur wuh tujhe apne hāthoñ par uṭhā leñge tāki tere pānwoñ ko patthar se ṭhes na lage.

¹³ Tū sherbabaroñ aur zahrīle sāñpoñ par qadam rakhegā, tū jawān sheroñ aur azhdahāoñ ko kuchal degā.

¹⁴ Rab farmātā hai, “Chūñki wuh mujh se liṭṭā rahtā hai is lie maiñ use bachāūngā. Chūñki wuh merā nām jāntā hai is lie maiñ use mahfūz rakhūngā.

¹⁵ Wuh mujhe pukāregā to maiñ us kī sunūngā. Musibat meñ maiñ us ke sāth hūngā. Maiñ use chhuṛā kar us kī izzat karūngā.

¹⁶ Maiñ use umr kī darāzī baḅshūngā aur us par apnī najāt zāhir karūngā.”

92

Allāh kī Satāish Karne kī Ḳhushī

¹ Zabūr. Sabat ke lie gīt.

Rab kā shukr karnā bhalā hai. Ai Allāh T'ālā, tere nām kī madahsarāī karnā bhalā hai.

² Subah ko terī shafqat aur rāt ko terī wafā kā elān karnā bhalā hai,

³ ḳhāskar jab sāth sāth das tāroñ wālā sāz, sitār aur sarod bajte haiñ.

⁴ Kyonki ai Rab, tū ne mujhe apne kāmoñ se ḳhush kiyā hai, aur tere hāthoñ ke kām dekh kar maiñ ḳhushī ke nāre lagātā hūñ.

⁵ Ai Rab, tere kām kitne azīm, tere ḳhayālāt kitne gahre haiñ.

⁶ Nādān yih nahīñ jāntā, ahmaq ko is kī samajh nahīñ ātī.

⁷ Go bedīn ghās kī tarah phūṭ nikalte aur badkār sab phalte-phūlte haiñ, lekin āḳhirkār wuh hameshā ke lie halāk ho jāenge.

⁸ Magar tū, ai Rab, abad tak sarbuland rahegā.

⁹ Kyonki tere dushman, ai Rab, tere dushman yaqīnan tabāh ho jāenge, badkār sab titar-bitar ho jāenge.

¹⁰ Tū ne mujhe janglī bail kī-sī tāqat de kar tāzā tel se masah kiyā hai.

¹¹ Merī ānkh apne dushmanoñ kī shikast se aur mere kān un sharīroñ ke anjām se lutfandoz hue haiñ jo mere ḳhilāf uṭh ḳhaṛe hue haiñ.

12 Rāstbāz khajūr ke daraḡht kī tarah phale phūlegā, wuh Lubnān ke deodār ke daraḡht kī tarah baḡhegā.

13 Jo paude Rab kī sukūnatgāh meñ lagāe gae haiñ wuh hamāre Ḳhudā kī bārgāhoñ meñ phaleñ-phūleñge.

14 Wuh burhāpe meñ bhī phal lāeñge aur taro-tāzā aur hare-bhare raheñge.

15 Us waqt bhī wuh elān kareñge, “Rab rāst hai. Wuh merī chaṡān hai, aur us meñ nārāstī nahīñ hotī.”

93

Allāh Abadī Bādshāh Hai

1 Rab Bādshāh hai, wuh jalāl se mulabbas hai. Rab jalāl se mulabbas aur qudrat se kamarbastā hai. Yaḡīnan duniyā mazbūt buniyād par qāym hai, aur wuh nahīñ ḡagmagāegī.

2 Terā taḡht qadīm zamāne se qāym hai, tū azal se maujūd hai.

3 Ai Rab, sailāb garaj uṡhe, sailāb shor machā kar garaj uṡhe, sailāb ṡhāṡheñ mār kar garaj uṡhe.

4 Lekin ek hai jo gahre pānī ke shor se zyādā zorāwar, jo samundar kī ṡhāṡhoñ se zyādā tāqatwar hai. Rab jo bulandiyōñ par rahtā hai kahīñ zyādā azīm hai.

5 Ai Rab, tere ahkām har tarah se qābil-e-etamād haiñ. Terā ghar hameshā tak quddūsiyat se ārāstā rahegā.

94

Qaum par Zulm Karne Wāloñ se Rihāi ke lie Duā

¹ Ai Rab, ai intaqām lene wāle Ḳhudā! Ai intaqām lene wāle Ḳhudā, apnā nūr chamkā.

² Ai duniyā ke munsif, uṭh kar maḡhrūroñ ko un ke āmāl kī munāsib sazā de.

³ Ai Rab, bedīn kab tak, hāñ kab tak fatah ke nāre lagāeñge?

⁴ Wuh kufr kī bāteñ ugalte rahte, tamām badkār sheḡhī mārte rahte haiñ.

⁵ Ai Rab, wuh terī qaum ko kuchal rahe, terī maurūsī milkiyat par zulm kar rahe haiñ.

⁶ Bewāoñ aur ajnabiyoñ ko wuh maut ke ghāṭ utār rahe, yatīmoñ ko qatl kar rahe haiñ.

⁷ Wuh kahte haiñ, “Yih Rab ko nazar nahīn ātā, Yāqūb kā Ḳhudā dhyān hī nahīn detā.”

⁸ Ai qaum ke nādāno, dhyān do! Ai ahmaḡo, tumheñ kab samajh āegī?

⁹ Jis ne kān banāyā, kyā wuh nahīn suntā? Jis ne āñkh ko tashkīl diyā kyā wuh nahīn deḡhtā?

¹⁰ Jo aḡwām ko tambīh kartā aur insān ko tālīm detā hai kyā wuh sazā nahīn detā?

¹¹ Rab insān ke ḡhayālāt jāntā hai, wuh jāntā hai ki wuh dam-bhar ke hī haiñ.

¹² Ai Rab, mubāarak hai wuh jise tū tarbiyat detā hai, jise tū apnī shariyat kī tālīm detā hai

¹³ tāki wuh musībat ke dinoñ se ārām pāe aur us waḡt tak sukūn se zindagī guzāre jab tak bedīnoñ ke lie gaḡhā taiyār na ho.

14 Kyoñki Rab apnī qaum ko radd nahīn karegā, wuh apnī maurūsī milkiyat ko tark nahīn karegā.

15 Faisle dubārā insāf par mabnī hoñge, aur tamām diyānatdār dil us kī pairawī kareñge.

16 Kaun sharīroñ ke sāmne merā difā karegā? Kaun mere lie badkāroñ kā sāmna karegā?

17 Agar Rab merā sahārā na hotā to merī jān jald hī ḡhāmoshī ke mulk meñ jā bastī.

18 Ai Rab, jab main bolā, “Merā pānw ḡagmagāne lagā hai” to terī shafqat ne mujhe sañbhālā.

19 Jab tashwīshnāk ḡhayālāt mujhe bechain karne lage to terī tasalliyoñ ne merī jān ko tāzādam kiyā.

20 Ai Allāh, kyā tabāhī kī hukūmat tere sāth muttahid ho saktī hai, aisī hukūmat jo apne farmānoñ se zulm kartī hai? Hargiz nahīn!

21 Wuh rāstbāz kī jān lene ke lie āpas meñ mil jāte aur bequsūroñ ko qātil ṡhahrāte haiñ.

22 Lekin Rab merā qilā ban gayā hai, aur merā Ḳhudā merī panāh kī chaṡān sābit huā hai.

23 Wuh un kī nāinsāfi un par wāpas āne degā aur un kī sharīr harkatoñ ke jawāb meñ unheñ tabāh karegā. Rab hamārā Ḳhudā unheñ nest karegā.

¹ Āo, ham shādiyānā bajā kar Rab kī madah-sarāī karen, ḡhushī ke nāre lagā kar apnī najāt kī chaṭān kī tamjīd karen!

² Āo, ham shukrguzārī ke sāth us ke huzūr āen, gīt gā kar us kī satāish karen.

³ Kyoṅki Rab azīm Ḳhudā aur tamām mābūdoṅ par azīm Bādshāh hai.

⁴ Us ke hāth meṅ zamīn kī gahrāiyān haiṅ, aur pahār kī bulandiyān bhī usī kī haiṅ.

⁵ Samundar us kā hai, kyoṅki us ne use ḡhalaḡ kiyā. Ḳhushkī us kī hai, kyoṅki us ke hāthoṅ ne use tashkīl diyā.

⁶ Āo ham sijdā karen aur Rab apne Ḳhāliḡ ke sāmne jhuk kar ḡhuṭne ṭeken.

⁷ Kyoṅki wuh hamārā Ḳhudā hai aur ham us kī charāḡāh kī ḡaum aur us ke hāth kī bheṛen haiṅ. Agar tum āj us kī āwāz suno

⁸ “To apne diloṅ ko saḡht na karo jis tarah Marībā meṅ huā, jis tarah registān meṅ Massā meṅ huā.

⁹ Wahān tumhāre bāpdādā ne mujhe āzmāyā aur jānchā, hālānki unhoṅ ne mere kām dekh lie the.

¹⁰ Chālīs sāl maiṅ us nasl se ḡhin khātā rahā. Maiṅ bolā, ‘Un ke dil hameshā sahīh rāh se haṭ jāte haiṅ, aur wuh merī rāheṅ nahīn jānte.’

¹¹ Apne ḡhazab meṅ maiṅ ne ḡsam khāī, ‘Yih kabhī us mulk meṅ dāḡhil nahīn hoṅge jāhān maiṅ unheṅ sukūn detā.’ ”

1 Rab kī tamjīd meñ nayā gīt gāo, ai pūrī duniyā, Rab kī madahsarāī karo.

2 Rab kī tamjīd meñ gīt gāo, us ke nām kī satāish karo, roz baroz us kī najāt kī ḵhushḵhabrī sunāo.

3 Qaumoñ meñ us kā jalāl aur tamām ummatoñ meñ us ke ajāyb bayān karo.

4 Kyonki Rab azīm aur satāish ke bahut lāyq hai. Wuh tamām mābūdoñ se mahīb hai.

5 Kyonki dīgar qaumoñ ke tamām mābūd but hī haiñ jabki Rab ne āsmān ko banāyā.

6 Us ke huzūr shān-o-shaukat, us ke maqdis meñ qudrat aur jalāl hai.

7 Ai qaumoñ ke qabīlo, Rab kī tamjīd karo, Rab ke jalāl aur qudrat kī satāish karo.

8 Rab ke nām ko jalāl do. Qurbānī le kar us kī bārgāhoñ meñ dāḵhil ho jāo.

9 Muqaddas libās se ārāstā ho kar Rab ko sijdā karo. Pūrī duniyā us ke sāmne laraz uṭhe.

10 Qaumoñ meñ elān karo, “Rab hī Bādshāh hai! Yaqīnan duniyā mazbūtī se qāym hai aur nahīñ ḍagmaḡāegī. Wuh insāf se qaumoñ kī adālat kareḡā.”

11 Āsmān ḵhush ho, zamīn jashn manāe! Samundar aur jo kuchh us meñ hai ḵhushī se garaj uṭhe.

12 Maidān aur jo kuchh us meñ hai bāḡh bāḡh ho. Phir jangal ke darāḡht shādiyānā bajāeḡe.

13 Wuh Rab ke sāmne shādiyānā bajāeḡe, kyonki wuh ā rahā hai, wuh duniyā kī adālat karne ā rahā hai. Wuh insāf se duniyā kī adālat

karegā aur apnī sadāqat se aqwām kā faislā karegā.

97

Allāh kī Saltanat par Ḳhushī

¹ Rab Bādshāh hai! Zamīn jashn manāe, sāhili ilāqe dūr dūr tak ḳhush hoñ.

² Wuh bādaloñ aur gahre andhere se ghirā rahtā hai, rāstī aur insāf us ke taḳht kī buniyād haiñ.

³ Āg us ke āge āge bhaṛak kar chāroñ taraf us ke dushmanoñ ko bhasm kar detī hai.

⁴ Us kī kaṛaktī bijliyoñ ne duniyā ko raushan kar diyā to zamīn yih dekh kar pech-o-tāb khāne lagī.

⁵ Rab ke āge āge, hāñ pūrī duniyā ke mālik ke āge āge pahār mom kī tarah pighal gae.

⁶ Āsmānoñ ne us kī rāstī kā elān kiyā, aur tamām qaumoñ ne us kā jalāl dekhā.

⁷ Tamām butparast, hāñ sab jo butoñ par faḳhr karte haiñ sharmindā hoñ. Ai tamām mābūdo, use sijdā karo!

⁸ Koh-e-Siyyūn sun kar ḳhush huā. Ai Rab, tere faisloñ ke bāis Yahūdāh kī beṭiyān * bāgh bāgh huñ.

⁹ Kyonki tū ai Rab, pūrī duniyā par sab se ālā hai, tū tamām mābūdoñ se sarbuland hai.

¹⁰ Tum jo Rab se muhabbat rakhte ho, burāi se nafrat karo! Rab apne imāndāroñ kī jān ko

* 97:8 Ek aur mumkinā tarjumā: Yahūdāh kī ābādiyān.

mahfūz rakhtā hai, wuh unheñ bedīnoñ ke qabze se chhuṛātā hai.

¹¹ Rāstbāz ke lie nūr kā aur dil ke diyānatdāroñ ke lie shādmānī kā bīj boyā gayā hai.

¹² Ai rāstbāzo, Rab se ḡhush ho, us ke muqaddas nām kī satāish karo.

98

Pūrī Duniyā kā Shāhī Munsif

¹ Rab kī tamjīd meñ nayā gīt gāo, kyoñki us ne mojize kie haiñ. Apne dahne hāth aur muqaddas bāzū se us ne najāt dī hai.

² Rab ne apnī najāt kā elān kiyā aur apnī rāstī qaumoñ ke rūbarū zāhir kī hai.

³ Us ne Isrāīl ke lie apnī shafqat aur wafā yād kī hai. Duniyā kī intahāoñ ne sab hamāre Ḳhudā kī najāt dekhī hai.

⁴ Ai pūrī duniyā, nāre lagā kar Rab kī madah-sarāī karo! Āpe meñ na samāo aur jashn manā kar hamd ke gīt gāo!

⁵ Sarod bajā kar Rab kī madahsarāī karo, sarod aur gīt se us kī satāish karo.

⁶ Turam aur narsingā phūñk kar Rab Bādshāh ke huzūr ḡhushī ke nāre lagāo!

⁷ Samundar aur jo kuchh us meñ hai, duniyā aur us ke bāshinde ḡhushī se garaj uṭheñ.

⁸ Dariyā tāliyāñ bajāeñ, pahāṛ mil kar ḡhushī manāeñ,

⁹ wuh Rab ke sāmne ḡhushī manāeñ. Kyoñki wuh zamīn kī adālat karne ā rahā hai. Wuh insāf se duniyā kī adālat karegā, rāstī se qaumoñ kā faislā karegā.

99

Quddūs Ḳhudā

¹ Rab Bādshāh hai, aqwām laraz uṭheñ! Wuh karūbī farishtoñ ke darmiyān taḳhtnashīn hai, duniyā ḍagmaḡāe!

² Koh-e-Siyyūn par Rab azīm hai, tamām aqwām par sarbuland hai.

³ Wuh tere azīm aur purjalāl nām kī satāish karen, kyoñki wuh quddūs hai.

⁴ Wuh Bādshāh kī qudrat kī tamjīd karen jo insāf se pyār kartā hai. Ai Allāh, tū hī ne adl qāym kiyā, tū hī ne Yāqūb meñ insāf aur rāstī paidā kī hai.

⁵ Rab hamāre Ḳhudā kī tāzīm karo, us ke pānwoñ kī chaukī ke sāmne sijdā karo, kyoñki wuh quddūs hai.

⁶ Mūsā aur Hārūn us ke imāmoñ meñ se the. Samuel bhī un meñ se thā jo us kā nām pukārte the. Unhoñ ne Rab ko pukārā, aur us ne un kī sunī.

⁷ Wuh bādal ke satūn meñ se un se hamkalām huā, aur wuh un aḥkām aur farmānoñ ke tābe rahe jo us ne unheñ die the.

⁸ Ai Rab hamāre Ḳhudā, tū ne un kī sunī. Tū jo Allāh hai unheñ muāf kartā rahā, albattā unheñ un kī burī harkatoñ kī sazā bhī detā rahā.

⁹ Rab hamāre Ḳhudā kī tāzīm karo aur us ke muqaddas pahāṛ par sijdā karo, kyoñki Rab hamārā Ḳhudā quddūs hai.

100

Allāh kī Satāish Karo!

¹ Shukrguzārī kī qurbānī ke lie zabūr.

Ai pūrī duniyā, ḵhushī ke nāre lagā kar Rab kī madahsarāī karo!

² Ḵhushī se Rab kī ibādat karo, jashn manāte hue us ke huzūr āo!

³ Jān lo ki Rab hī Ḵhudā hai. Usī ne hamen ḵhalaq kiyā, aur ham us ke haiñ, us kī qaum aur us kī charāgāh kī bhereñ.

⁴ Shukr karte hue us ke darwāzoñ meñ dāḵhil ho, satāish karte hue us kī bārgāhoñ meñ hāzir ho. Us kā shukr karo, us ke nām kī tamjīd karo!

⁵ Kyoñki Rab bhalā hai. Us kī shafqat abadī hai, aur us kī wafādārī pusht-dar-pusht qāym hai.

101

Bādshāh kī Hukūmat Kaisī Honī Chāhie?

¹ Dāūd kā zabūr.

Main shafqat aur insāf kā gīt gāūngā. Ai Rab, main terī madahsarāī karūnga.

² Main baṛī ehtiyāt se be'ilzām rāh par chalūngā. Lekin tū kab mere pās āegā? Main ḵhulūsdilī se apne ghar meñ zindagī guzārūnga.

³ Main sharārat kī bāt apne sāmne nahīn rakhtā aur burī harkatoñ se nafrat kartā hūn. Aisī chīzeñ mere sāth lipaṭ na jāeñ.

⁴ Jhūṭā dil mujh se dūr rahe. Main burāī ko jānanā hī nahīn chāhtā.

⁵ Jo chupke se apne paṛosī par tohmat lagāe use main ḵhāmosh karāūngā, jis kī āñkheñ

maḡhrūr aur dil mutakabbir ho use bardāsht nahīn karūnga.

⁶ Merī ānkheñ mulk ke wafādāroñ par laḡī rahtī haiñ tāki wuh mere sāth raheñ. Jo be'ilzām rāh par chale wuhī merī ḡhidmat kare.

⁷ Dhokebāz mere ghar meñ na ṡhahre, jhūṡ bolne wālā merī maujūdagī meñ qāym na rahe.

⁸ Har subah ko maiñ mulk ke tamām bedīnoñ ko ḡhāmosh karāūngā tāki tamām badkāroñ ko Rab ke shahr meñ se miṡāyā jāe.

102

Siyyūn kī Bahālī ke lie Duā (Taubā kā Pāñchwāñ Zabūr)

¹ Musībatzadā kī duā, us waqt jab wuh niḡhāl ho kar Rab ke sāmne apnī āh-o-zārī unḡel detā hai.

Ai Rab, merī duā sun! Madad ke lie merī āheñ tere huzūr pahuñcheñ.

² Jab maiñ musībat meñ hūñ to apnā chehrā mujh se chhupāe na rakh balki apnā kān merī taraf jhukā. Jab maiñ pukārūñ to jald hī merī sun.

³ Kyonki mere din dhueñ kī tarah ḡhāyb ho rahe haiñ, merī haḡḡiyāñ koeloñ kī tarah dahak rahī haiñ.

⁴ Merā dil ḡhās kī tarah jhulas kar sūkh gayā hai, aur maiñ roṡī khānā bhī bhūl gayā hūñ.

⁵ Āh-o-zārī karte karte merā jism sukaṡ gayā hai, jild aur haḡḡiyāñ hī rah gaī haiñ.

⁶ Maiñ registān meñ dashtī ullū aur khandarāt meñ chhoṡe ullū kī mānind hūñ.

7 Maiñ bistar par jāgtā rahtā hūñ, chhat par tanhā parinde kī mānind hūñ.

8 Din-bhar mere dushman mujhe lān-tān karte haiñ. Jo merā mazāq uṛāte haiñ wuh merā nām le kar lānat karte haiñ.

9 Rākh merī roṭī hai, aur jo kuchh pītā hūñ us meñ mere ānsū mile hote haiñ.

10 Kyoñki mujh par terī lānat aur terā ḡhazab nāzil huā hai. Tū ne mujhe uṭhā kar zamīn par paṭakh diyā hai.

11 Mere din shām ke ḡhalne wāle sāy kī mānind haiñ. Maiñ ḡhās kī tarah sūkh rahā hūñ.

12 Lekin tū ai Rab abad tak taḡhtnashīn hai, terā nām pusht-dar-pusht qāym rahtā hai.

13 Ab ā, Koh-e-Siyyūn par rahm kar. Kyoñki us par mehrbānī karne kā waqt ā gayā hai, muḡarrarā waqt ā gayā hai.

14 Kyoñki tere ḡhādimoñ ko us kā ek ek patthar pyārā hai, aur wuh us ke malbe par tars khāte haiñ.

15 Tab hī qaumeñ Rab ke nām se ḡareñgī, aur duniyā ke tamām bādshāh tere jalāl kā ḡhauf khāeñge.

16 Kyoñki Rab Siyyūn ko az sar-e-nau tāmīr kareḡā, wuh apne pūre jalāl ke sāth zāhir ho jāeḡā.

17 Muflisoñ kī duā par wuh dhyān degā aur un kī fariyādoñ ko haḡīr nahīñ jāneḡā.

18 Āne wālī nasl ke lie yih ḡalamband ho jāe tāki jo qaum abhī paidā nahīñ huī wuh Rab kī satāish kare.

19 Kyoṅki Rab ne apne maqdis kī bulandiyon se jhānkā hai, us ne āsmān se zamīn par nazar ḍālī hai

20 tāki qaidiyon kī āh-o-zārī sune aur marne wālon kī zanjīreṅ khole.

21 Kyoṅki us kī marzī hai ki wuh Koh-e-Siyyūn par Rab ke nām kā elān kareṅ aur Yarūshalam meṅ us kī satāish kareṅ,

22 ki qaumeṅ aur saltanateṅ mil kar jamā ho jāeṅ aur Rab kī ibādat kareṅ.

23 Rāste meṅ hī Allāh ne merī tāqat toṛ kar mere dīn muḳhtasar kar die haiṅ.

24 Maiṅ bolā, “Ai mere Ḳhudā, mujhe zindoṅ ke mulk se dūr na kar, merī zindagī to adhūrī rah gaī hai. Lekin tere sāl pusht-dar-pusht qāym rahte haiṅ.

25 Tū ne qadīm zamāne meṅ zamīn kī buniyād rakhī, aur tere hī hāthoṅ ne āsmānoṅ ko banāyā.

26 Yih to tabāh ho jāeṅge, lekin tū qāym rahegā. Yih sab kapre kī tarah ghis-phaṭ jāeṅge. Tū unheṅ purāne libās kī tarah badal degā, aur wuh jāte raheṅge.

27 Lekin tū wuhī kā wuhī rahtā hai, aur terī zindagī kabhī ḳhatm nahīn hotī.

28 Tere ḳhādimoṅ ke farzand tere huzūr baste raheṅge, aur un kī aulād tere sāmne qāym rahegī.”

103

Rab kī Shafqat kī Satāish

¹ Dāūd kā zabūr.

Ai merī jān, Rab kī satāish kar! Merā rag-o-reshā us ke quddūs nām kī hamd kare!

² Ai merī jān, Rab kī satāish kar aur jo kuchh us ne tere lie kiyā hai use bhūl na jā.

³ Kyoñki wuh tere tamām gunāhoñ ko muāf kartā, tujhe tamām bīmāriyoñ se shifā detā hai.

⁴ Wuh ewazānā de kar terī jān ko maut ke gaṛhe se chhuṛā letā, tere sar ko apnī shafqat aur rahm t ke tāj se ārāstā kartā hai.

⁵ Wuh terī zindagī ko achchhī chīzoñ se ser kartā hai, aur tū dubārā jawān ho kar uqāb kī-sī taqwiyat pātā hai.

⁶ Rab tamām mazlūmoñ ke lie rāstī aur insāf qāym kartā hai.

⁷ Us ne apnī rāheñ Mūsā par aur apne azīm kām Isrāīliyoñ par zāhir kie.

⁸ Rab rahīm aur mehrbān hai, wuh tahammul aur shafqat se bharpūr hai.

⁹ Na wuh hameshā ḍānṭṭā rahegā, na abad tak nārāz rahegā.

¹⁰ Na wuh hamārī khatāoñ ke mutābiq sazā detā, na hamāre gunāhoñ kā munāsib ajr detā hai.

¹¹ Kyoñki jitnā buland āsmān hai, utnī hī azīm us kī shafqat un par hai jo us kā khauf mānte haiñ.

¹² Jitnī dūr mashriq maḡhrib se hai utnā hī us ne hamāre qusūr ham se dūr kar die haiñ.

¹³ Jis tarah bāp apne bachchoñ par tars khātā hai usī tarah Rab un par tars khātā hai jo us kā khauf mānte haiñ.

14 Kyoñki wuh hamārī sāḡht jāntā hai, use yād hai ki ham ḡhāk hī haiñ.

15 Insān ke dīn ghās kī mānind haiñ, aur wuh janglī phūl kī tarah hī phaltā-phūltā hai.

16 Jab us par se hawā guzare to wuh nahīn rahtā, aur us ke nām-o-nishān kā bhī patā nahīn chaltā.

17 Lekin jo Rab kā ḡhauf māneñ un par wuh hameshā tak mehrbānī karegā, wuh apnī rāstī un ke potoñ aur nawāsoñ par bhī zāhir karegā.

18 Shart yih hai ki wuh us ke ahd ke mutābiq zindagī guzareñ aur dhyān se us ke ahkām par amal kareñ.

19 Rab ne āsmān par apnā taḡht qāym kiyā hai, aur us kī bādshāhī sab par hukūmat kartī hai.

20 Ai Rab ke farishto, us ke tāqatwar sūrmāo, jo us ke farmān pūre karte ho tāki us kā kalām mānā jāe, Rab kī satāish karo!

21 Ai tamām lashkaro, tum sab jo us ke ḡhādim ho aur us kī marzī pūrī karte ho, Rab kī satāish karo!

22 Tum sab jinheñ us ne banāyā, Rab kī satāish karo! Us kī saltanat kī har jagah par us kī tamjīd karo. Ai merī jān, Rab kī satāish kar!

104

ḡhāliq kī Hamd-o-Sanā

1 Ai merī jān, Rab kī satāish kar! Ai Rab mere ḡhudā, tū nihāyat hī azīm hai, tū jāh-o-jalāl se ārāstā hai.

² Terī chādar nūr hai jise tū orhe rahtā hai. Tū āsmān ko khaime kī tarah tān kar

³ apnā bālākhānā us ke pānī ke bīch meñ tāmīr kartā hai. Bādāl terā rath hai, aur tū hawā ke paroñ par sawār hotā hai.

⁴ Tū hawāoñ ko apne qāsīd aur āg ke sholoñ ko apne kḥādīm banā detā hai.

⁵ Tū ne zamīn ko mazbūt buniyād par rakhā tāki wuh kabhī na ḍagmagāe.

⁶ Sailāb ne use libās kī tarah dhāñp diyā, aur pānī pahāroñ ke ūpar hī kharā huā.

⁷ Lekin tere ḍāñṭne par pānī farār huā, terī garajī āwāz sun kar wuh ek dam bhāg gayā.

⁸ Tab pahār ūñche hue aur wādiyān un jaghoñ par utar āñ jo tū ne un ke lie muqarrar kī thīn.

⁹ Tū ne ek had bāndhī jis se pānī barh nahīn saktā. Āindā wuh kabhī pūrī zamīn ko nahīn dhāñkne kā.

¹⁰ Tū wādiyōñ meñ chashme phūṭne detā hai, aur wuh pahāroñ meñ se bah nikalte haiñ.

¹¹ Bahte bahte wuh khule maidān ke tamām jānwarōñ ko pānī pilāte haiñ. Janglī gadhe ā kar apnī pyās bujhāte haiñ.

¹² Parinde un ke kināroñ par baserā karte, aur un kī chahchahātī āwāzeñ ghane bel-būṭoñ meñ se sunāi detī haiñ.

¹³ Tū apne bālākhāne se pahāroñ ko tar kartā hai, aur zamīn tere hāth se ser ho kar har tarah kā phal lātī hai.

¹⁴ Tū jānwarōñ ke lie ghās phūṭne aur insān ke lie paude ugne detā hai tāki wuh zamīn kī kāshtkāri karke roṭī hāsīl kare.

15 Terī mai insān kā dil ḡhush kartī, terā tel us kā chehrā raushan kar detā, terī roṭī us kā dil mazbūt kartī hai.

16 Rab ke daraḡht yānī Lubnān meñ us ke lagāe hue deodār ke daraḡht serāb rahte haiñ.

17 Parinde un meñ apne ḡhoñsle banā lete haiñ, aur laqlaq jūnīpar ke daraḡht meñ apnā āshiyānā.

18 Pahāroñ kī bulandiyon par pahārī bakroñ kā rāj hai, chaṡānoñ meñ bijjū panāh lete haiñ.

19 Tū ne sāl ko mahīnoñ meñ taḡsīm karne ke lie chāñd banāyā, aur sūraj ko ḡhurūb hone ke auḡāt mālūm haiñ.

20 Tū andherā phailne detā hai to din ḡhal jātā hai aur janglī jāñwar harkat meñ ā jāte haiñ.

21 Jawān sherbabar dahār kar shikār ke pīchhe par jāte aur Allāh se apnī ḡhurāk kā mutālabā karte haiñ.

22 Phir sūraj tulū hone lagtā hai, aur wuh khisak kar apne bhaṡoñ meñ chhup jāte haiñ.

23 Us waḡt insān ghar se nikal kar apne kām meñ lag jātā aur shām tak masrūf rahtā hai.

24 Ai Rab, tere angināt kām kitne azīm haiñ! Tū ne har ek ko hikmat se banāyā, aur zamīn terī maḡhlūḡāt se bharī parī hai.

25 Samundar ko dekho, wuh kitnā baṡā aur wasī hai. Us meñ beshumār jāñdār haiñ, baṡe bhī aur chhoṡe bhī.

26 Us kī satah par jahāz idhar-udhar safr karte haiñ, us kī gahrāiyon meñ Liwiyaṡān phirtā hai,

wuh azhdahā jise tū ne us meñ uchhalne kūdne ke lie tashkīl diyā thā.

²⁷ Sab tere intazār meñ rahte haiñ ki tū unheñ waqt par khānā muhaiyā kare.

²⁸ Tū un meñ khurāk taqsīm kartā hai to wuh use ikatthā karte haiñ. Tū apnī mutthī kholtā hai to wuh achchhī chīzoñ se ser ho jāte haiñ.

²⁹ Jab tū apnā chehrā chhupā letā hai to un ke hawās gum ho jāte haiñ. Jab tū un kā dam nikāl letā hai to wuh nest ho kar dubārā khāk meñ mil jāte haiñ.

³⁰ Tū apnā dam bhej detā hai to wuh paidā ho jāte haiñ. Tū hī rū-e-zamīn ko bahāl kartā hai.

³¹ Rab kā jalāl abad tak qāym rahe! Rab apne kām kī khushī manāe!

³² Wuh zamīn par nazar dāltā hai to wuh laraz uṭhtī hai. Wuh pahāroñ ko chhū detā hai to wuh dhuāñ chhoṛte haiñ.

³³ Maiñ umr-bhar Rab kī tamjīd meñ gīt gāūngā, jab tak zindā hūñ apne Khudā kī madahsarāī karūngā.

³⁴ Merī bāt use pasand āe! Maiñ Rab se kitnā khush hūñ!

³⁵ Gunāhgār zamīn se miṭ jāeñ aur bedīn nest-o-nābūd ho jāeñ. Ai merī jān, Rab kī satāish kar! Rab kī hamd ho!

105

Māzī meñ Rab kī Najāt kī Hamd

¹ Rab kā shukr karo aur us kā nām pukāro! Aqwām meñ us ke kāmōñ kā elān karo.

² Sāz bajā kar us kī madahsarāi karo. Us ke tamām ajāyb ke bāre meñ logon ko batāo.

³ Us ke muqaddas nām par faḡhr karo. Rab ke tālib dil se ḡhush hoñ.

⁴ Rab aur us kī qudrat kī dariyāft karo, har waqt us ke chehre ke tālib raho.

⁵ Jo mojize us ne kie unheñ yād karo. Us ke ilāhī nishān aur us ke muñh ke faisle dohrāte raho.

⁶ Tum jo us ke ḡhādīm Ibrāhīm kī aulād aur Yāqūb ke farzand ho, jo us ke barguzīdā log ho, tumheñ sab kuchh yād rahe!

⁷ Wuhī Rab hamārā ḡhudā hai, wuhī pūrī duniyā kī adālat kartā hai.

⁸ Wuh hameshā apne ahd kā ḡhayāl rakhtā hai, us kalām kā jo us ne hazār pushton ke lie farmāyā thā.

⁹ Yih wuh ahd hai jo us ne Ibrāhīm se bāndhā, wuh wādā jo us ne qasam khā kar Is'hāq se kiyā thā.

¹⁰ Us ne use Yāqūb ke lie qāym kiyā tāki wuh us ke mutābiq zindagī guzāre, us ne tasdīq kī ki yih merā Isrāil se abadī ahd hai.

¹¹ Sāth sāth us ne farmāyā, “Maiñ tujhe Mulk-e-Kanān dūngā. Yih terī mīrās kā hissā hogā.”

¹² Us waqt wuh tādād meñ kam aur thoḡe hī the balki mulk meñ ajnabī hī the.

¹³ Ab tak wuh muḡhtalif qaumon aur saltanon meñ ḡhümte-phirte the.

¹⁴ Lekin Allāh ne un par kisī ko zulm karne na diyā, aur un kī ḡhātir us ne bādshāhon ko dāntā,

15 “Mere masah kie hue ḵhādimoñ ko mat chhernā, mere nabiyon ko nuqsān mat pahuñchānā.”

16 Phir Allāh ne Mulk-e-Kanān meñ kāl parne diyā aur ḵhurāk kā har zaḵhīrā ḵhatm kiyā.

17 Lekin us ne un ke āge āge ek ādmī ko Misr bhejā yānī Yūsuf ko jo ḡhulām ban kar faroḵht huā.

18 Us ke pānw aur gardan zanjīron meñ jakaṛe rahe

19 jab tak wuh kuchh pūrā na huā jis kī peshgoī Yūsuf ne kī thī, jab tak Rab ke farmān ne us kī tasdīq na kī.

20 Tab Misrī bādshāh ne apne bandoñ ko bhej kar use rihāī dī, qaumoñ ke hukmrān ne use āzād kiyā.

21 Us ne use apne gharāne par nigarān aur apnī tamām milkiyat par hukmrān muḡarrar kiyā.

22 Yūsuf ko Firaun ke ra'ison ko apnī marzī ke mutābiq chalāne aur Misrī buzurgoñ ko hikmat kī tālīm dene kī zimmedārī bhī dī gaī.

23 Phir Yāqūb kā ḵhāndān Misr āyā, aur Isrāīl Hām ke mulk meñ ajnabī kī haisiyat se basne lagā.

24 Wahāñ Allāh ne apnī qaum ko bahut phalne-phulne diyā, us ne use us ke dushmanon se zyādā tāqatwar banā diyā.

25 Sāth sāth us ne Misriyon kā rawaiyā badal diyā, to wuh us kī qaum Isrāīl se nafrat karke Rab ke ḵhādimoñ se chālākiyān karne lage.

²⁶ Tab Allāh ne apne ḵhādīm Mūsā aur apne chune hue bande Hārūn ko Misr meñ bhejā.

²⁷ Mulk-e-Hām meñ ā kar unhoñ ne un ke darmiyān Allāh ke ilāhī nishān aur mojize dikhāe.

²⁸ Allāh ke hukm par Misr par tārikī chhā gaī, mulk meñ andherā ho gayā. Lekin unhoñ ne us ke farmān na māne.

²⁹ Us ne un kā pānī ḵhūn meñ badal kar un kī machhliyoñ ko marwā diyā.

³⁰ Misr ke mulk par meñdakoñ ke ḡhol chhā gae jo un ke hukmrānoñ ke andarūnī kamron tak pahuñch gae.

³¹ Allāh ke hukm par Misr ke pūre ilāqe meñ makkhiyoñ aur juoñ ke ḡhol phail gae.

³² Bārish kī bajāe us ne un ke mulk par ole aur dahakte shole barsāe.

³³ Us ne un kī angūr kī beleñ aur anjir ke darakht tabāh kar die, un ke ilāqe ke darakht tor ḡāle.

³⁴ Us ke hukm par angināt ṭiddiyāñ apne bachchoñ samet mulk par hamlā-āwar huñ.

³⁵ Wuh un ke mulk kī tamām hariyālī aur un ke khetoñ kī tamām paidāwār chaṭ kar gañ.

³⁶ Phir Allāh ne Misr meñ tamām pahlauṭhoñ ko mār ḡālā, un kī mardānagī kā pahlā phal tamām huā.

³⁷ Is ke bād wuh Isrāil ko chāñdī aur sone se nawāz kar Misr se nikāl lāyā. Us waqt us ke qābiloñ meñ ṭhokar khāne wālā ek bhī nahīn thā.

³⁸ Misr ḵhush thā jab wuh rawānā hue, kyonki un par Isrāil kī dahshat chhā gaī thī.

³⁹ Din ko Allāh ne un ke ūpar bādāl kambal kī tarah bichhā diyā, rāt ko āg muhaiyā kī tāki raushnī ho.

⁴⁰ Jab unhoñ ne ḳhurāk māngī to us ne unheñ baṭer pahuñchā kar āsmānī roṭī se ser kiyā.

⁴¹ Us ne chaṭān ko chāk kiyā to pānī phūṭ niklā, aur registān meñ pānī kī nadiyāñ bahne lagīñ.

⁴² Kyoñki us ne us muḳaddas wāde kā ḳhayāl rakhā jo us ne apne ḳhādīm Ibrāhīm se kiyā thā.

⁴³ Chunāñche wuh apnī chunī huī ḡaum ko Misr se nikāl lāyā, aur wuh ḳhushī aur shādmānī ke nāre lagā kar nikal āe.

⁴⁴ Us ne unheñ dīgar aḡwām ke mamālik die, aur unhoñ ne dīgar ummatoñ kī mehnat ke phal par ḡabzā kiyā.

⁴⁵ Kyoñki wuh chāhtā thā ki wuh us ke ahkām aur hidāyāt ke mutābiḡ zindagī guzāreñ. Rab kī hamd ho.

106

Allāh kā Fazl aur Isrāīl kī Sarkashī

¹ Rab kī hamd ho! Rab kā shukr karo, kyoñki wuh bhalā hai, aur us kī shafḡat abadī hai.

² Kaun Rab ke tamām azīm kām sunā saktā, kaun us kī munāsib tamjīd kar saktā hai?

³ Mubāarak haiñ wuh jo insāf ḡāym rakhte, jo har waḡt rāst kām karte haiñ.

⁴ Ai Rab, apnī ḡaum par mehrbānī karte waḡt merā ḳhayāl rakh, najāt dete waḡt merī bhī madad kar

⁵ tākī maiñ tere chune hue logoñ kī ḡhushhālī dekh sakūñ aur terī ḡaum kī ḡhushī meñ sharīk ho kar terī mīrās ke sāth satāish kar sakūñ.

⁶ Ham ne apne bāpdādā kī tarah gunāh kiyā hai, ham se nāinsāfi aur bedīnī sarzad huī hai.

⁷ Jab hamāre bāpdādā Mīsr meñ the to unheñ tere mojizoñ kī samajh na āī aur terī muta'addid mehrbāniyāñ yād na rahīñ balki wuh samundar yāñī Bahr-e-Qulzum par sarkash hue.

⁸ To bhī us ne unheñ apne nām kī ḡhātīr bachāyā, kyoñki wuh apñī qudrat kā izhār karnā chāhtā thā.

⁹ Us ne Bahr-e-Qulzum ko jhīrkā to wuh ḡhushk ho gayā. Us ne unheñ samundar kī gahrāiyōñ meñ se yoñ guzarne diyā jis tarah registān meñ se.

¹⁰ Us ne unheñ nafrat karne wāle ke hāth se chhurāyā aur ewazānā de kar dushman ke hāth se rihā kiyā.

¹¹ Un ke muḡhālīf pāñī meñ ḡūb gae. Ek bhī na bachā.

¹² Tab unhoñ ne Allāh ke farmānoñ par īmān lā kar us kī madahsarāī kī.

¹³ Lekin jald hī wuh us ke kām bhūl gae. Wuh us kī marzī kā intazār karne ke lie taiyār na the.

¹⁴ Registān meñ shadīd lālach meñ ā kar unhoñ ne wahīñ bayābān meñ Allāh ko āzmāyā.

¹⁵ Tab us ne un kī darḡhāst pūrī kī, lekin sāth sāth mohlak wabā bhī un meñ phailā dī.

¹⁶ ḡhaimāḡāh meñ wuh Mūsā aur Rab ke muḡaddas imām Hārūn se hasad karne lage.

17 Tab zamīn khul gaī, aur us ne Dātan ko harāp kar liyā, Abīrām ke jatthe ko apne andar dafn kar liyā.

18 Āg un ke jatthe meñ bharak uṭhī, aur bedīn nazar-e-ātish hue.

19 Wuh Koh-e-Horib yānī Sīnā ke dāman meñ bachhre kā but ḍhāl kar us ke sāmne aundhe muñh ho gae.

20 Unhoñ ne Allāh ko jalāl dene ke bajāe ghās khāne wāle bail kī pūjā kī.

21 Wuh Allāh ko bhūl gae. Hālānki usī ne unheñ chhuṛāyā thā, usī ne Misr meñ azīm kām kie the.

22 Jo mojize Hām ke mulk meñ hue aur jo jalālī wāqiyāt Bahr-e-Qulzum par pesh āe the wuh sab Allāh ke hāth se hue the.

23 Chunānche Allāh ne farmāyā ki main unheñ nest-o-nābūd karūnga. Lekin us kā chunā huā khādim Mūsā rakhne meñ kharā ho gayā tāki us ke ghazab ko Isrāīliyoñ ko miṭāne se roke. Sirf is wajah se Allāh apne irāde se bāz āyā.

24 Phir unhoñ ne Kanān ke khushgawār mulk ko haqīr jānā. Unheñ yaqīn nahīn thā ki Allāh apnā wādā pūrā karegā.

25 Wuh apne khaimoñ meñ burburāne lage aur Rab kī āwāz sunane ke lie taiyār na hue.

26 Tab us ne apnā hāth un ke khilāf uṭhāyā tāki unheñ wahīn registān meñ halāk kare

27 aur un kī aulād ko dīgar aqwām meñ phaiñk kar muḳhtalif mamālik meñ muntashir kar de.

28 Wuh Bāl-faġhūr Dewatā se lipaṭ gae aur murdoṅ ke lie pesh kī gaī qurbāniyoṅ kā gosht khāne lage.

29 Unhoṅ ne apnī harkatoṅ se Rab ko taish dilāyā to un meṅ mohlak bīmārī phail gaī.

30 Lekin Fīnhās ne uṭh kar un kī adālat kī. Tab wabā ruk gaī.

31 Isī binā par Allāh ne use pusht-dar-pusht aur abad tak rāstbāz qarār diyā.

32 Marībā ke chashme par bhī unhoṅ ne Rab ko ġhussā dilāyā. Unhīn ke bāis Mūsā kā burā hāl huā.

33 Kyoṅki unhoṅ ne us ke dil meṅ itnī talkhī paidā kī ki us ke muṅh se bejā bāteṅ niklīn.

34 Jo dīgar qaumeṅ mulk meṅ thīn unheṅ unhoṅ ne nest na kiyā, hālānki Rab ne unheṅ yih karne ko kahā thā.

35 Na sirf yih balki wuh ġhairqaumoṅ se rishtā bāndh kar un meṅ ghul mil gae aur un ke rasm-o-riwāj apnā lie.

36 Wuh un ke butoṅ kī pūjā karne meṅ lag gae. Aur yih un ke lie phande kā bāis ban gae.

37 Wuh apne beṭe-beṭiyoṅ ko badrūhoṅ ke huzūr qurbān karne se bhī na katrāe.

38 Hān, unhoṅ ne apne beṭe-beṭiyoṅ ko Kanān ke dewatāoṅ ke huzūr pesh karke un kā māsūm khūn bahāyā. Is se mulk kī behurmatī huī.

39 Wuh apnī ġhalat harkatoṅ se nāpāk aur apne zinākārānā kāmoṅ se Allāh se bewafā hue.

⁴⁰ Tab Allāh apnī qaum se saḡht nārāz huā, aur use apnī maurūsī milkiyat se ḡhin āne lagī.

⁴¹ Us ne unheñ dīgar qaumoñ ke hawāle kiyā, aur jo un se nafrat karte the wuh un par hukūmat karne lage.

⁴² Un ke dushmanoñ ne un par zulm karke un ko apnā mutī banā liyā.

⁴³ Allāh bār bār unheñ chhurātā rahā, hālānki wuh apne sarkash mansūboñ par tule rahe aur apne qusūr meñ ḡubte gae.

⁴⁴ Lekin us ne madad ke lie un kī āheñ sun kar un kī musībat par dhyān diyā.

⁴⁵ Us ne un ke sāth apnā ahd yād kiyā, aur wuh apnī baḡī shafqat ke bāis pachhtāyā.

⁴⁶ Us ne hone diyā ki jis ne bhī unheñ giriftār kiyā us ne un par tars khāyā.

⁴⁷ Ai Rab hamāre Ḳhudā, hameñ bachā! Hameñ dīgar qaumoñ se nikāl kar jamā kar. Tab hī ham tere muḡaddas nām kī satāish kareñge aur tere qābil-e-tārīf kāmoñ par faḡhr kareñge.

⁴⁸ Azal se abad tak Rab, Isrāīl ke Ḳhudā kī hamd ho. Tamām qaum kahe, “Āmīn! Rab kī hamd ho!”

Pānchwiñ Kitāb 107-15

107

Najātyāftā kī Shukrguzārī

¹ Rab kā shukr karo, kyonki wuh bhalā hai, aur us kī shafqat abadī hai.

² Rab ke najātyāftā jin ko us ne ewazānā de kar dushman ke qabze se chhurāyā hai sab yih kaheñ.

³ Us ne unheñ mashriq se maġhrib tak aur shimāl se junūb tak dīgar mamālik se ikaṭṭhā kiyā hai.

⁴ Bāz registān meñ saḥīh rāstā bhūl kar wīrān rāste par māre māre phire, aur kahīn bhī ābādī na milī.

⁵ Bhūk aur pyās ke māre un kī jān niḍhāl ho gāī.

⁶ Tab unhoñ ne apnī musībat meñ Rab ko pukārā, aur us ne unheñ un kī tamām pareshāniyoñ se chhuṭkārā diyā.

⁷ Us ne unheñ saḥīh rāh par lā kar aisī ābādī tak pahuñchāyā jahāñ rah sakte the.

⁸ Wuh Rab kā shukr karen ki us ne apnī shafqat aur apne mojize insān par zāhir kie haiñ.

⁹ Kyoñki wuh pyāsī jān ko āsūdā kartā aur bhūkī jān ko kasrat kī achchhī chīzoñ se ser kartā hai.

¹⁰ Dūsre zanjīroñ aur musībat meñ jakare hue andhere aur gahrī tārīkī meñ baste the,

¹¹ kyoñki wuh Allāh ke farmānoñ se sarkash hue the, unhoñ ne Allāh T'ālā kā faislā haqīr jānā thā.

¹² Is lie Allāh ne un ke dil ko taklif meñ muḅtalā karke past kar diyā. Jab wuh ṭhokar khā kar gir gae aur madad karne wālā koī na rahā thā

¹³ to unhoñ ne apnī musībat meñ Rab ko pukārā, aur us ne unheñ un kī tamām pareshāniyoñ se chhuṭkārā diyā.

¹⁴ Wuh unheñ andhere aur gahrī tārīkī se nikāl lāyā aur un kī zanjīreñ toṛ ḍālīñ.

15 Wuh Rab kā shukr karen ki us ne apnī shafqat aur apne mojize insān par zāhir kie haiñ.

16 Kyoñki us ne pītal ke darwāze toṛ ḍāle, lohe ke kunduṛe ṭukre ṭukre kar die haiñ.

17 Kuchh log ahmaq the, wuh apne sarkash chāl-chalan aur gunāhoñ ke bāis pareshāniyoñ meñ mubtalā hue.

18 Unheñ har ḳhurāk se ghin āne lagī, aur wuh maut ke darwāzoñ ke qarīb pahuñche.

19 Tab unhoñ ne apnī musībat meñ Rab ko pukārā, aur us ne unheñ un kī tamām pareshāniyoñ se chhuṭkārā diyā.

20 Us ne apnā kalām bhej kar unheñ shifā dī aur unheñ maut ke gaṛhe se bachāyā.

21 Wuh Rab kā shukr karen ki us ne apnī shafqat aur mojize insān par zāhir kie haiñ.

22 Wuh shukrguzārī kī qurbāniyāñ pesh karen aur ḳhushī ke nāre lagā kar us ke kāmoñ kā charchā karen.

23 Bāz bahri jahāz meñ baiṭh gae aur tijārat ke silsile meñ samundar par safr karte karte dūr-darāz ilāqoñ tak pahuñche.

24 Unhoñ ne Rab ke azīm kām aur samundar kī gahrāiyoñ meñ us ke mojize dekhe haiñ.

25 Kyoñki Rab ne hukm diyā to āndhī chalī jo samundar kī maujeñ bulandiyoñ par lāī.

26 Wuh āsmān tak chaṛhīñ aur gahrāiyoñ tak utriñ. Pareshānī ke bāis mallāhoñ kī himmat jawāb de gai.

27 Wuh sharāb meñ dhut ādmī kī tarah larkharāte aur ḍagmagāte rahe. Un kī tamām hikmat nākām sābit huī.

28 Tab unhoñ ne apnī musībat meñ Rab ko pukārā, aur us ne unheñ tamām pareshāniyoñ se chhuṭkārā diyā.

29 Us ne samundar ko thamā diyā aur kḥāmoshī phail gai, lahreñ sākit ho gaiñ.

30 Musāfir pursukūn hālāt dekh kar kḥush hue, aur Allāh ne unheñ manzil-e-maqṣūd tak pahuñchāyā.

31 Wuh Rab kā shukr kareñ ki us ne apnī shafqat aur apne mojize insān par zāhir kie haiñ.

32 Wuh qaum kī jamāt meñ us kī tāzīm kareñ, buzurgoñ kī majlis meñ us kī hamd kareñ.

33 Kaī jaghoñ par wuh dariyāoñ ko registān meñ aur chashmoñ ko pyāsī zamīn meñ badal detā hai.

34 Bāshindoñ kī burāī dekh kar wuh zarkhez zamīn ko kallar ke bayābān meñ badal detā hai.

35 Dūsri jaghoñ par wuh registān ko jhīl meñ aur pyāsī zamīn ko chashmoñ meñ badal detā hai.

36 Wahāñ wuh bhūkoñ ko basā detā hai tāki ābādiyāñ qāym kareñ.

37 Tab wuh khet aur angūr ke bāgh lagāte haiñ jo kḥūb phal lāte haiñ.

38 Allāh unheñ barkat detā hai to un kī tādād bahut baḥ jāti hai. Wuh un ke rewaḥoñ ko bhī kam hone nahīñ detā.

39 Jab kabhī un kī tādād kam ho jāti aur wuh musībat aur dukh ke bojh tale kḥāk meñ dab jāte haiñ

⁴⁰ to wuh shurafā par apnī hiqārat unḍel detā aur unheñ registān meñ bhagā kar sahīh rāste se dūr phirne detā hai.

⁴¹ Lekin muhtāj ko wuh musībat kī daldal se nikāl kar sarfarāz kartā aur us ke ḡhāndānoñ ko bheṛ-bakriyoñ kī tarah baṛhā detā hai.

⁴² Sīdhī rāh par chalne wāle yih dekh kar ḡhush hoñge, lekin be'insāf kā muñh band kiyā jāegā.

⁴³ Kaun dānishmand hai? Wuh is par dhyān de, wuh Rab kī mehrbāniyoñ par ḡhaur kare.

108

Jang meñ Rab par Ummīd

¹ Dāūd kā zabūr. Gīt.

Ai Allāh, merā dil mazbūt hai. Main sāz bajā kar terī madahsarāī karūñgā. Ai merī jān, jāg uṭh.

² Ai sitār aur sarod, jāg uṭho! Main tulū-e-subah ko jagāūñgā.

³ Ai Rab, main qaumoñ meñ terī satāish, ummatoñ meñ terī madahsarāī karūñgā.

⁴ Kyonki terī shafqat āsmān se kañhīn buland hai, terī wafādārī bādaloñ tak pahuñchtī hai.

⁵ Ai Allāh, āsmān par sarfarāz ho! Terā jalāl pūrī duniyā par chhā jāe.

⁶ Apne dahne hāth se madad karke merī sun tāki jo tujhe pyāre haiñ najāt pāeñ.

⁷ Allāh ne apne maqdis meñ farmāyā hai, “Main fatah manāte hue Sikam ko taqsīm

karūṅga aur Wādī-e-Sukkāt ko nāp kar bānṭ dūṅgā.

⁸ Jiliyād merā hai aur Manassī merā hai. Ifrāīm merā khod aur Yahūdāh merā shāhī asā hai.

⁹ Moāb merā ghushl kā bartan hai, aur Adom par main apnā jūtā phaiṅk dūṅgā. Main Filistī mulk par zordār nāre lagāūṅgā!”

¹⁰ Kaun mujhe qilāband shahr meṅ lāegā? Kaun merī rāhnumāī karke mujhe Adom tak pahuṅchāegā?

¹¹ Ai Allāh, tū hī yih kar saktā hai, go tū ne hameṅ radd kiyā hai. Ai Allāh, tū hamārī faujon kā sāth nahīn detā jab wuh laṛne ke lie nikaltī haiṅ.

¹² Musībat meṅ hameṅ sahārā de, kyonki is waqt insānī madad bekār hai.

¹³ Allāh ke sāth ham zabardast kām kareṅge, kyonki wuhī hamāre dushmanon ko kuchal degā.

109

Berahm Muḫhālif ke sāmne Allāh se Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Allāh mere faḫr, khāmosh na rah!

² Kyonki unhon ne apnā bedīn aur farebdeh muṅh mere khilāf khol kar jhūṭī zabān se mere sāth bāt kī hai.

³ Wuh mujhe nafrat ke alfāz se gher kar bilāwajah mujh se laṛe haiṅ.

⁴ Merī muhabbat ke jawāb meṅ wuh mujh par apnī dushmanī kā izhār karte haiṅ. Lekin duā hī merā sahārā hai.

5 Merī nekī ke ewaz wuh mujhe nuqsān pahuñchāte aur mere pyār ke badle mujh se nafrat karte haiñ.

6 Ai Allāh, kisī bedīn ko muqarrar kar jo mere dushman ke khilāf gawāhī de, koī muḥhālif us ke dahne hāth kharā ho jāe jo us par ilzām lagāe.

7 Muqaddame meñ use mujrim ṭhahrāyā jāe. Us kī duāeñ bhī us ke gunāhoñ meñ shumār kī jāeñ.

8 Us kī zindagī muḥhtasar ho, koī aur us kī zimmedārī uṭhāe.

9 Us kī aulād yatīm aur us kī bīwī bewā ban jāe.

10 Us ke bachche āwārā phireñ aur bhīk māngne par majbūr ho jāeñ. Unheñ un ke tabāhshudā gharoñ se nikal kar idhar-udhar roṭī ḍhūñḍnī paṛe.

11 Jis se us ne qarzā liyā thā wuh us ke tamām māl par qabzā kare, aur ajnabī us kī mehnat kā phal lūṭ leñ.

12 Koī na ho jo us par mehrbānī kare yā us ke yatīmoñ par rahm kare.

13 Us kī aulād ko miṭāyā jāe, aglī pusht meñ un kā nām-o-nishān tak na rahe.

14 Rab us ke bāpdādā kī nāinsāfi kā lihāz kare, aur wuh us kī māñ kī khatā bhī darguzar na kare.

15 Un kā burā kirdār Rab ke sāmne rahe, aur wuh un kī yād rū-e-zamīn par se miṭā ḍāle.

16 Kyoñki us ko kabhī mehrbānī karne kā kḥayāl na āyā balki wuh musībatzadā, muhtāj

aur shikastādil kā tāqqub kartā rahā tāki use mār ḍāle.

17 Use lānat karne kā shauq thā, chunānche lānat usī par āe! Use barkat denā pasand nahīn thā, chunānche barkat us se dūr rahe.

18 Us ne lānat chādar kī tarah oṛh lī, chunānche lānat pānī kī tarah us ke jism meñ aur tel kī tarah us kī haḍḍiyon meñ sirāyat kar jāe.

19 Wuh kapṛe kī tarah us se liṭī rahe, paṭke kī tarah hameshā us se kamarbastā rahe.

20 Rab mere muḁhālifoñ ko aur unheñ jo mere ḁhilāf burī bāteñ karte haiñ yihī sazā de.

21 Lekin tū ai Rab Qādir-e-mutlaq, apne nām kī ḁhātir mere sāth mehrbānī kā sulūk kar. Mujhe bachā, kyonki terī hī shafqat tasallībāḁhsh hai.

22 Kyonki maiñ musībatzadā aur zarūratmand hūñ. Merā dil mere andar majrūh hai.

23 Shām ke ḁhalte sāy kī tarah maiñ ḁhatm hone wālā hūñ. Mujhe ṭiḍḍī kī tarah jhār kar dūr kar diyā gayā hai.

24 Rozā rakhte rakhte mere ghuṭne ḁagmaḁāne lage aur merā jism sūkh gayā hai.

25 Maiñ apne dushmanoñ ke lie mazāq kā nishānā ban gayā hūñ. Mujhe dekh kar wuh sar hilā kar “Taubā taubā” kahte haiñ.

26 Ai Rab mere ḁhudā, merī madad kar! Apnī shafqat kā izhār karke mujhe chhurā!

27 Unheñ patā chale ki yih tere hāth se pesh āyā hai, ki tū Rab hī ne yih sab kuchh kiyā hai.

28 Jab wuh lānat karen to mujhe barkat de!
Jab wuh mere k̄hilāf uṭheñ to baḳsh de ki
sharmindā ho jāeñ jabki terā k̄hādīm k̄hush ho.

29 Mere muḳhālīf ruswāī se mulabbas ho jāeñ,
unheñ sharmindagī kī chādar oṛhnī paṛe.

30 Maiñ zor se Rab kī satāish karūnga, bahutoñ
ke darmiyān us kī hamd karūnga.

31 Kyoñki wuh muhtāj ke dahne hāth khaṛā
rahtā hai tāki use un se bachāe jo use mujrim
ṭhahrāte haiñ.

110

Abadī Bādshāh aur Imām

1 Dāūd kā zabūr.

Rab ne mere Rab se kahā, “Mere dahne hāth
baith, jab tak maiñ tere dushmanoñ ko tere
pāñwoñ kī chaukī na banā dūñ.”

2 Rab Siyyūn se terī saltanat kī sarhaddeñ
baṛhā kar kahegā, “Ās-pās ke dushmanoñ par
hukūmat kar!”

3 Jis din tū apnī fauj ko khaṛā karegā terī qaum
k̄hushī se tere pichhe ho legī. Tū muqaddas
shān-o-shaukat se ārāstā ho kar tulū-e-subah ke
bātin se apnī jawānī kī os pāegā.

4 Rab ne qasam khāi hai aur is se pachhtāegā
nahīñ, “Tū abad tak imām hai, aisā imām jaisā
Malik-e-sidq thā.”

5 Rab tere dahne hāth par rahegā aur apne
ghazab ke din dīgar bādshāhoñ ko chūr chūr
karegā.

⁶ Wuh qaumoñ meñ adālat karke maidān ko lāshoñ se bhar degā aur dūr tak saroñ ko pāsh pāsh karegā.

⁷ Rāste meñ wuh nadī se pānī pī legā, is lie apnā sar uṭhāe phiregā.

111

Allāh ke Fazl kī Tamjīd

¹ Rab kī hamd ho! Maiñ pūre dil se diyānatdāroñ kī majlis aur jamāt meñ Rab kā shukr karūnga.

² Rab ke kām azīm haiñ. Jo un se lutfandoz hote haiñ wuh un kā ḡhūb mutāla'ā karte haiñ.

³ Us kā kām shāndār aur jalālī hai, us kī rāstī abad tak qāym rahtī hai.

⁴ Wuh apne mojize yād karātā hai. Rab mehrbān aur rahīm hai.

⁵ Jo us kā ḡhauf mānte haiñ unheñ us ne ḡhurāk muhaiyā kī hai. Wuh hameshā tak apne ahd kā ḡhayāl rakhegā.

⁶ Us ne apnī qaum ko apne zabardast kāmoñ kā elān karke kahā, “Maiñ tumheñ ḡhairqaumoñ kī mīrās atā karūnga.”

⁷ Jo bhī kām us ke hāth kareñ wuh sachche aur rāst haiñ. Us ke tamām ahkām qābil-e-etamād haiñ.

⁸ Wuh azal se abad tak qāym haiñ, aur un par sachchāi aur diyānatdārī se amal karnā hai.

⁹ Us ne apnī qaum kā fidyā bhej kar use chhurāyā hai. Us ne farmāyā, “Merā qaum ke sāth ahd abad tak qāym rahe.” Us kā nām quddūs aur purjalāl hai.

¹⁰ Hikmat is se shurū hotī hai ki ham Rab kā ḵhauf māneñ. Jo bhī us ke ahkām par amal kare use achchhī samajh hāsīl hogī. Us kī hamd hameshā tak qāym rahegī.

112

Allāh ke Ḵhauf kī Tārīf

¹ Rab kī hamd ho! Mubāarak hai wuh jo Allāh kā ḵhauf māntā aur us ke ahkām se bahut lutfandoz hotā hai.

² Us ke farzand mulk meñ tāqatwar hoñge, aur diyānatdār kī nasl ko barkat milegī.

³ Daulat aur ḵhushhālī us ke ghar meñ rahegī, aur us kī rāstbāzī abad tak qāym rahegī.

⁴ Andhere meñ chalte waqt diyānatdāron par raushnī chamaktī hai. Wuh rāstbāz, mehrbān aur rahīm hai.

⁵ Mehrbānī karnā aur qarz denā bābarkat hai. Jo apne muāmaloñ ko insāf se hal kare wuh achchhā karegā,

⁶ kyonki wuh abad tak nahīn ḍagmaḡāegā. Rāstbāz hameshā hī yād rahegā.

⁷ Wuh burī ḵhabar milne se nahīn ḍartā. Us kā dil mazbūt hai, aur wuh Rab par bharosā rakhtā hai.

⁸ Us kā dil mustahkam hai. Wuh sahmā huā nahīn rahtā, kyonki wuh jāntā hai ki ek din main apne dushmanoñ kī shikast dekh kar ḵhush hūñgā.

⁹ Wuh faiyāzī se zarūratmandoñ meñ ḵhairāt bikher detā hai. Us kī rāstbāzī hameshā qāym rahegī, aur use izzat ke sāth sarfarāz kiyā jāegā.

10 Bedīn yih dekh kar nārāz ho jāegā, wuh dānt pīs pīs kar nest ho jāegā. Jo kuchh bedīn chāhte haiñ wuh jātā rahegā.

113

Allāh kī Azmat aur Mehrbānī

¹ Rab kī hamd ho! Ai Rab ke khādimo, Rab ke nām kī satāish karo, Rab ke nām kī tārif karo.

² Rab ke nām kī ab se abad tak tamjīd ho.

³ Tulū-e-subah se ghurūb-e-āftāb tak Rab ke nām kī hamd ho.

⁴ Rab tamām aqwām se sarbuland hai, us kā jalāl āsmān se azīm hai.

⁵ Kaun Rab hamāre Khudā kī mānind hai jo bulandiyon par taḥtnashīn hai

⁶ aur āsmān-o-zamīn ko dekhne ke lie niche jhuktā hai?

⁷ Psthāl ko wuh khāk meñ se uṭhā kar pāñwoñ par khaṛā kartā, muhtāj ko rākh se nikāl kar sarfarāz kartā hai.

⁸ Wuh use shurafā ke sāth, apnī qaum ke shurafā ke sāth biṭhā detā hai.

⁹ Bāñjh ko wuh aulād atā kartā hai tāki wuh ghar meñ khushī se zindagī guzār sake. Rab kī hamd ho!

114

Misr meñ Allāh ke Mojizāt

¹ Jab Isrāil Misr se rawānā huā aur Yaqūb kā gharānā ajnabī zabān bolne wālī qaum se nikal āyā

² to Yahūdāh Allāh kā maqdis ban gayā aur Isrāil us kī bādshāhī.

3 Yih dekh kar samundar bhāg gayā aur Dariyā-e-Yardan pīchhe haṭ gayā.

4 Pahār menḍhoñ kī tarah kūdne aur pahāriyāñ jawān bheṛ-bakriyoñ kī tarah phāndne lagīñ.

5 Ai samundar, kyā huā ki tū bhāg gayā hai? Ai Yardan, kyā huā ki tū pīchhe haṭ gayā hai?

6 Ai pahāro, kyā huā ki tum menḍhoñ kī tarah kūdne lage ho? Ai pahāriyo, kyā huā ki tum jawān bheṛ-bakriyoñ kī tarah phāndne lagī ho?

7 Ai zamīn, Rab ke huzūr, Yāqūb ke Ḳhudā ke huzūr laraz uṭh,

8 us ke sāmne thartharā jis ne chaṭān ko johar meñ aur saḡht patthar ko chashme meñ badal diyā.

115

Allāh hī kī Hamd Ho

1 Ai Rab, hamārī hī izzat kī ḡhātir kām na kar balki is lie ki tere nām ko jalāl mile, is lie ki tū mehrbān aur wafādār Ḳhudā hai.

2 Dīgar aqwām kyoñ kaheñ, “Un kā Ḳhudā kahāñ hai?”

3 Hamārā Ḳhudā to āsmān par hai, aur jo jī chāhe kartā hai.

4 Un ke but sone-chāñdī ke haiñ, insān ke hāth ne unheñ banāyā hai.

5 Un ke muñh haiñ lekin wuh bol nahīñ sakte. Un kī āñkheñ haiñ lekin wuh dekh nahīñ sakte.

6 Un ke kāñ haiñ lekin wuh sun nahīñ sakte, un kī nāk hai lekin wuh sūñgh nahīñ sakte.

7 Un ke hāth haiñ, lekin wuh chhū nahīñ sakte. Un ke pāñw haiñ, lekin wuh chal nahīñ sakte. Un ke galē se āwāz nahīñ nikaltī.

8 Jo but banāte haiñ wuh un kī mānind ho jāēñ, jo un par bharosā rakhte haiñ wuh un jaise behis-o-harkat ho jāēñ.

9 Ai Isrāīl, Rab par bharosā rakh! Wuhī terā sahārā aur terī dhāl hai.

10 Ai Hārūn ke gharāne, Rab par bharosā rakh! Wuhī terā sahārā aur terī dhāl hai.

11 Ai Rab kā khauf mānane wālo, Rab par bharosā rakho! Wuhī tumhārā sahārā aur tumhārī dhāl hai.

12 Rab ne hamārā khayāl kiyā hai, aur wuh hameñ barkat degā. Wuh Isrāīl ke gharāne ko barkat degā, wuh Hārūn ke gharāne ko barkat degā.

13 Wuh Rab kā khauf mānane wāloñ ko barkat degā, kḥāh chhoṭe hoñ yā bare.

14 Rab tumhārī tādād meñ izāfā kare, tumhārī bhī aur tumhārī aulād kī bhī.

15 Rab jo āsmān-o-zamīn kā Kḥāliq hai tumheñ barkat se mālāmāl kare.

16 Āsmān to Rab kā hai, lekin zamīn ko us ne ādamzādoñ ko baḥsh diyā hai.

17 Ai Rab, murde terī satāish nahīñ karte, kḥāmoshī ke mulk meñ utarne wāloñ meñ se kōī bhī terī tamjīd nahīñ kartā.

18 Lekin ham Rab kī satāish ab se abad tak karenge. Rab kī hamd ho!

116

Maut se Najāt par Shukrguzārī

¹ Maiñ Rab se muhabbat rakhtā hūñ, kyoñki us ne merī āwāz aur merī iltijā sunī hai.

² Us ne apnā kān merī taraf jhukāyā hai, is lie maiñ umr-bhar use pukārūnga.

³ Maut ne mujhe apnī zanjīron meñ jakar liyā, aur Pātāl kī pareshāniyāñ mujh par ghālib āññ. Maiñ musibat aur dukh meñ phañs gayā.

⁴ Tab maiñ ne Rab kā nām pukārā, “Ai Rab, mehrbānī karke mujhe bachā!”

⁵ Rab mehrbān aur rāst hai, hamārā Ḳhudā rahīm hai.

⁶ Rab sādā logoñ kī hifāzat kartā hai. Jab maiñ pasthāl thā to us ne mujhe bachāyā.

⁷ Ai merī jān, apnī ārāmgāh ke pās wāpas ā, kyoñki Rab ne tere sāth bhalāī kī hai.

⁸ Kyoñki ai Rab, tū ne merī jān ko maut se, merī āñkhoñ ko āñsū bahāne se aur mere pāñwoñ ko phisalne se bachāyā hai.

⁹ Ab maiñ zindoñ kī zamīn meñ rah kar Rab ke huzūr chalūngā.

¹⁰ Maiñ īmān lāyā aur is lie bolā, “Maiñ shadīd musibat meñ phañs gayā hūñ.”

¹¹ Maiñ saḳht ghabrā gayā aur bolā, “Tamām insān daroghgo haiñ.”

¹² Jo bhalāiyāñ Rab ne mere sāth kī haiñ un sab ke ewaz maiñ kyā dūñ?

¹³ Maiñ najāt kā pyālā uṭhā kar Rab kā nām pukārūnga.

14 Maiñ Rab ke huzūr us kī sārī qaum ke sāmne hī apnī mannateñ pūrī karūnga.

15 Rab kī nigāh meñ us ke īmāndāroñ kī maut girāñqadar hai.

16 Ai Rab, yaqīnan maiñ terā k̄hādīm, hāñ terā k̄hādīm aur terī k̄hādīmā kā beṭā hūñ. Tū ne merī zanjīroñ ko toṛ ḍālā hai.

17 Maiñ tujhe shukrguzārī kī qurbānī pesh karke terā nām pukārūnga.

18 Maiñ Rab ke huzūr us kī sārī qaum ke sāmne hī apnī mannateñ pūrī karūnga.

19 Maiñ Rab ke ghar kī bārgāhoñ meñ, ai Yarūshalam tere bīch meñ hī unheñ pūrā karūnga. Rab kī hamd ho.

117

Tamām Aqwām Allāh kī Hamd Kareñ

1 Ai tamām aqwām, Rab kī tamjīd karo! Ai tamām ummato, us kī madahsarāī karo!

2 Kyoñki us kī ham par shafqat azīm hai, aur Rab kī wafādārī abadī hai. Rab kī hamd ho!

118

Allāh kī Madad par Shukrguzārī

1 Rab kā shukr karo, kyoñki wuh bhalā hai, aur us kī shafqat abadī hai.

2 Isrāīl kahe, “Us kī shafqat abadī hai.”

3 Hārūn kā gharānā kahe, “Us kī shafqat abadī hai.”

4 Rab kā k̄hauf mānane wāle kaheñ, “Us kī shafqat abadī hai.”

⁵ Musībat meñ maiñ ne Rab ko pukārā to Rab ne merī sun kar mere pānwoñ ko khule maidān meñ qāym kar diyā hai.

⁶ Rab mere haq meñ hai, is lie maiñ nahīñ ḍarūnga. Insān merā kyā bigāṛ saktā hai?

⁷ Rab mere haq meñ hai aur merā sahārā hai, is lie maiñ un kī shikast dekh kar ḡhush hūngā jo mujh se nafrat karte haiñ.

⁸ Rab meñ panāh lenā insān par etamād karne se kahīñ behtar hai.

⁹ Rab meñ panāh lenā shurafā par etamād karne se kahīñ behtar hai.

¹⁰ Tamām aqwām ne mujhe gher liyā, lekin maiñ ne Allāh kā nām le kar unheñ bhagā diyā.

¹¹ Unhoñ ne mujhe gher liyā, hāñ chāroñ taraf se gher liyā, lekin maiñ ne Allāh kā nām le kar unheñ bhagā diyā.

¹² Wuh shahd kī makkhiyoñ kī tarah chāroñ taraf se mujh par hamlā-āwar hue, lekin kāñṭedār jhāriyoñ kī āg kī tarah jald hī bujh gae. Maiñ ne Rab kā nām le kar unheñ bhagā diyā.

¹³ Dushman ne mujhe dhakkā de kar girāne kī koshish kī, lekin Rab ne merī madad kī.

¹⁴ Rab merī quwwat aur merā gīt hai, wuh merī najāt ban gayā hai.

¹⁵ Ḡhushī aur fatah ke nāre rāstbāzoñ ke ḡhaimoñ meñ gūñjte haiñ, “Rab kā dahnā hāth zabardast kām kartā hai!

¹⁶ Rab kā dahnā hāth sarfarāz kartā hai, Rab kā dahnā hāth zabardast kām kartā hai!”

17 Maiñ nahīñ marūñga balki zindā rah kar Rab ke kām bayān karūñga.

18 Go Rab ne merī saḡht tādīb kī hai, us ne mujhe maut ke hawāle nahīñ kiyā.

19 Rāstī ke darwāze mere lie khol do tāki maiñ un meñ dāḡhil ho kar Rab kā shukr karūñ.

20 Yih Rab kā darwāzā hai, isī meñ rāstbāz dāḡhil hote haiñ.

21 Maiñ terā shukr kartā hūñ, kyoñki tū ne merī sun kar mujhe bachāyā hai.

22 Jis patthar ko makān banāne wāloñ ne radd kiyā wuh kone kā buniyādī patthar ban gayā.

23 Yih Rab ne kiyā aur deḡhne meñ kitnā hairatangez hai.

24 Isī din Rab ne apnī qudrat dikhāī hai. Āo, ham shādiyānā bajā kar us kī ḡhushī manāēñ.

25 Ai Rab, mehrbānī karke hameñ bachā! Ai Rab, mehrbānī karke kāmyābī atā farmā!

26 Mubāarak hai wuh jo Rab ke nām se atā hai. Rab kī sukūnatḡāh se ham tumheñ barkat dete haiñ.

27 Rab hī Ḳhudā hai, aur us ne hameñ raushnī baḡhshī hai. Āo, id kī qurbānī rassiyoñ se qurbāngāh ke sīñgoñ ke sāth bāñdho.

28 Tū merā Ḳhudā hai, aur maiñ terā shukr kartā hūñ. Ai mere Ḳhudā, maiñ terī tāzīm kartā hūñ.

29 Rab kī satāish karo, kyoñki wuh bhalā hai aur us kī shafḡat abadī hai.

119

Allāh ke Kalām kī Shān

1

¹ Mubāarak haiñ wuh jin kā chāl-chalan be'ilzām hai, jo Rab kī sharīat ke mutābiq zindagī guzārte haiñ.

² Mubāarak haiñ wuh jo us ke ahkām par amal karte aur pūre dil se us ke tālib rahte haiñ,

³ jo badī nahīn karte balki us kī rāhoñ par chalte haiñ.

⁴ Tū ne hameñ apne ahkām die haiñ, aur tū chāhtā hai ki ham har lihāz se un ke tābe raheñ.

⁵ Kāsh merī rāheñ itnī puḳhtā hoñ ki maiñ sābitqadmī se tere ahkām par amal karūñ!

⁶ Tab maiñ sharmindā nahīn hūngā, kyonki merī ānkheñ tere tamām ahkām par lagī raheñgī.

⁷ Jitnā maiñ tere bā-insāf faisloñ ke bāre meñ sikhūngā utnā hī diyānatdār dil se terī satāish karūngā.

⁸ Tere ahkām par maiñ har waqt amal karūngā. Mujhe pūrī tarah tark na kar!

2

⁹ Naujawān apnī rāh ko kis tarah pāk rakhe? Is tarah ki tere kalām ke mutābiq zindagī guzāre.

¹⁰ Maiñ pūre dil se terā tālib rahā hūñ. Mujhe apne ahkām se bhaṭakne na de.

¹¹ Maiñ ne terā kalām apne dil meñ mahfūz rakhā hai tāki terā gunāh na karūñ.

¹² Ai Rab, terī hamd ho! Mujhe apne ahkām sikhā.

13 Apne honṭoṅ se main̄ dūsroṅ ko tere muñh kī tamām hidāyāt sunātā hūñ.

14 Main̄ tere ahkām kī rāh se utnā lutfandoz hotā hūñ jitnā ki har tarah kī daulat se.

15 Main̄ terī hidāyāt meñ mahw-e-ḳhyāl rahūngā aur terī rāhoṅ ko taktā rahūngā.

16 Main̄ tere farmānoṅ se lutfandoz hotā hūñ aur terā kalām nahīñ bhūltā.

3

17 Apne ḳhādim se bhalāi kar tāki main̄ zindā rahūñ aur tere kalām ke mutābiq zindagi guzārūñ.

18 Merī āñkhoṅ ko khol tāki terī shariyat ke ajāyb dekhūñ.

19 Duniyā meñ main̄ pardesī hī hūñ. Apne ahkām mujh se chhupāe na rakh!

20 Merī jān har waqt terī hidāyāt kī ārzū karte karte niḍhāl ho rahī hai.

21 Tū maḡhrūroṅ ko dāñṭtā hai. Un par lānat jo tere ahkām se bhaṭak jāte haiñ!

22 Mujhe logoṅ kī tauhīn aur tahqīr se rihāi de, kyonki main̄ tere ahkām ke tābe rahā hūñ.

23 Go buzurg mere ḳhilāf mansūbe bāndhne ke lie baiṭh gae haiñ, terā ḳhādim tere ahkām meñ mahw-e-ḳhyāl rahtā hai.

24 Tere ahkām se hī main̄ lutf uṭhātā hūñ, wuhī mere mushīr haiñ.

4

25 Merī jān ḳhāk meñ dab gaī hai. Apne kalām ke mutābiq merī jān ko tāzādām kar.

26 Main̄ ne apnī rāheñ bayān kīñ to tū ne merī sunī. Mujhe apne ahkām sikhā.

27 Mujhe apne ahkām kī rāh samajhne ke qābil banā tāki tere ajāyb meñ mahw-e-ḳhyāl rahūñ.

28 Merī jān dukh ke māre niḳhāl ho gaī hai. Mujhe apne kalām ke mutābiq taqwiyaṭ de.

29 Fareb kī rāh mujh se dūr rakh aur mujhe apnī shariāṭ se nawāz.

30 Maiñ ne wafā kī rāh iḳhtiyār karke tere āñ apne sāmne rakhe haiñ.

31 Maiñ tere ahkām se liptā rahtā hūñ. Ai Rab, mujhe sharmindā na hone de.

32 Maiñ tere farmānoñ kī rāh par dauṛtā hūñ, kyoñki tū ne mere dil ko kushādagī baḳhshī hai.

5

33 Ai Rab, mujhe apne āñ kī rāh sikhā to maiñ umr-bhar un par amal karūñga.

34 Mujhe samajh atā kar tāki terī shariāṭ ke mutābiq zindagī guzārūñ aur pūre dil se us ke tābe rahūñ.

35 Apne ahkām kī rāh par merī rāhnumāi kar, kyoñki yihī maiñ pasand kartā hūñ.

36 Mere dil ko lālach meñ āne na de balki use apne farmānoñ kī taraf māyl kar.

37 Merī āñkhoñ ko bātil chīzoñ se pher le, aur mujhe apnī rāhoñ par sañbhāl kar merī jān ko tāzādam kar.

38 Jo wādā tū ne apne ḳhādim se kiyā wuh pūrā kar tāki log terā ḳhauf māneñ.

39 Jis ruswāi se mujhe ḳhauf hai us kā ḳhatrā dūr kar, kyoñki tere ahkām achchhe haiñ.

40 Maiñ terī hidāyāt kā shadīd ārzūmand hūñ, apnī rāsti se merī jān ko tāzādam kar.

6

41 Ai Rab, terī shafqat aur wuh najāt jis kā wādā tū ne kiyā hai mujh tak pahunchē

42 tāki maiñ be'izzatī karne wāle ko jawāb de sakūñ. Kyoñki maiñ tere kalām par bharosā rakhtā hūñ.

43 Mere muñh se sachchāī kā kalām na chhīn, kyoñki maiñ tere farmānoñ ke intazār meñ hūñ.

44 Maiñ har waqt terī shariyat kī pairawī karūñga, ab se abad tak us meñ qāym rahūñgā.

45 Maiñ khule maidān meñ chaltā phirūñga, kyoñki tere āin kā tālib rahtā hūñ.

46 Maiñ sharm kie baḡhair bādshāhoñ ke sāmne tere ahkām bayān karūñga.

47 Maiñ tere farmānoñ se lutfandoz hotā hūñ, wuh mujhe pyāre haiñ.

48 Maiñ apne hāth tere farmānoñ kī taraf uṭhāūñgā, kyoñki wuh mujhe pyāre haiñ. Maiñ terī hidāyat meñ mahw-e-ḡhayāl rahūñgā.

7

49 Us bāt kā ḡhayāl rakh jo tū ne apne ḡhādīm se kī aur jis se tū ne mujhe ummīd dilāī hai.

50 Musībat meñ yihī tasallī kā bāis rahā hai ki terā kalām merī jān ko tāzādām kartā hai.

51 Maḡhrūr merā had se zyādā mazāq uṛāte haiñ, lekin maiñ terī shariyat se dūr nahīñ hotā.

52 Ai Rab, maiñ tere qadīm farmān yād kartā hūñ to mujhe tasallī miltī hai.

53 Bedīnoñ ko dekh kar maiñ āḡ-baḡulā ho jātā hūñ, kyoñki unhoñ ne terī shariyat ko tark kiyā hai.

54 Jis ghar meñ maiñ padesī hūñ us meñ maiñ tere ahkām ke gīt gātā rahtā hūñ.

⁵⁵ Ai Rab, rāt ko maiñ terā nām yād kartā hūñ, terī sharīat par amal kartā rahtā hūñ.

⁵⁶ Yih terī baḡhshish hai ki maiñ tere āñ ki pairawī kartā hūñ.

8

⁵⁷ Rab merī mīrās hai. Maiñ ne tere farmāñoñ par amal karne kā wādā kiyā hai.

⁵⁸ Maiñ pūre dil se terī shafqat kā tālib rahā hūñ. Apne wāde ke mutābiq mujh par mehrbāñī kar.

⁵⁹ Maiñ ne apñī rāhoñ par dhyān de kar tere ahkām kī taraf qadam baḡhāe haiñ.

⁶⁰ Maiñ nahīñ jhijaktā balki bhāg kar tere ahkām par amal karne kī koshish kartā hūñ.

⁶¹ Bedīñoñ ke rassoñ ne mujhe jakar liyā hai, lekin maiñ terī sharīat nahīñ bhūltā.

⁶² Adhī rāt ko maiñ jāg uṡhtā hūñ tāki tere rāst farmāñoñ ke lie terā shukr karūñ.

⁶³ Maiñ un sab kā sāthī hūñ jo terā ḡhauf mānte haiñ, un sab kā dost jo terī hidāyāt par amal karte haiñ.

⁶⁴ Ai Rab, duniyā terī shafqat se māmūr hai. Mujhe apne ahkām sikhā!

9

⁶⁵ Ai Rab, tū ne apne kalām ke mutābiq apne ḡhādīm se bhalāī kī hai.

⁶⁶ Mujhe saḡh imtiyāz aur irfāñ sikhā, kyoñki maiñ tere ahkām par īmāñ rakhtā hūñ.

⁶⁷ Is se pahle kī mujhe past kiyā gayā maiñ āwārā phirtā thā, lekin ab maiñ tere kalām ke tābe rahtā hūñ.

⁶⁸ Tū bhalā hai aur bhalāī kartā hai. Mujhe apne āñ sikhā!

⁶⁹ Maḡhrūroñ ne jhūṭ bol kar mujh par kīchar uchhālī hai, lekin main̄ pūre dil se terī hidāyāt kī farmāñbardārī kartā hūñ.

⁷⁰ Un ke dil akar kar behis ho gae haiñ, lekin main̄ terī shariyat se lutfandoz hotā hūñ.

⁷¹ Mere lie achchhā thā ki mujhe past kiyā gayā, kyonki is tarah main̄ ne tere ahkām sīkh lie.

⁷² Jo shariyat tere muñh se sādir huī hai wuh mujhe sone-chāñdī ke hazāroñ sikkoñ se zyādā pasand hai.

10

⁷³ Tere hāthoñ ne mujhe banā kar mazbūt buniyād par rakh diyā hai. Mujhe samajh atā farmā tāki tere ahkām sīkh lūñ.

⁷⁴ Jo terā khauf mānte haiñ wuh mujhe dekh kar khush ho jāeñ, kyonki main̄ tere kalām ke intazār meñ rahtā hūñ.

⁷⁵ Ai Rab, main̄ ne jān liyā hai ki tere faisle rāst haiñ. Yih bhī terī wafādārī kā izhār hai ki tū ne mujhe past kiyā hai.

⁷⁶ Terī shafqat mujhe tasallī de, jis tarah tū ne apne khādim se wādā kiyā hai.

⁷⁷ Mujh par apne rahm kā izhār kar tāki merī jān meñ jān āe, kyonki main̄ terī shariyat se lutfandoz hotā hūñ.

⁷⁸ Jo maḡhrūr mujhe jhūṭ se past kar rahe haiñ wuh sharmindā ho jāeñ. Lekin main̄ tere farmānoñ meñ mahw-e-khyāl rahūngā.

⁷⁹ Kāsh jo terā khauf mānte aur tere ahkām jānte haiñ wuh mere pās wāpas aeñ!

⁸⁰ Merā dil tere āñ kī pairawī karne meñ be'ilzām rahe tāki merī ruswāī na ho jāe.

11

⁸¹ Merī jān terī najāt kī ārzū karte karte niḍhāl ho rahī hai, main tere kalām ke intazār mein hūn.

⁸² Merī ānkheñ tere wāde kī rāh dekhte dekhte dhundlā rahī haiñ. Tū mujhe kab tasallī degā?

⁸³ Main dhuen mein sukarī huī mashk kī mānind hūn lekin tere farmānoñ ko nahīn bhūltā.

⁸⁴ Tere khādim ko mazīd kitnī der intazār karnā parēgā? Tū merā tāqqub karne wāloñ kī adālat kab karegā?

⁸⁵ Jo maghrūr terī shariāt ke tābe nahīn hote unhoñ ne mujhe phānsāne ke lie gaṛhe khod lie haiñ.

⁸⁶ Tere tamām ahkām purwafā haiñ. Merī madad kar, kyōñki wuh jhūṭ kā sahārā le kar merā tāqqub kar rahe haiñ.

⁸⁷ Wuh mujhe rū-e-zamīn par se miṭāne ke qarīb hī haiñ, lekin main ne tere āin ko tark nahīn kiyā.

⁸⁸ Apnī shafqat kā izhār karke merī jān ko tāzādām kar tāki tere muñh ke farmānoñ par amal karūn.

12

⁸⁹ Ai Rab, terā kalām abad tak āsmān par qāym-o-dāym hai.

⁹⁰ Terī wafādārī pusht-dar-pusht rahtī hai. Tū ne zamīn kī buniyād rakhī, aur wuh wahīn kī wahīn barqarār rahtī hai.

⁹¹ Āj tak āsmān-o-zamīn tere farmānoñ ko pūrā karne ke lie hāzir rahte haiñ, kyōñki

tamām chīzeñ terī ʔhidmat karne ke lie banāi gaī haiñ.

⁹² Agar terī shariyat merī ʔhushī na hotī to main apnī musibat meñ halāk ho gayā hotā.

⁹³ Main terī hidāyāt kabhī nahīñ bhūlūngā, kyōñki unhīñ ke zariye tū merī jāñ ko tazādam kartā hai.

⁹⁴ Main terā hī hūñ, mujhe bachā! Kyōñki main tere ahkām kā tālib rahā hūñ.

⁹⁵ Bedīn merī tāk meñ baiṭh gae haiñ tāki mujhe mār ḍaleñ, lekin main tere āin par dhyān detā rahūngā.

⁹⁶ Main ne dekhā hai ki har kāmīl chīz kī had hotī hai, lekin tere farmāñ kī koī had nahīñ hotī.

13

⁹⁷ Terī shariyat mujhe kitnī pyārī hai! Din-bhar main us meñ mahw-e-ʔhyāl rahtā hūñ.

⁹⁸ Terā farmāñ mujhe mere dushmanoñ se zyādā dānishmand banā detā hai, kyōñki wuh hameshā tak merā ʔhazānā hai.

⁹⁹ Mujhe apne tamām ustādoñ se zyādā samajh hāsīl hai, kyōñki main tere āin meñ mahw-e-ʔhyāl rahtā hūñ.

¹⁰⁰ Mujhe buzurgoñ se zyādā samajh hāsīl hai, kyōñki main wafādārī se tere ahkām kī pairawī kartā hūñ.

¹⁰¹ Main ne har burī rāh par qadam rakhne se gurez kiyā hai tāki tere kalām se liṭṭā rahūñ.

¹⁰² Main tere farmānoñ se dūr nahīñ huā, kyōñki tū hī ne mujhe tālīm dī hai.

¹⁰³ Terā kalām kitnā lazīz hai, wuh mere muñh meñ shahd se zyādā mīṭhā hai.

104 Tere ahkām se mujhe samajh hāsīl hotī hai, is lie main jhūṭ kī har rāh se nafrat kartā hūn.

14

105 Terā kalām mere pānwoṅ ke lie charāgh hai jo merī rāh ko raushan kartā hai.

106 Main ne qasam khāī hai ki tere rāst farmānoṅ kī pairawī karūnga, aur main yih wādā pūrā bhī karūnga.

107 Mujhe bahut past kiyā gayā hai. Ai Rab, apne kalām ke mutābiq merī jān ko tāzādā kar.

108 Ai Rab, mere muñh kī razākārānā qurbāniyoṅ ko pasand kar aur mujhe apne āin sikhā!

109 Merī jān hameshā khatre meṅ hai, lekin main terī shariyat nahīn bhūltā.

110 Bedīnoṅ ne mere lie phandā taiyār kar rakhā hai, lekin main tere farmānoṅ se nahīn bhaṅkā.

111 Tere ahkām merī abadī mīrās ban gae haiṅ, kyōnki un se merā dil khushī se uchhaltā hai.

112 Main ne apnā dil tere ahkām par amal karne kī taraf māyl kiyā hai, kyōnki is kā ajr abadī hai.

15

113 Main dodiloṅ se nafrat lekin terī shariyat se muhabbat kartā hūn.

114 Tū merī panāhgāh aur merī dhāl hai, main tere kalām ke intazār meṅ rahtā hūn.

115 Ai badkāro, mujh se dūr ho jāo, kyōnki main apne Khudā ke ahkām se liptā rahūngā.

116 Apne farmān ke mutābiq mujhe sañbhāl tāki zindā rahūn. Merī ās ṭuṭne na de tāki sharmindā na ho jāūn.

117 Merā sahārā ban tāki bach kar har waqt tere āin kā lihāz rakhūn.

118 Tū un sab ko radd kartā hai jo tere ahkām se bhaṭke phirte haiñ, kyonki un kī dhokebāzī fareb hī hai.

119 Tū zamīn ke tamām bedīnoñ ko nāpāk chāndī se khārij kī huī mail kī tarah phaiñk kar nest kar detā hai, is lie tere farmān mujhe pyāre haiñ.

120 Merā jism tujh se dahshat khā kar thartharātā hai, aur maiñ tere faisloñ se ḍartā hūñ.

16

121 Maiñ ne rāst aur bā-insāf kām kiyā hai, chunāñche mujhe un ke hawāle na kar jo mujh par zulm karte haiñ.

122 Apne khādim kī khushhālī kā zāmin ban kar maḡhrūroñ ko mujh par zulm karne na de.

123 Merī āñkheñ terī najāt aur tere rāst wāde kī rāh deḡhte deḡhte rah gaī haiñ.

124 Apne khādim se terā sulūk terī shafqat ke mutābiq ho. Mujhe apne ahkām sikhā.

125 Maiñ terā hī khādim hūñ. Mujhe fahm atā farmā tāki tere āin kī pūrī samajh āe.

126 Ab waqt ā gayā hai ki Rab qadam uṭhāe, kyonki logoñ ne terī shariyat ko toṛ ḍālā hai.

127 Is lie maiñ tere ahkām ko sone balki khālis sone se zyādā pyār kartā hūñ.

128 Is lie maiñ ehtiyāt se tere tamām āin ke mutābiq zindagī guzartā hūñ. Maiñ har farebdeh rāh se nafrat kartā hūñ.

17

129 Tere ahkām tājjubangez haiñ, is lie merī jān un par amal kartī hai.

130 Tere kalām kā inkishāf raushnī baḡhshtā aur sādālah ko samajh atā kartā hai.

131 Maiñ tere farmānoñ ke lie itnā pyāsā hūñ ki muñh khol kar hāñp rahā hūñ.

132 Merī taraf rujū farmā aur mujh par wuhī mehrbānī kar jo tū un sab par kartā hai jo tere nām se pyār karte haiñ.

133 Apne kalām se mere qadam mazbūt kar, kisī bhī gunāh ko mujh par hukūmat na karne de.

134 Fidyā de kar mujhe insān ke zulm se chhuṭkāṛā de tāki maiñ tere ahkām ke tābe rahūñ.

135 Apne chehre kā nūr apne ḡhādim par chamkā aur mujhe apne ahkām sikhā.

136 Merī āñkhoñ se āñsuoñ kī nadiyāñ bah rahī haiñ, kyoñki log terī sharīat ke tābe nahīn rahte.

18

137 Ai Rab, tū rāst hai, aur tere faisle durust haiñ.

138 Tū ne rāstī aur baḡī wafādārī ke sāth apne farmān jāri kie haiñ.

139 Merī jān ḡhairat ke bāis tabāh ho gaī hai, kyoñki mere dushman tere farmān bhūl gae haiñ.

140 Terā kalām āzmā kar pāk-sāf sābit huā hai, terā ḡhādim use pyār kartā hai.

141 Mujhe zalīl aur haqīr jānā jātā hai, lekin maiñ tere āin nahīn bhūltā.

142 Terī rāstī abadī hai, aur terī sharīat sachchāi hai.

143 Musībat aur pareshānī mujh par ghālib ā gaī haiñ, lekin main tere ahkām se lutfandoz hotā hūñ.

144 Tere ahkām abad tak rāst haiñ. Mujhe samajh atā farmā tāki main jītā rahūñ.

19

145 Main pūre dil se pukārtā hūñ, “Ai Rab, merī sun! Main tere āin ke mutābiq zindagī guzārūnga.”

146 Main pukārtā hūñ, “Mujhe bachā! Main tere ahkām kī pairawī karūnga.”

147 Pau phatne se pahle pahle main uṭh kar madad ke lie pukārtā hūñ. Main tere kalām ke intazār meñ hūñ.

148 Rāt ke waqt hī merī ānkheñ khul jātī haiñ tāki tere kalām par ghaur-o-khauz karūñ.

149 Apnī shafqat ke mutābiq merī āwāz sun! Ai Rab, apne farmānoñ ke mutābiq merī jān ko tādādam kar.

150 Jo chālākī se merā tāqqub kar rahe haiñ wuh qarīb pahuñch gae haiñ. Lekin wuh terī shariyat se intahāi dūr haiñ.

151 Ai Rab, tū qarīb hī hai, aur tere ahkām sachchāi haiñ.

152 Barī der pahle mujhe tere farmānoñ se mālūm huā hai ki tū ne unheñ hameshā ke lie qāym rakhā hai.

20

153 Merī musībat kā khayāl karke mujhe bachā! Kyonki main terī shariyat nahīn bhūltā.

154 Adālat meñ mere haq meñ laṅ kar merā ewazānā de tāki merī jān chhūṭ jāe. Apne wāde ke mutābiq merī jān ko tādādam kar.

155 Najāt bedīnoñ se bahut dūr hai, kyoñki wuh tere ahkām ke tālib nahīn hote.

156 Ai Rab, tū muta'addid tarīqoñ se apne rahm kā izhār kartā hai. Apne ān ke mutābiq merī jān ko tāzādam kar.

157 Merā tāqqub karne wāloñ aur mere dushmanoñ kī baṛī tādād hai, lekin maiñ tere ahkām se dūr nahīn huā.

158 Bewafāoñ ko dekh kar mujhe ghin ātī hai, kyoñki wuh tere kalām ke mutābiq zindagī nahīn guzārte.

159 Dekh, mujhe tere ahkām se pyār hai. Ai Rab, apnī shafqat ke mutābiq merī jān ko tāzādam kar.

160 Tere kalām kā lubb-e-lubāb sachchāī hai, tere tamām rāst farmān abad tak qāym haiñ.

21

161 Sardār bilāwajah merā pīchhā karte haiñ, lekin merā dil tere kalām se hī ḍartā hai.

162 Maiñ tere kalām kī khushī us kī tarah manātā hūñ jise kasrat kā māl-e-ghanimat mil gayā ho.

163 Maiñ jhūṭ se nafrat kartā balki ghin khātā hūñ, lekin terī sharīat mujhe pyārī hai.

164 Maiñ din meñ sāt bār terī satāish kartā hūñ, kyoñki tere ahkām rāst haiñ.

165 Jinheñ sharīat pyārī hai unheñ baṛā sukūn hāsil hai, wuh kisī bhī chīz se ṭhokar khā kar nahīn girenge.

166 Ai Rab, maiñ terī najāt ke intazār meñ rahte hue tere ahkām kī pairawī kartā hūñ.

167 Merī jān tere farmānoñ se liṭī rahtī hai, wuh use nihāyat pyāre haiñ.

168 Maiñ tere āin aur hidāyāt kī pairawī kartā hūñ, kyoñki merī tamām rāheñ tere sāmne haiñ.

22

169 Ai Rab, merī āheñ tere sāmne āeñ, mujhe apne kalām ke mutābiq samajh atā farmā.

170 Merī iltijāeñ tere sāmne āeñ, mujhe apne kalām ke mutābiq chhuṛā!

171 Mere hoñṭoñ se hamd-o-sanā phūṭ nikle, kyoñki tū mujhe apne ahkām sikhātā hai.

172 Merī zabān tere kalām kī madahsarāī kare, kyoñki tere tamām farmān rāst haiñ.

173 Terā hāth merī madad karne ke lie taiyār rahe, kyoñki maiñ ne tere ahkām ikhtiyār kie haiñ.

174 Ai Rab, maiñ terī najāt kā ārzūmand hūñ, terī shariyat se lutfandoz hotā hūñ.

175 Merī jān zindā rahe tāki terī satāish kar sake. Tere āin merī madad kareñ.

176 Maiñ bhaṭkī huī bheṛ kī tarah āwārā phir rahā hūñ. Apne khādim ko talāsh kar, kyoñki maiñ tere ahkām nahīñ bhūltā.

120

Tohmat Lagāne Wāloñ se Rihāi ke lie Duā

1 Ziyārat kā gīt.

Musibat meñ maiñ ne Rab ko pukārā, aur us ne merī sunī.

2 Ai Rab, merī jān ko jhūṭe hoñṭoñ aur farebdeh zabān se bachā.

3 Ai farebdeh zabān, wuh tere sāth kiya kare, mazīd tujhe kyā de?

4 Wuh tujh par jangjū ke tez tīr aur dahakte koele barsāe!

⁵ Mujh par afsos! Mujhe ajnabī mulk Masak meñ, Qīdār ke ḵhaimoñ ke pās rahnā paṛtā hai.

⁶ Itnī der se amn ke dushmanoñ ke pās rahne se merī jān tang ā gaī hai.

⁷ Maiñ to amn chāhtā hūñ, lekin jab kabhī bolūñ to wuh jang karne par tule hote haiñ.

121

Insān kā Wafādār Muhāfiz

¹ Ziyārat kā gīt.

Maiñ apnī ānkhoñ ko pahāroñ kī taraf uṭhātā hūñ. Merī madad kahāñ se ātī hai?

² Merī madad Rab se ātī hai, jo āsmān-o-zamīn kā Ḵhāliq hai.

³ Wuh terā pāñw phisalne nahīñ degā. Terā muhāfiz ūñghne kā nahīñ.

⁴ Yaqīnan Isrāīl kā muhāfiz na ūñghtā hai, na sotā hai.

⁵ Rab terā muhāfiz hai, Rab tere dahne hāth par sāebān hai.

⁶ Na dīn ko sūraj, na rāt ko chāñd tujhe zarar pahuñchāegā.

⁷ Rab tujhe har nuqsān se bachāegā, wuh terī jān ko mahfūz rakhegā.

⁸ Rab ab se abad tak tere āne jāne kī pahrādārī karegā.

122

Yarūshalam par Barkat

¹ Dāūd kā ziyārat kā gīt.

Main un se khush huā jinhoñ ne mujh se kahā, “Āo, ham Rab ke ghar chaleñ.”

² Ai Yarūshalam, ab hamāre pāñw tere darwāzoñ meñ khare haiñ.

³ Yarūshalam Shahr yoñ banāyā gayā hai ki us ke tamām hisse mazbūtī se ek dūsre ke sāth jure hue haiñ.

⁴ Wahāñ qabīle, hāñ Rab ke qabīle hāzir hote haiñ tāki Rāb ke nām kī satāish karenñ jis tarah Isrāil ko farmāyā gayā hai.

⁵ Kyonki wahāñ taḥt-e-adālat karne ke lie lagāe gae haiñ, wahāñ Dāūd ke gharāne ke taḥt haiñ.

⁶ Yarūshalam ke lie salāmatī māngo! “Jo tujh se pyār karte haiñ wuh sukūn pāenñ.

⁷ Terī fasīl meñ salāmatī aur tere mahaloñ meñ sukūn ho.”

⁸ Apne bhāiyoñ aur hamsāyoñ kī khātir main kahūngā, “Tere andar salāmatī ho!”

⁹ Rab hamāre Ḳhudā ke ghar kī khātir main terī khushhālī kā tālib rahūngā.

123

Allāh Ham par Mehrbānī Kare

¹ Ziyārat kā gīt.

Main apnī āñkhoñ ko terī taraf uṭhātā hūñ, terī taraf jo āsmān par taḥtnashīn hai.

² Jis tarah ḡhulām kī āñkheñ apne mālik ke hāth kī taraf aur laundī kī āñkheñ apnī mālikan ke hāth kī taraf lagī rahtī haiñ usī tarah hamārī āñkheñ Rab apne Ḳhudā par lagī rahtī haiñ, jab tak wuh ham par mehrbānī na kare.

³ Ai Rab, ham par mehrbānī kar, ham par mehrbānī kar! Kyoṅki ham had se zyādā hiqārat kā nishānā ban gae haiṅ.

⁴ Sukūn se zindagī guzārne wāloṅ kī lān-tān aur maḡhrūroṅ kī tahqīr se hamārī jān dūbhar ho gaī hai.

124

Musibat meṅ Allāh Hamārā Sahārā Hai

¹ Dāūd kā ziyārat kā gīt.

Isrāīl kahe, “Agar Rab hamāre sāth na hotā,

² agar Rab hamāre sāth na hotā jab log hamāre ḡhilāf uṭhe

³ aur āg-bagūlā ho kar apnā pūrā ḡhussā ham par utārā, to wuh hameṅ zindā haṛap kar lete.

⁴ Phir sailāb ham par ṭūṭ paṛtā, nadī kā tez dhārā ham par ḡhālib ā jātā

⁵ aur mutalātim pānī ham par se guzar jātā.”

⁶ Rab kī hamd ho jis ne hameṅ un ke dāntoṅ ke hawāle na kiyā, warnā wuh hameṅ phāṛ khāte.

⁷ Hamārī jān us chīṛiyā kī tarah chhūṭ gaī hai jo chīṛīmār ke phande se nikal kar uṛ gaī hai. Phandā ṭūṭ gayā hai, aur ham bach nikle haiṅ.

⁸ Rab kā nām, hāṅ usī kā nām hamārā saharā hai jo āsmān-o-zamīn kā Ḳhāliq hai.

125

Chāroṅ Taraf se Qaum kī Hifāzat

¹ Ziyārat kā gīt.

Jo Rab par bharosā rakhte haiṅ wuh Koh-e-Siyyūn kī mānind haiṅ jo kabhī nahīn ḡdagmagātā balki abad tak qāym rahtā hai.

² Jis tarah Yarūshalam pahāron se ghirā rahtā hai usī tarah Rab apnī qaum ko ab se abad tak chāron taraf se mahfūz rakhtā hai.

³ Kyonki bedīnon kī rāstbāzon kī mīrās par hukumat nahīn rahegī, aisā na ho ki rāstbāz badkāri karne kī āzmāish meñ paṛ jāeñ.

⁴ Ai Rab, un se bhalāi kar jo nek haiñ, jo dil se sīdhī rāh par chalte haiñ.

⁵ Lekin jo bhaṭak kar apnī ṭerhī-meṛhī rāhon par chalte haiñ unheñ Rab badkāron ke sāth ḳhārij kar de. Isrāil kī salāmatī ho!

126

Rab Apne Qaidiyon ko Rihāi Detā Hai

¹ Ziyārat kā gīt.

Jab Rab ne Siyyūn ko bahāl kiyā to aisā lag rahā thā ki ham ḳhāb dekh rahe haiñ.

² Tab hamārā muñh hañsī-ḳhushī se bhar gayā, aur hamārī zabān shādmānī ke nāre lagāne se ruk na sakī. Tab dīgar qaumon meñ kahā gayā, “Rab ne un ke lie zabardast kām kiyā hai.”

³ Rab ne wāqaī hamāre lie zabardast kām kiyā hai. Ham kitne ḳhush the, kitne ḳhush!

⁴ Ai Rab, hamēñ bahāl kar. Jis tarah mausam-e-barsāt meñ Dasht-e-Najab ke ḳhushk nāle pānī se bhar jāte haiñ usī tarah hamēñ bahāl kar.

⁵ Jo āñsū bahā bahā kar bīj boeñ wuh ḳhushī ke nāre lagā kar fasal kāṭeñge.

⁶ Wuh rote hue bīj bone ke lie nikleñge, lekin jab fasal pak jāe to ḳhushī ke nāre lagā kar pūle uṭhāe apne ghar laṭeñge.

127

Allāh hī Hamārā Ghar Tāmīr Kartā Hai

¹ Sulemān kā ziyārat kā gīt.

Agar Rab ghar ko tāmīr na kare to us par kām karne wāloñ kī mehnat abas hai. Agar Rab shahr kī pahrādārī na kare to insānī pahredāroñ kī nigahbānī abas hai.

² Yih bhī abas hai ki tum subah-sawere uṭho aur pūre din mehnat-mashaqqat ke sāth rozī kamā kar rāt gae so jāo. Kyoñki jo Allāh ko pyāre haiñ unheñ wuh un kī zarūriyāt un ke sote meñ pūrī kar detā hai.

³ Bachche aisī nemat haiñ jo ham mīrās meñ Rab se pāte haiñ, aulād ek ajr hai jo wuhī hameñ detā hai.

⁴ Jawānī meñ paidā hue beṭe sūrme ke hāth meñ tīroñ kī mānind haiñ.

⁵ Mubārak hai wuh ādmī jis kā tarkash un se bharā hai. Jab wuh shahr ke darwāze par apne dushmanoñ se jhagaṛegā to sharmindā nahīñ hogā.

128

Jis Kḥāndān ko Allāh Barkat Detā Hai

¹ Ziyārat kā gīt.

Mubārak hai wuh jo Rab kā kḥauf mān kar us kī rāhoñ par chaltā hai.

² Yaqīnan tū apnī mehnat kā phal khāegā. Mubārak ho, kyoñki tū kāmyāb hogā.

³ Ghar meñ terī bīwī angūr kī phaldār bel kī mānind hogī, aur tere beṭe mez ke irdgird baiṭh kar zaitūn kī tāzā shākhon * kī mānind hoñge.

⁴ Jo ādmī Rab kā ḵhauf māne use aisī hī barkat milegī.

⁵ Rab tujhe Koh-e-Siyyūn se barkat de. Wuh kare ki tū jīte-jī Yarūshalam kī ḵhushhālī dekhe,

⁶ ki tū apne poton-nawāson ko bhī dekhe. Isrāil kī salāmatī ho!

129

Madad ke lie Isrāil kī Duā

¹ Ziyārat kā gīt.

Isrāil kahe, “Merī jawānī se hī mere dushman bār bār mujh par hamlā-āwar hue haiñ.

² Merī jawānī se hī wuh bār bār mujh par hamlā-āwar hue haiñ. To bhī wuh mujh par ghālib na āe.”

³ Hal chalāne wālon ne merī pīṭh par hal chalā kar us par apnī lambī lambī reghāriyāñ banāi haiñ.

⁴ Rab rāst hai. Us ne bedīnon ke rasse kāṭ kar mujhe āzād kar diyā hai.

⁵ Allāh kare ki jitne bhī Siyyūn se nafrat rakheñ wuh sharmindā ho kar pīchhe haṭ jāeñ.

⁶ Wuh chhaton par kī ghās kī mānind hon jo sahīh taur par baṛhne se pahle hī murjhā jātī hai

⁷ aur jis se na fasal kāṭne wālā apnā hāth, na pūle bāndhne wālā apnā bāzū bhar sake.

* **128:3** Is se murād hai paiwandkāri ke lie darakht se kāṭī gai ṭahniyāñ.

⁸ Jo bhī un se guzare wuh na kahe, “Rab tumheñ barkat de.”

Ham Rab kā nām le kar tumheñ barkat dete haiñ!

130

Barī Musibat se Rihāī kī Duā (Taubā kā Chhaṭā Zabūr)

¹ Ziyārat kā gīt.

Ai Rab, maiñ tujhe gahrāiyōñ se pukārtā hūñ.

² Ai Rab, merī āwāz sun! Kān lagā kar merī iltijāōñ par dhyān de!

³ Ai Rab, agar tū hamāre gunāhoñ kā hisāb kare to kaun qāym rahegā? Koī bhī nahīñ!

⁴ Lekin tujh se muāfi hāsil hotī hai tāki terā ḡhauf mānā jāe.

⁵ Maiñ Rab ke intazār meñ hūñ, merī jān shiddat se intazār kartī hai. Maiñ us ke kalām se ummīd rakhtā hūñ.

⁶ Pahredār jis shiddat se pau phaṭne ke intazār meñ rahte haiñ, merī jān us se bhī zyādā shiddat ke sāth, hāñ zyādā shiddat ke sāth Rab kī muntazir rahtī hai.

⁷ Ai Isrāīl, Rab kī rāh deḡhtā rah! Kyoñki Rab ke pās shafqat aur fidyā kā ṭhos band-o-bast hai.

⁸ Wuh Isrāīl ke tamām gunāhoñ kā fidyā de kar use najāt degā.

131

Bachche kā-sā Īmān

¹ Ziyārat kā gīt.

Ai Rab, na merā dil ghamandī hai, na merī ānkheñ maḡhrūr haiñ. Jo bāteñ itnī azīm aur hairānkun haiñ ki main un se nipaṭ nahīñ saktā unheñ main nahīñ chheṛtā.

² Yaqīnan main ne apnī jān ko rāhat aur sukūn dilāyā hai, aur ab wuh māñ kī god meñ baiṭhe chhoṭe bachche kī mānind hai, hāñ merī jān chhoṭe bachche * kī mānind hai.

³ Ai Isrāīl, ab se abad tak Rab ke intazār meñ rah!

132

Dāūd kā Gharānā aur Siyyūn par Maqdis

¹ Ziyārat kā gīt.

Ai Rab, Dāūd kā ḡhayāl rakh, us kī tamām musībatoñ ko yād kar.

² Us ne ḡsam khā kar Rab se wādā kiyā aur Yāqūb ke ḡawī Ḳhudā ke huzūr mannat māñī,

³ “Na main apne ghar meñ dāḡhil hūngā, na bistar par leṭūngā,

⁴ na main apnī ānkhoñ ko sone dūngā, na apne papoṭoñ ko ūnghe dūngā

⁵ jab tak Rab ke lie maḡām aur Yāqūb ke sūrme ke lie sukūnatḡāh na mīle.”

⁶ Ham ne Ifrātā meñ ahd ke sandūq kī ḡhabar sunī aur yār ke khule maidān meñ use pā liyā.

⁷ Āo, ham us kī sukūnatḡāh meñ dāḡhil ho kar us ke pānwoñ kī chaukī ke sāmne sijdā karen.

* **131:2** Jis bachche ne māñ kā dūdh pīnā chhoṭ diyā hai.

8 Ai Rab, uṭh kar apnī ārāmgāh ke pās ā, tū aur ahd kā sandūq jo terī qudrat kā izhār hai.

9 Tere imām rāstī se mulabbas ho jāēn, aur tere imāndār ḡhushī ke nāre lagāēn.

10 Ai Allāh, apne ḡhādīm Dāūd kī ḡhātīr apne masah kie hue bande ke chehre ko radd na kar.

11 Rab ne ḡhasam khā kar Dāūd se wādā kiyā hai, aur wuh us se kabhī nahīn phiregā, “Maiñ terī aulād meñ se ek ko tere taḡht par biṭhāūngā.

12 Agar tere beṭe mere ahd ke wafādār raheñ aur un aḡkām kī pairawī kareñ jo maiñ unheñ sikhāūngā to un ke beṭe bhī hameshā tak tere taḡht par baiṭheñge.”

13 Kyonki Rab ne Koh-e-Siyyūn ko chun liyā hai, aur wuhī wahān sukūnat karne kā ārzūmand thā.

14 Us ne farmāyā, “Yih hameshā tak merī ārāmgāh hai, aur yahān maiñ sukūnat karūnga, kyonki maiñ is kā ārzūmand hūn.

15 Maiñ Siyyūn kī ḡhurāk ko kasrat kī barkat de kar us ke ḡharīboñ ko roṭī se ser karūnga.

16 Maiñ us ke imāmoñ ko najāt se mulabbas karūnga, aur us ke imāndār ḡhushī se zordār nāre lagāēñge.

17 Yahān maiñ Dāūd kī tāqat baṛhā dūngā, * aur yahān maiñ ne apne masah kie hue ḡhādīm ke lie charāḡh taiyār kar rakhā hai.

* 132:17 Lafzī tarjumā: Maiñ Dāūd kā sīng phūṭne dūngā.

18 Maiñ us ke dushmanoñ ko sharmindagī se mulabbas karūnga jabki us ke sar kā tāj chamaktā rahegā.”

133

Bhāiyōñ kī Yagāngat kī Barkat

¹ Dāūd kā zabūr. Ziyārat kā gīt.

Jab bhāī mil kar aur yagāngat se rahte haiñ yih kitnā achchhā aur pyārā hai.

² Yih us nafīs tel kī mānind hai jo Hārūn Imām ke sar par unḍelā jātā hai aur ṭapak ṭapak kar us kī dāṛhī aur libās ke garebān par ā jātā hai.

³ Yih us os kī mānind hai jo Koh-e-Harmūn se Siyyūn ke pahāroñ par parṭī hai. Kyoñki Rab ne farmāyā hai, “Wahīñ hameshā tak barkat aur zindagī milegī.”

134

Rab ke Ghar meñ Rāt kī Satāish

¹ Ziyārat kā gīt.

Āo, Rab kī satāish karo, ai Rab ke tamām ḳhādimo jo rāt ke waqt Rab ke ghar meñ khare ho.

² Maqdis meñ apne hāth uṭhā kar Rab kī tamjīd karo!

³ Rab Siyyūn se tujhe barkat de, āsmān-o-zamīn kā Ḳhāliq tujhe barkat de.

135

Allāh kī Parastish

¹ Rab kī hamd ho! Rab ke nām kī satāish karo! Us kī tamjīd karo, ai Rab ke tamām ḳhādimo,

2 jo Rab ke ghar meñ, hamāre Ḳhudā kī bārgāhoñ meñ khare ho.

3 Rab kī hamd karo, kyoñki Rab bhalā hai. Us ke nām kī madahsarāi karo, kyoñki wuh pyārā hai.

4 Kyoñki Rab ne Yāqūb ko apne lie chun liyā, Isrāil ko apnī milkiyat banā liyā hai.

5 Hāñ, main ne jān liyā hai ki Rab azīm hai, ki hamārā Rab dīgar tamām mābūdoñ se zyādā azīm hai.

6 Rab jo jī chāhe kartā hai, ḳhāh āsmān par ho yā zamīn par, ḳhāh samundaron meñ ho yā gahrāiyon meñ kahīn bhī ho.

7 Wuh zamīn kī intahā se bādāl chaḥnī detā aur bijlī bārish ke lie paidā kartā hai, wuh hawā apne godāmon se nikāl lātā hai.

8 Misr meñ us ne insān-o-haiwān ke tamām pahlauṭhoñ ko mār ḍālā.

9 Ai Misr, us ne apne ilāhī nishān aur mojjizāt tere darmiyān hī kie. Tab Firaun aur us ke tamām mulāzim un kā nishānā ban gae.

10 Us ne muta'addid qaumon ko shikast de kar tāqatwar bādshāhoñ ko maut ke ghāṭ utār diyā.

11 Amoriyon kā bādshāh Sīhon, Basan kā bādshāh Oj aur Mulk-e-Kanān kī tamām saltanateñ na rahīn.

12 Us ne un kā mulk Isrāil ko de kar farmāyā ki āindā yih merī qaum kī maurūsī milkiyat hogā.

13 Ai Rab, terā nām abadī hai. Ai Rab, tujhe pusht-dar-pusht yād kiyā jāegā.

14 Kyoṅki Rab apnī qaum kā insāf karke apne ẓhādimoṅ par tars khāegā.

15 Dīgar qaumoṅ ke but sone-chāṅdī ke haiṅ, insān ke hāth ne unheṅ banāyā.

16 Un ke muṅh haiṅ lekin wuh bol nahīn sakte, un kī āṅkheṅ haiṅ lekin wuh dekh nahīn sakte.

17 Un ke kān haiṅ lekin wuh sun nahīn sakte, un ke muṅh meṅ sāṅs hī nahīn hotī.

18 Jo but banāte haiṅ wuh un kī mānind ho jāeṅ, jo un par bharosā rakhte haiṅ wuh un jaise behis-o-harkat ho jāeṅ.

19 Ai Isrāīl ke gharāne, Rab kī satāish kar. Ai Hārūn ke gharāne, Rab kī tamjīd kar.

20 Ai Lāwī ke gharāne, Rab kī hamd-o-sanā kar. Ai Rab kā ẓhauf mānane wālo, Rab kī satāish karo.

21 Siyyūn se Rab kī hamd ho. Us kī hamd ho jo Yarūshalam meṅ sukūnat kartā hai. Rab kī hamd ho!

136

Taẓhlīq aur Qaum kī Tārīkh meṅ Allāh ke Mojize

¹ Rab kā shukr karo, kyoṅki wuh bhalā hai, aur us kī shafqat abadī hai.

² Ẓhudāoṅ ke Ẓhudā kā shukr karo, kyoṅki us kī shafqat abadī hai.

³ Mālīkoṅ ke mālik kā shukr karo, kyoṅki us kī shafqat abadī hai.

⁴ Jo akelā hī azīm mojize kartā hai us kā shukr karo, kyoṅki us kī shafqat abadī hai.

⁵ Jis ne hikmat ke sāth āsmān banāyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

⁶ Jis ne zamīn ko mazbūtī se pānī ke ūpar lagā diyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

⁷ Jis ne āsmān kī raushniyon ko khalaq kiyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

⁸ Jis ne sūraj ko din ke waqt hukūmat karne ke lie banāyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

⁹ Jis ne chānd aur sitāron ko rāt ke waqt hukūmat karne ke lie banāyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹⁰ Jis ne Misr meñ pahlaūthon ko mār dālā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹¹ Jo Isrāil ko Misriyon meñ se nikāl lāyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹² Jis ne us waqt barī tāqat aur qudrat kā izhār kiyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹³ Jis ne Bahr-e-Qulzum ko do hisson meñ taqsīm kar diyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹⁴ Jis ne Isrāil ko us ke bīch meñ se guzarne diyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹⁵ Jis ne Firaun aur us kī fauj ko Bahr-e-Qulzum meñ bahā kar gharq kar diyā us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹⁶ Jis ne registān meñ apnī qaum kī qiyādat kī us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

¹⁷ Jis ne bare bādshāhon ko shikast dī us kā shukr karo, kyonki us kī shafqat abadī hai.

18 Jis ne tāqatwar bādshāhoñ ko mār dālā us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

19 Jis ne Amoriyoñ ke bādshāh Sīhon ko maut ke ghāṭ utārā us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

20 Jis ne Basan ke bādshāh Oj ko halāk kar diyā us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

21 Jis ne un kā mulk Isrāil ko mirās meñ diyā us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

22 Jis ne un kā mulk apne kḥādim Isrāil kī maurūsī milkiyat banāyā us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

23 Jis ne hamārā khayāl kiyā jab ham kḥāk meñ dab gae the us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

24 Jis ne hameñ un ke qabze se chhuṛāyā jo ham par zulm kar rahe the us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

25 Jo tamām jāndāroñ ko kḥurāk muhaiyā kartā hai us kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

26 Āsmān ke Kḥudā kā shukr karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.

137

Bābal meñ Jilāwatanon kī Āh-o-Zārī

1 Jab Siyyūn kī yād āī to ham Bābal kī nahron ke kināre hī baiṭh kar ro paṛe.

2 Ham ne wahāñ ke safedā ke daraḥton se apne sarod laṭkā die,

3 kyoñki jinhoñ ne hameñ giriftār kiyā thā unhoñ ne hameñ wahāñ gīt gāne ko kahā, aur

jo hamārā mazāq uṛāte haiñ unhoñ ne khushī kā mutālabā kiyā, “Hameñ Siyyūn kā koī gīt sunāo!”

⁴ Lekin ham ajnabī mulk meñ kis tarah Rab kā gīt gāeñ?

⁵ Ai Yarūshalam, agar maiñ tujhe bhūl jāūñ to merā dahnā hāth sūkh jāe.

⁶ Agar maiñ tujhe yād na karūñ aur Yarūshalam ko apñī azīmtarīn khushī se zyādā qīmtī na samjhūñ to merī zabān tālū se chipak jāe.

⁷ Ai Rab, wuh kuchh yād kar jo Adomiyon ne us dīn kiyā jab Yarūshalam dushman ke qabze meñ āyā. Us waqt wuh bole, “Use dhā do! Bunyādoñ tak use girā do!”

⁸ Ai Bābal Beṭī jo tabāh karne par tulī huī hai, mubārak hai wuh jo tujhe us kā badlā de jo tū ne hamāre sāth kiyā hai.

⁹ Mubārak hai wuh jo tere bachchoñ ko pakaṛ kar patthar par paṭakh de.

138

Allāh kī Madad ke lie Shukrguzārī

¹ Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, maiñ pūre dīl se terī satāish karūnga, mābūdoñ ke sāmne hī terī tamjīd karūnga.

² Maiñ terī muqaddas sukūnatgāh kī taraf ruḅh karke sijdā karūnga, terī mehrbānī aur wafādārī ke bāis terā shukr karūnga. Kyonki tū ne apne nām aur kalām ko tamām chīzoñ par sarfarāz kiyā hai.

³ Jis din main ne tujhe pukārā tū ne merī sun kar merī jān ko baṛī taqwiyat dī.

⁴ Ai Rab, duniyā ke tamām hukmrān tere muñh ke farmān sun kar terā shukr karen.

⁵ Wuh Rab kī rāhoñ kī madahsarāī karen, kyonki Rab kā jalāl azīm hai.

⁶ Kyonki go Rab bulandiyon par hai wuh pasthāl kā ḡhayāl kartā aur maḡhrūron ko dūr se hī pahchān letā hai.

⁷ Jab kabhī musibat merā dāman nahīn chhoṛtī to tū merī jān ko tāzādām kartā hai, tū apnā dahnā hāth baṛhā kar mujhe mere dushmanon ke taish se bachātā hai.

⁸ Rab merī ḡhātir badlā legā. Ai Rab, terī shafqat abadī hai. Unheñ na chhoṛ jin ko tere hāthoñ ne banāyā hai!

139

Allāh Sab Kuchh Jāntā aur Har Jagah Maujūd Hai

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.

Ai Rab, tū merā muāynā kartā aur mujhe ḡhūb jāntā hai.

² Merā uṭhnā baiṭhnā tujhe mālūm hai, aur tū dūr se hī merī soch samajhtā hai.

³ Tū mujhe jānchtā hai, ḡhāh main rāste meñ hūñ yā ārām karūñ. Tū merī tamām rāhoñ se wāqif hai.

⁴ Kyonki jab bhī koī bāt merī zabān par āe tū ai Rab pahle hī us kā pūrā ilm rakhtā hai.

⁵ Tū mujhe chāroñ taraf se ghere rakhtā hai, terā hāth mere ūpar hī rahtā hai.

⁶ Is kā ilm itnā hairānkun aur azīm hai ki main ise samajh nahīn saktā.

⁷ Main tere Rūh se kahān bhāg jāūñ, tere chehre se kahān farār ho jāūñ?

⁸ Agar āsmān par chaḥ jāūñ to tū wahān maujūd hai, agar utar kar apnā bistar Pātāl meñ bichhāūñ to tū wahān bhī hai.

⁹ Go main tulū-e-subah ke paroñ par uḥ kar samundar kī dūrtarīn had par jā basūñ,

¹⁰ wahān bhī terā hāth merī qiyādat karegā, wahān bhī terā dahnā hāth mujhe thāme rakhegā.

¹¹ Agar main kahūñ, “Tārikī mujhe chhupā de, aur mere irdgird kī raushnī rāt meñ badāl jāe,” to bhī koī farq nahīn paḥegā.

¹² Tere sāmne tārikī bhī tārik nahīn hotī, tere huzūr rāt dīn kī tarah raushan hotī hai balki raushnī aur andherā ek jaise hote haiñ.

¹³ Kyoñki tū ne merā bātin banāyā hai, tū ne mujhe mān ke peṭ meñ tashkīl diyā hai.

¹⁴ Main terā shukr kartā hūñ ki mujhe jalālī aur mojjānā taur se banāyā gayā hai. Tere kām hairatangez haiñ, aur merī jān yih ḳhūb jāntī hai.

¹⁵ Merā dhāñchā tujh se chhupā nahīn thā jab mujhe poshīdagī meñ banāyā gayā, jab mujhe zamīn kī gahrāyoñ meñ tashkīl diyā gayā.

¹⁶ Terī āñkhoñ ne mujhe us waqt dekhā jab mere jism kī shakl abhī nāmukammal thī. Jitne

bhī din mere lie muqarrar the wuh sab terī kitāb meñ us waqt darj the, jab ek bhī nahīn guzarā thā.

¹⁷ Ai Allāh, tere khayālāt samajhnā mere lie kitnā mushkil hai! Un kī kul tādād kitnī azīm hai.

¹⁸ Agar maiñ unheñ gin saktā to wuh ret se zyādā hote. Maiñ jāg uṭhtā hūñ to tere hī sāth hotā hūñ.

¹⁹ Ai Allāh, kāsh tū bedīn ko mār ḍāle, ki khūñkhār mujh se dūr ho jāeñ.

²⁰ Wuh fareb se terā zikr karte haiñ, hāñ tere mukhālif jhūṭ bolte haiñ.

²¹ Ai Rab, kyā maiñ un se nafrat na karūñ jo tujh se nafrat karte haiñ? Kyā maiñ un se ghīn na khāūñ jo tere khilāf uṭhe haiñ?

²² Yaqīnan maiñ un se saḳht nafrat kartā hūñ. Wuh mere dushman ban gāe haiñ.

²³ Ai Allāh, merā muāynā karke mere dil kā hāl jān le, mujhe jāñch kar mere bechain khayālāt ko jān le.

²⁴ Maiñ nuqsāndeh rāh par to nahīn chal rahā? Abadī rāh par merī qiyādat kar!

140

Dushman se Rihāī kī Duā

¹ Dāūd kā zabūr. Mausīqī ke rāhnumā ke lie.
Ai Rab, mujhe sharīroñ se chhuṛā aur zālimoñ se mahfūz rakh.

² Dil meñ wuh bure mansūbe bāndhte, rozānā jang chheṛte haiñ.

3 Un kī zabān sānp kī zabān jaisī tez hai, aur un ke hoñṭoñ meñ sānp kā zahr hai. (Silāh)

4 Ai Rab, mujhe bedīn ke hāthoñ se mahfūz rakh, zālim se mujhe bachāe rakh, un se jo mere pānwoñ ko ṭhokar khilāne ke mansūbe bāndh rahe haiñ.

5 Maḡhrūroñ ne mere rāste meñ phandā aur rasse chhupāe haiñ, unhoñ ne jāl bichhā kar rāste ke kināre kināre mujhe pakarne ke phande lagāe haiñ. (Silāh)

6 Maiñ Rab se kahtā hūñ, “Tū hī merā Ḳhudā hai, merī iltijāoñ kī āwāz sun!”

7 Ai Rab Qādir-e-mutlaq, ai merī qawī najāt! Jang ke dīn tū apnī ḍhāl se mere sar kī hifāzat kartā hai.

8 Ai Rab, bedīn kā lālach pūrā na kar. Us kā irādā kāmyāb hone na de, aisā na ho ki yih log sarfarāz ho jāeñ. (Silāh)

9 Unhoñ ne mujhe gher liyā hai, lekin jo āfat un ke hoñṭ mujh par lānā chāhte haiñ wuh un ke apne saroñ par āe!

10 Dahakte koele un par barseñ, aur unheñ āg meñ, athāh gaṛhoñ meñ phaiñkā jāe tāki āindā kabhī na uṭheñ.

11 Tohmat lagāne wālā mulk meñ qāym na rahe, aur burāi zālim ko mār mār kar us kā pīchhā kare.

12 Maiñ jāntā hūñ ki Rab adālat meñ musibatxadā kā difā karegā. Wuhī zarūratmand kā insāf karegā.

13 Yaqīnan rāstbāz tere nām kī satāish kareṅge, aur diyānatdār tere huzūr baseṅge.

141

Hifāzat kī Guzārish

¹ Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, maiñ tujhe pukār rahā hūn, mere pās āne meñ jaldī kar! Jab maiñ tujhe āwāz detā hūn to merī fariyād par dhyān de!

² Merī duā tere huzūr baḥhūr kī qurbānī kī tarah qabūl ho, mere terī taraf uṭhāe hue hāth shām kī ḡhallā kī nazar kī tarah manzūr hoñ.

³ Ai Rab, mere muñh par pahrā biṭhā, mere hoñṭoñ ke darwāze kī nigahbānī kar.

⁴ Mere dil ko ḡhalat bāt kī taraf māyl na hone de, aisā na ho ki maiñ badkāroñ ke sāth mil kar bure kām meñ mulawwas ho jāūñ aur un ke laziz khānoñ meñ shirkat karūñ.

⁵ Rāstbāz shafqat se mujhe māre aur mujhe tambīh kare. Merā sar is se inkār nahīn karegā, kyoñki yih us ke lie shifābaḥsh tel kī mānind hogā. Lekin maiñ har waqt sharīroñ kī harkatoñ ke ḡhilāf duā kartā hūñ.

⁶ Jab wuh gir kar us chaṭān ke hāth meñ āeṅge jo un kā munsif hai to wuh merī bātoñ par dhyān deṅge, aur unheñ samajh āegī ki wuh kitnī pyārī haiñ.

⁷ Ai Allāh, hamārī haḍdiyāñ us zamīn kī mānind haiñ jis par kisī ne itne zor se hal chalāyā hai ki ḍhele uṛ kar idhar-udhar bikhar gae haiñ.

Hamārī haḍḍiyān Pātāl ke muñh tak bikhar gaī haiñ.

⁸ Ai Rab Qādir-e-mutlaq, merī ānkheñ tujh par lagī rahtī haiñ, aur main tujh meñ panāh letā hūñ. Mujhe maut ke hawāle na kar.

⁹ Mujhe us jāl se mahfūz rakh jo unhoñ ne mujhe pakarñe ke lie bichhāyā hai. Mujhe badkāroñ ke phandoñ se bachāe rakh.

¹⁰ Bedīn mil kar un ke apne jāloñ meñ ulajh jāeñ jabki main bach kar āge niklūñ.

142

Sakht Musibat meñ Madad kī Pukār

¹ Hikmat kā gīt. Duā jo Dāūd ne kī jab wuh ghār meñ thā.

Main madad ke lie chikhṭā-chillātā Rab ko pukārtā hūñ, main zordār āwāz se Rab se iltijā kartā hūñ.

² Main apnī āh-o-zārī us ke sāmne unḍel detā, apnī tamām musibat us ke huzūr pesh kartā hūñ.

³ Jab merī rūh mere andar niḍhāl ho jātī hai to tū hī merī rāh jāntā hai. Jis rāste meñ main chaltā hūñ us meñ logoñ ne phandā chhupāyā hai.

⁴ Main dahnī taraf nazar ḍāl kar dekhṭā hūñ, lekin koī nahīñ hai jo merā kḥayāl kare. Main bach nahīñ saktā, koī nahīñ hai jo merī jān kī fikr kare.

⁵ Ai Rab, main madad ke lie tujhe pukārtā hūñ. Main kahtā hūñ, “Tū merī panāhgāh aur zindoñ ke mulk meñ merā maurūsī hissā hai.”

⁶ Merī chīkḥoñ par dhyān de, kyoñki main bahut past ho gayā hūñ. Mujhe un se chhuṛā jo merā pīchhā kar rahe haiñ, kyoñki main un par qābū nahīñ pā saktā.

⁷ Merī jān ko qaidkḥāne se nikāl lā tāki tere nām kī sataish karūñ. Jab tū mere sāth bhalāi karegā to rāstbāz mere irdgird jamā ho jāenge.

143

Bachāo aur Qiyādat kī Guzārish (Taubā kā Sātwāñ Zabūr)

¹ Dāūd kā zabūr.

Ai Rab, merī duā sun, merī iltijāoñ par dhyān de. Apñī wafādārī aur rāstī kī kḥātir merī sun!

² Apne kḥādīm ko apñī adālat meñ na lā, kyoñki tere huzūr koī bhī jāndār rāstbāz nahīñ ṭhahar saktā.

³ Kyoñki dushman ne merī jān kā pīchhā karke use kḥāk meñ kuchal diyā hai. Us ne mujhe un logoñ kī tarah tārīkī meñ basā diyā hai jo baṛe arse se murdā haiñ.

⁴ Mere andar merī rūh niḍhāl hai, mere andar merā dīl dahshat ke māre behis-o-harkat ho gayā hai.

⁵ Main qadīm zamāne ke din yād kartā aur tere kāmoñ par ḡhaur-o-kḥauz kartā hūñ. Jo kuchh tere hāthoñ ne kiyā us meñ main mahw-e-kḥyāl rahtā hūñ.

⁶ Main apne hāth terī taraf uṭhātā hūñ, merī jān kḥushk zamīn kī tarah terī pyāsī hai. (Silāh)

⁷ Ai Rab, merī sunane meñ jaldī kar. Merī jān to khatm hone wālī hai. Apnā chehrā mujh se chhupāe na rakh, warnā main garhe meñ utarne wāloñ kī mānind ho jāūngā.

⁸ Subah ke waqt mujhe apnī shafqat kī khabar sunā, kyonki main tujh par bharosā rakhtā hūñ. Mujhe wuh rāh dikhā jis par mujhe jānā hai, kyonki main terā hī ārzūmand hūñ.

⁹ Ai Rab, mujhe mere dushmanoñ se chhuṛā, kyonki main tujh meñ panāh letā hūñ.

¹⁰ Mujhe apnī marzī pūrī karnā sikhā, kyonki tū merā Khudā hai. Terā nek Rūh hamwār zamīn par merī rāhnumāi kare.

¹¹ Ai Rab, apne nām kī khātir merī jān ko tāzādām kar. Apnī rāstī se merī jān ko musibat se bachā.

¹² Apnī shafqat se mere dushmanoñ ko halāk kar. Jo bhī mujhe tang kar rahe haiñ unheñ tabāh kar! Kyonki main terā kḥādīm hūñ.

144

Najāt aur Kḥushhālī kī Duā

¹ Dāūd kā zabūr.

Rab merī chaṭān kī hamd ho, jo mere hāthoñ ko larne aur merī ungliyoñ ko jang karne kī tarbiyat detā hai.

² Wuh merī shafqat, merā qilā, merā najātdahindā aur merī ḍhāl hai. Usī meñ main panāh letā hūñ, aur wuhī dīgar aqwām ko mere tābe kar detā hai.

³ Ai Rab, insān kaun hai ki tū us kā kḥayāl rakhe? Ādamzād kaun hai ki tū us kā lihāz kare?

4 Insān dam-bhar kā hī hai, us ke din tezī se guzarne wāle sāy kī mānind haiñ.

5 Ai Rab, apne āsmān ko jhukā kar utar ā! Pahāroñ ko chhū tāki wuh dhuāñ chhoṛeñ.

6 Bijlī bhej kar unheñ muntashir kar, apne tīr chalā kar unheñ darham-barham kar.

7 Apnā hāth bulandiyōñ se nīche barhā aur mujhe chhuṛā kar pānī kī gahrāiyōñ aur pardesiyōñ ke hāth se bachā,

8 jin kā muñh jhūṭ boltā aur dahnā hāth fareb detā hai.

9 Ai Allāh, main terī tamjīd meñ nayā gīt gāūngā, das tāroñ kā sitār bajā kar terī madah-sarāī karūnga.

10 Kyonki tū bādshāhoñ ko najāt detā aur apne ḳhādīm Dāūd ko mohlak talwār se bachātā hai.

11 Mujhe chhuṛā kar pardesiyōñ ke hāth se bachā, jin kā muñh jhūṭ boltā aur dahnā hāth fareb detā hai.

12 Hamāre beṭe jawānī meñ phalne-phūlne wāle paudoñ kī mānind hoñ, hamārī beṭiyāñ mahal ko sajāne ke lie tarāshe hue kone ke satūn kī mānind hoñ.

13 Hamāre godām bhare raheñ aur har qism kī ḳhurāk muhaiyā kareñ. Hamārī bher-bakriyāñ hamāre maidānoñ meñ hazāroñ balki beshumār bachche janm deñ.

14 Hamāre gāy-bail moṭe-tāze hoñ, aur na koī zāe ho jāe, na kisī ko nuqsān pahuñche. Hamāre chaukoñ meñ āh-o-zārī kī āwāz sunāi na de.

15 Mubāarak hai wuh qaum jis par yih sab kuchh sādīq ātā hai, mubāarak hai wuh qaum jis kā Ḳhudā Rab hai!

145

Allāh kī Abadī Shafqat

¹ Dāūd kā zabūr. Hamd-o-sanā kā gīt.

Ai mere Ḳhudā, main terī tazīm karūnga. Ai Bādshāh, main hameshā tak tere nām kī satāish karūnga.

² Rozānā main terī tamjīd karūnga, hameshā tak tere nām kī hamd karūnga.

³ Rab azīm aur baṛī tārīf ke lāyq hai. Us kī azmat insān kī samajh se bāhar hai.

⁴ Ek pusht aglī pusht ke sāmne wuh kuchh sarāhe jo tū ne kiyā hai, wuh dūsroñ ko tere zabardast kām sunāen.

⁵ Main tere shāndār jalāl kī azmat aur tere mojizoñ meñ mahw-e-ḳhyāl rahūngā.

⁶ Log tere haibatnāk kāmoñ kī qudrat pesh karen, aur main bhī terī azmat bayān karūnga.

⁷ Wuh josh se terī baṛī bhalāī ko sarāheñ aur ḳhushī se terī rāstī kī madahsarāī karen.

⁸ Rab mehrbān aur rahīm hai. Wuh tahammul aur shafqat se bharpūr hai.

⁹ Rab sab ke sāth bhalāī kartā hai, wuh apnī tamām maḳhlūqāt par rahm kartā hai.

¹⁰ Ai Rab, terī tamām maḳhlūqāt terā shukr karen. Tere imāndār terī tamjīd karen.

¹¹ Wuh terī bādshāhī ke jalāl par faḳhr karen aur terī qudrat bayān karen

12 tāki ādamzād tere qawī kāmoñ aur terī bādshāhī kī jalālī shān-o-shaukat se āgāh ho jāēñ.

13 Terī bādshāhī kī koī intahā nahīñ, aur terī saltanat pusht-dar-pusht hameshā tak qāym rahegī.

14 Rab tamām girne wāloñ kā sahārā hai. Jo bhī dab jāe use wuh uṭhā kharā kartā hai.

15 Sab kī āñkheñ tere intazār meñ rahtī haiñ, aur tū har ek ko waqt par us kā khānā muhaiyā kartā hai.

16 Tū apnī muṭṭhī khol kar har jāndār kī ḡhāhish pūrī kartā hai.

17 Rab apnī tamām rāhoñ meñ rāst aur apne tamām kāmoñ meñ wafādār hai.

18 Rab un sab ke qarīb hai jo use pukārte haiñ, jo diyānatdārī se use pukārte haiñ.

19 Jo us kā ḡhauf māneñ un kī ārzū wuh pūrī kartā hai. Wuh un kī fariyādeñ sun kar un kī madad kartā hai.

20 Rab un sab ko mahfūz rakhtā hai jo use pyār karte haiñ, lekin bedīnoñ ko wuh halāk kartā hai.

21 Merā muñh Rab kī tārif bayān kare, tamām maḡhlūqāt hameshā tak us ke muḡaddas nām kī satāish karen.

146

Allāh kī Abadī Wafādārī

1 Rab kī hamd ho! Ai merī jān, Rab kī hamd kar.

² Jīte-jī maiñ Rab kī satāish karūnga, umr-bhar apne ẖhudā kī madahsarāi karūnga.

³ Shurafā par bharosā na rakho, na ādamzād par jo najāt nahīn de saktā.

⁴ Jab us kī rūh nikal jāe to wuh dubārā ẖhāk meñ mil jātā hai, usī waqt us ke mansūbe adhūre rah jāte haiñ.

⁵ Mubāarak hai wuh jis kā saharā Yāqūb kā ẖhudā hai, jo Rab apne ẖhudā ke intazār meñ rahtā hai.

⁶ Kyoñki us ne āsmān-o-zamīn, samundar aur jo kuchh un meñ hai banāyā hai. Wuh hameshā tak wafādār hai.

⁷ Wuh mazlūmoñ kā insāf kartā aur bhūkoñ ko roṭī khilātā hai. Rab qaidiyon ko āzād kartā hai.

⁸ Rab andhoñ kī ānkheñ bahāl kartā aur ẖhāk meñ dabe huon ko uṭhā kharā kartā hai, Rab rāstbāz ko pyār kartā hai.

⁹ Rab pardesiyon kī dekh-bhāl kartā, yatīmon aur bewāon ko qāym rakhtā hai. Lekin wuh bedīnoñ kī rāh ko ṭeṛhā banā kar kāmyāb hone nahīn detā.

¹⁰ Rab abad tak hukūmat karegā. Ai Siyyūn, terā ẖhudā pusht-dar-pusht Bādshāh rahegā. Rab kī hamd ho.

147

Kāynāt aur Tārīkh meñ Rab kā Band-o-Bast

1 Rab kī hamd ho! Apne Ḳhudā kī madahsarāī karnā kitnā bhalā hai, us kī tamjīd karnā kitnā pyārā aur ḳhūsūrat hai.

2 Rab Yarūshalam ko tāmīr kartā aur Isrāīl ke muntashir jilāwatanon ko jamā kartā hai.

3 Wuh dilshikaston ko shifā de kar un ke zaḳhmon par marham-paṭṭī lagātā hai.

4 Wuh sitāron kī tādād gin letā aur har ek kā nām le kar unheñ bulātā hai.

5 Hamārā Rab azīm hai, aur us kī qudrat zabardast hai. Us kī hikmat kī koī intahā nahīn.

6 Rab musībatzadon ko uṭhā kharā kartā lekin badkāron ko ḳhāk meñ milā detā hai.

7 Rab kī tamjīd meñ shukr kā gīt gāo, hamāre Ḳhudā kī ḳhushī meñ sarod bajāo.

8 Kyoñki wuh āsmān par bādāl chhāne detā, zamīn ko bārish muhaiyā kartā aur pahāron par ghās phūṭne detā hai.

9 Wuh maweshī ko chārā aur kawwe ke bachchon ko wuh kuchh khilātā hai jo wuh shor machā kar māngte haiñ.

10 Na wuh ghoṛe kī tāqat se lutfandoz hotā, na ādmī kī mazbūt tāngoñ se ḳhush hotā hai.

11 Rab unhīn se ḳhush hotā hai jo us kā ḳhauf mānte aur us kī shafqat ke intazār meñ rahte haiñ.

12 Ai Yarūshalam, Rab kī madahsarāī kar! Ai Siyyūn, apne Ḳhudā kī hamd kar!

13 Kyoñki us ne tere darwāzon ke kunde mazbūt karke tere darmiyān basne wālī aulād ko barkat dī hai.

14 Wuhī tere ilāq̄e meñ amn aur sukūn qāym rakhtā aur tujhe behtarīn gandum se ser kartā hai.

15 Wuh apnā farmān zamīn par bhejtā hai to us kā kalām tezī se pahuñchtā hai.

16 Wuh ūn jaisī barf muhaiyā kartā aur pālā rākh kī tarah chāroñ taraf bikher detā hai.

17 Wuh apne ole kankaroñ kī tarah zamīn par phaiñk detā hai. Kaun us kī shadīd sardī bardāsht kar saktā hai?

18 Wuh ek bār phir apnā farmān bhejtā hai to barf pighal jātī hai. Wuh apnī hawā chalne detā hai to pānī ṭapakne lagtā hai.

19 Us ne Yāqūb ko apnā kalām sunāyā, Isrāīl par apne ahkām aur āīn zāhir kie haiñ.

20 Aisā sulūk us ne kisī aur qaum se nahīn kiyā. Dīgar aqwām to tere ahkām nahīn jāntīñ. Rab kī hamd ho!

148

Āsmān-o-Zamīn par Allāh kī Tamjīd

1 Rab kī hamd ho! Āsmān se Rab kī satāish karo, bulandiyōñ par us kī tamjīd karo!

2 Ai us ke tamām farishto, us kī hamd karo! Ai us ke tamām lashkaro, us kī tārīf karo!

3 Ai sūraj aur chāñd, us kī hamd karo! Ai tamām chamakdār sitāro, us kī satāish karo!

4 Ai bulandtarīn āsmāno aur āsmān ke ūpar ke pānī, us kī hamd karo!

5 Wuh Rab ke nām kī satāish karen, kyoñki us ne farmāyā to wuh wujūd meñ āe.

⁶ Us ne nāqābil-e-mansūkh farmān jāri karke unheñ hameshā ke lie qāym kiyā hai.

⁷ Ai samundar ke azhdahāo aur tamām gahrāiyo, zamīn se Rab kī tamjīd karo!

⁸ Ai āg, olo, barf, dhund aur us ke hukm par chalne wālī āndhiyo, us kī hamd karo!

⁹ Ai pahāro aur pahāriyo, phaldār daraḥto aur tamām deodāro, us kī tārif karo!

¹⁰ Ai janglī jānwaro, mawīshiyō, reñgne wālī maḥlūqāt aur parindo, us kī hamd karo!

¹¹ Ai zamīn ke bādshāho aur tamām qaumo, sardāro aur zamīn ke tamām hukmrāno, us kī tamjīd karo!

¹² Ai naujawāno aur kuñwāriyo, buzurgo aur bachcho, us kī hamd karo!

¹³ Sab Rab ke nām kī satāish karen, kyonki sirf usī kā nām azīm hai, us kī azmat āsmān-o-zamīn se ālā hai.

¹⁴ Us ne apnī qaum ko sarfarāz karke * apne tamām imāndāron kī shohrat barhāi hai, yānī Isrāiliyon kī shohrat, us qaum kī jo us ke qarīb rahtī hai. Rab kī hamd ho!

149

Siyyūn Rab kī Hamd Kare!

¹ Rab kī hamd ho! Rab kī tamjīd meñ nayā gīt gāo, imāndāron kī jamāt meñ us kī tārif karo.

² Isrāil apne Ḳhāliq se ḳhush ho, Siyyūn ke farzand apne Bādshāh kī ḳhushī manāen.

* **148:14** Lafzī tarjumā: apnī qaum kā sīng buland karke.

³ Wuh nāch kar us ke nām kī satāish karen, daf aur sarod se us kī madahsarāī karen.

⁴ Kyoṅki Rab apnī qaum se khush hai. Wuh musibatzaḍoṅ ko apnī najāt kī shān-o-shaukat se ārāstā kartā hai.

⁵ Īmāndār is shān-o-shaukat ke bāis khushī manāēṅ, wuh apne bistaroṅ par shādmānī ke nāre lagāēṅ.

⁶ Un ke muṅh meṅ Allāh kī hamd-o-sanā aur un ke hāthoṅ meṅ dodhārī talwār ho

⁷ tāki dīgar aqwām se intaqām leṅ aur ummatoṅ ko sazā deṅ.

⁸ Wuh un ke bādshāhoṅ ko zanjīroṅ meṅ aur un ke shurafā ko beṛiyon meṅ jakar leṅge

⁹ tāki unheṅ wuh sazā deṅ jis kā faisla qalam-band ho chukā hai. Yih izzat Allāh ke tamām Īmāndāroṅ ko hāsīl hai. Rab kī hamd ho!

150

Rab kī Hamd-o-Sanā

¹ Rab kī hamd ho! Allāh ke maqdis meṅ us kī satāish karo. Us kī qudrat ke bane hue āsmānī gumbad meṅ us kī tamjīd karo.

² Us ke azīm kāmoṅ ke bāis us kī hamd karo. Us kī zabardast azmat ke bāis us kī satāish karo.

³ Narsingā phūṅk kar us kī hamd karo, sitār aur sarod bajā kar us kī tamjīd karo.

⁴ Daf aur loknāch se us kī hamd karo. Tārdār sāz aur bānsrī bajā kar us kī satāish karo.

⁵ Jhānjhoṅ kī jhankārtī āwāz se us kī hamd karo, gūnjtī jhānjh se us kī tārif karo.

⁶ Jis meṅ bhī sāns hai wuh Rab kī satāish kare. Rab kī hamd ho!.

ccxxxix

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30